

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СЪСЕДКАТА

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ако следвах инстинктите си, Аманда и Греъм щяха да избягат тайно. Бяха съответно на трийсет и трийсет и шест години и всичко, което желаеха, бе просто да се оженят. Тя бе единствено дете и баща ѝ настоя за голяма сватба, майка ѝ обожаваше да харчи парите му, а семейството на Греъм обичаше празненствата. Затова направиха разкошно тържество през юни в кънтри клуба на Кейп Код, където членуваше тъстът. Церемонията се състоя на фона на соленото крайморско езеро, с неговите блатни птици и чайки, в присъствието на триста гости като свидетели на събитието. После, водено от младоженците, които вървяха хванати под ръка, множеството мина през игрището за голф, заобиколи сградата на кънтри клуба и се разположи в градината за сватбената гощавка. Мястото бе покрито с изобилна зеленина, ярко се открояваха разцъфналите люляци и божури, въздухът бе пропит от уханието на розите, а цялото великолепие бе оценено повече от гостите на булката, които се впечатляваха от външната показност, отколкото от близките на съпруга ѝ, които ценяха най-вече забавлението. Разбира се, последвах и обичайните тостове, като се започна с наздравицата на кума.

Уил О'Лиъри бе следващият по големина брат на Греъм, най-малкия от осемте деца в семейството. С чаша шампанско в ръка, той се обърна с типичната за всички О'Лиъри широка усмивка към жена си и четирите им деца, преди да насочи вниманието си към младоженеца.

— Макар да съм с година по-голям от теб, ми беше много трудно да те следвам, Греъм О'Лиъри. Ти винаги беше по-добрият в училище. Винаги беше по-добрият в спорта. Все теб избираха за председател на класа и — честно казано — понякога много мразех това — наоколо се разнесе смях. — Но не и сега, защото знам нещо, което ти не знаеш — усмивката му стана закачлива. — Може и да си най-красивият и най-умният в семейството, но това не е от голямо значение в мрака на нощта. И така. Желая на теб и на Аманда това, което аз изпитах през изминалите петнайсет години — той вдигна чашата си. — За вас

двамата. Нека животът ви бъде изпълнен със сладки тайни, сърдечен смях и невероятен секс.

Последваха одобрителни викове, поздравници, звън на чаши и поглъщане на питиета. Когато шумът поутихна, към микрофона се приближи Бет Фишър. Тя бе една от трите шаферки, облечени в елегантни морскосини рокли. Говореше внимателно.

— Аманда бе сама дълго време, в очакване да се появи най-подходящият мъж. Някога двете си съчувствахме по този повод. После аз срещнах своя мъж, а Аманда се посвети на работата си и отложи задачата да си намери съпруг. Тя не го търсеше в мига, когато се запозна с Греъм, но именно така стават най-хубавите неща в живота — тя вдигна чаша. — За Аманда и Греъм. Нека да се обичате завинаги.

Аманда не се бе отказала да си намери брачен партньор. По-скоро се бе отчаяла, че ще намери мъж, на когото да вярва достатъчно, за да го обикне. И тогава, в един безметежен августовски следобед, тя потърси убежище от жегата в Манхатън, като посети в Гринуич една от бившите си консултантки в университета. Там завари Греъм, гол до кръста и примамливо облян в пот, садеше хвойна на хълма до къщата на жената. Не беше сам, работеха шестима мъже. Нямаше представа защо погледът ѝ бе привлечен от него, а не от някой от останалите.

Не. Това не бе съвсем вярно. Прекрасно знаеше причината. Той приковаваше вниманието с тъмната си коса и набола брада, по-висок и по-мускулист от другите, макар че — както тя по-късно научи — не се занимаваше често с копаене. Греъм бе мозъкът на операцията. Тя твърдеше, че е била привлечена и от това.

А как би могла да разбере нещо за ума му от разстояние три метра? Очите му. Погледът му бе приковал нейния над разкопания хълм по начин, който предполагаше или пълна безочливост, или изключителна самоувереност. И двете бяха еднакво чужди на опита ѝ с мъжете и също толкова вълнуващи. После, едва петнайсетина минути след пристигането ѝ, той почука на вратата със скица на плана за озеленяване на друга част от двора.

Прекъсването бе предназначено. Греъм си го призна още в началото. Искаше да се запознаят и точно така стана.

* * *

Най-голямата сестра на младоженеца, Мери-Ан О'Лиъри Уокър, пристъпи към микрофона. Беше облечена в зелен костюм, прилягал на фигурата ѝ по-добре, преди да се родят последните три от общо петте ѝ деца. Непокколебимо самоуверена, тя се обърна към Греъм, който стоеше заобиколен от приятели, прегърнал своята русокоса, потънала в бяла дантела и обсипана с перли булка.

— Бях на дванайсет, когато ти се роди — подхвана направо Мери-Ан, — и съм ти сменяла пелените по-често, отколкото ни се ще и на двамата да си признаем, затова сега е твой ред — тя вдигна чашата си. — Нека да имате много бебета и много търпение!

— Така, така! — откликна тълпата.

Ехото от виковете постепенно заглъхна, когато към микрофона се приближи друга от облечените в морскосиньо шаферки.

— С Аманда се запознахме в колежа — започна Гейл Уолд с изискания си глас. — И двете работехме като психолози в съседни училища в Ню Йорк, преди Греъм да ни я отнеме. Не съм сигурна, че някога ще мога да му простя за това. Но истината е, че той донесе усмивка в очите на Аманда от деня, в който го срещна. В един свят, в който усмивките са рядкост, това значи много. Хората в нашата професия добре разбират това. Знаят колко скъпоценни са усмивките и могат да познаят истинската. Такава е усмивката на моята приятелка — с високо вдигната чаша, тя се обърна към засмените младоженци. — За Аманда и Греъм. Нещата при вас се случиха много набързо, но са истински. Желая ви още хиляди и хиляди усмивки и живот, изпълнен със здраве и благоденствие.

* * *

Аманда обикновено не харесваше нещата да се случват набързо. Предпочиташе да проучва, да обмисля и планира. Когато излизаше с някого, искаше да знае почти всичко за него още преди първата целувка, тъй като бе видяла прекалено много. Беше наблюдавала последиците от неподходящия избор на партньор в собствения си дом

дълго преди да започне да изслушва разказите на учениците, които идваха да се съветват с нея за проблемите с родителите им, и определено не вярваше в любовта от пръв поглед. Страст — може би, но не и любов. Терапевтът в нея търсеше разум и синхрон.

Увлечението ѝ по Греъм О'Лиъри се превърна в пълна подигравка с всичко това. Той я накара да обикне японския специалитет суши още на първата им среща — в деня, след като се видяха в Гринуич, а когато по-късно вечерта отидоха на танци, тя бе напълно запленена. Той бе невероятен танцьор. Поведе я по дансинга плавно и грациозно и тя, макар да бе независима по душа, се остави да бъде водена. Първата песен бе последвана от втора, после от друга и още една. Когато притисна ръката ѝ до сърцето си, почувства близостта му с цялото си същество.

За Греъм това бе решителен момент. Не се нуждаеше от жена, която да допада на майка му и на братята му. Вече бе минал по този път. Сега изпитваше необходимост от жена, която да подхожда на самия него. Нещо в начина, по който Аманда се притискаше до него, му подсказваше, че това е тя, и усещането не бе чисто физическо, както и трябваше да бъде. Бе на трийсет и пет и знаеше какво представлява физическото привличане. Но у Аманда имаше нещо повече от външна привлекателност. Тя бе изискана, от висока класа и донякъде сдържана, но, изглежда, усещаше искрата помежду им също толкова силно, колкото и той. Изненадата в погледа ѝ, когато я привлече към себе си секунди преди да се притисне към тялото му, говореше, че не е от жените, които се доверяват лесно, но на него вярваше.

Щеше да помни този миг до смъртния си час. Бе се почувствал силен. Бе се почувствал единствен. Бе се почувствал нужен.

* * *

Дороти О'Лиъри, майката на младоженеца, не вдигна чашата си за тост. Усмивката ѝ бе ледена, а очите — безизразни. Стоеше настрана, редом с брат си и семейството му, дистанцирана от празненството, докато към микрофона не пристъпи третият ѝ син. Едва тогава погледът ѝ се избистри и чертите ѝ се посмекчиха.

Питър О'Лиъри бе свещеник йезуит. Притежаваше невероятно обаяние, което римската якичка само подсилваше, и много лесно накара присъстващите да утихнат. Той се обърна към младоженците с думите:

— Може би щях да се притесня, че предпочетохте да се ожените в кънтри клуб вместо в църква, ако не бях прекарал толкова време заедно с двама ви през последните няколко месеца. Ако някога е имало връзка, която да изглежда истинска, това е вашата — отстъпвайки от микрофона, той се приближи до новобрачните. Вдигна чашата си с ръка върху рамото на Греъм. — От лицата ви струи любов. Нека винаги бъде така. Живейте дълго, давайте повече, отколкото вземате, и служете на Господ в славния си път — помълча за миг, в очите му се появи искрица и в него проговори кръвта на О'Лиъри. — И още нещо, нека потомството ви да е многобройно!

* * *

Аманда не одобряваше случайните връзки. Преди Греъм бе имала двама любовници, с всеки от тях се бе срещала в продължение на няколко месеца и подробно бе обмисляла времето, мястото и необходимите предпазни мерки, преди да съблече дрехите си.

С Греъм всичко бе различно. Бе ѝ предложил да се разходят в планината. Прозвуча ѝ като чудесно приключение, защото си представяше едnodневен излет. Но Греъм се появи натоварен със спални чували, храна и напитки и с ключ от вилата на негов приятел, която се намиреше на няколко километра навътре в горите.

И през ум не ѝ мина да каже „не“. Не бе запалена туристка, никога през живота си не бе притежавала спален чувал, поне не от онези, които можеха да опазят човек от нощния студ в планината, а Греъм носеше точно такива. Той обаче беше много организиран и подготвен. Обичаше да ѝ обяснява разни неща и го правеше добре. Когато говореха за неща, за които тя бе по-осведомена от него, не се притесняваше да ѝ задава, въпроси и тогава се появяваше усмивката му. Спокойна, сърдечна и толкова широка, че от двете страни на брадата му се появяваха дълбоки гънки. Изобщо, да бъде с него, бе най-въълнуващото нещо, което някога ѝ се бе случвало.

В планината, където се разхождаха, изобилстваше от тучна зеленина, бистри поточета, сладкогласни птичи песни и главозамайващи гледки, които правеха катеренето по пътеката доста трудно. Той знаеше къде отиват и я водеше така умело, както и на дансинга, и тя се остави в ръцете му, както бе направила и тогава.

Не успяха да стигнат до вилата. Едва бяха приключили с обяда, когато той я привлече върху себе си наскоро една закътана полянка встрани от пътеката и се любиха там, на ярката дневна светлина. Бяха потни и прашни и както тя си мислеше — уморени, но щом веднъж започнаха, не можеха да спрат. Помнеше как ѝ мина през ум, че ако той не бе поел отговорността за предпазване от бременност, тя нямаше да вземе никакви мерки. Прекалено силно се нуждаеше от него, за да мисли за подобно нещо, чувстваше се толкова цяла, когато бе в нея, че нищо друго нямаше значение.

* * *

— Семейството ми е непоправимо — заяви по микрофона Катрин О'Лиъри Ууд. Погледът ѝ спря за миг на Мегън Донован, приятелка на Греъм от детинство, негова първа жена и все още скъпа приятелка на фамилията, преди да се задържи на Греъм и Аманда. — Това послание е от мен и от Мегън. Аманда, брат ми е най-добрият. Освен че е наистина прекрасен, той е умен, чувствителен и много специален. Струва ми се, че и ти си точно такава — тя помълча и се засмя. — Това значи, че можем да очакваме прекрасни бебета, които да са умни, чувствителни и специални. Желая на теб и на Грей цялото щастие на света — очите ѝ се приковаха в младоженеца, който бе с три години по-млад от нея. — Що се отнася до теб, Греъм О'Лиъри, това наистина е последният път, в който правя това за теб!

Аплодисментите бяха бурни и продължителни и утихнаха едва когато шаферката на булката се доближи до микрофона. Висока, стройна и леко притеснена, тя се вгледа над морето от лица, широко усмихнати с типичната за О'Лиъри веселост, и каза с тихия си глас:

— Аз нямам деца, нито братя и сестри като вас. Но познавам младоженката отдавна. Познавам и родителите ѝ и искам сега да им

благодаря за чудесното тържество — тя вдигна чаша към Дебора Кар, застанала в единия край на залата, и към Уилям Кар — в другия край, и изчака да заглъхнат ръкоплясканията, преди да продължи: — Аз съм най-старата приятелка на Аманда тук. Срегнахме се в детската градина и оттогава сме много близки. Аманда често ми се е притичвала на помощ през годините. Тя е най-добрият слушател, с най-бистър ум, човекът, на когото имам най-голямо доверие. Не се учудвам, че е толкова добра с тийнейджърите. Често съм завиждала на тези деца. Сега завиждам на Греъм.

* * *

Греъм би завидял сам на себе си, ако това бе възможно. Знаеше какво е да стои до олтара и да гледа над обсипаната с цветя пътека и гостите в мига, когато булката се появява. Не знаеше обаче, че всичко останало в този миг... напълно... избледнява. Не бе подготвен за това, нито пък за лекия спазъм дълбоко в гърдите си, който направо го накара да се просълзи.

Толкова бе омаян от Аманда, чувстваше се наистина привилегирован да бъде с нея. Тя бе умна, образована и изискана — бе всичко, на което винаги се бе възхищавал, знаейки, че самият той не го притежава, като се има предвид семейството му. Въпреки разликите помежду им обаче, двамата все още не бяха имали сериозен спор. Харесваха еднакви мебели, еднаква храна, еднаква музика. Искаха една и съща къща и голямо семейство. От мига, в който за пръв път видя гърба ѝ на онзи хълм в Гринуич, изпитваше абсурдното сантиментално усещане, че единствената причина за провала на брака му с Мегън е бил фактът, че Аманда го е очаквала.

В този ден наистина всичко друго изчезна. Виждаше само нея, тя вървеше по затревената пътека към него и когато сърцето му се обърна, той знаеше, че така ще е завинаги, и го прие.

* * *

В заключение на тоста си шаферката спря поглед върху него:

— Приятелката ми е безценна. Моля те, грижи се добре за нея — тя вдигна чашата си. — Моят тост за двама ви. Дано чакането да си е струвало.

Последваха въздишки и тихо произнесени думи на съгласие, а след това прозвуча дълбокият глас на Малкълм О'Лиъри, който пристъпи към микрофона:

— Като стана дума за чакане... — най-големият от братята, съсобственик с родения след него Джеймс на наследения от починалия им баща железарски магазин и сам баща на пет деца, вдигна чашата си. — Имам един съвет за красивия си брат и прекрасната му булка. Аманда, Грей, захващайте се за работа! Започвате късно.

Аманда и Греъм отпразнуваха първата годишнина от сватбата си, като разгледаха една къща. И по-рано го бяха правили, но не бяха попадали на толкова голяма и красива, нито пък в толкова заможен квартал, а и нито една не ги бе очаровала като тази. Първоначалната цена определено бе доста висока. Работата на Греъм като архитект по озеленяването се бе разраснала дотолкова, че той си бе наел помощник на пълно работно време, а Аманда току-що бе назначена за училищен психолог в същото селище.

Градът се казваше Уудли. Проспериращ и чист, той бе разположен сред ниските хълмове в Западен Кънектикът, на около час и половина с кола от Ню Йорк, а сред четиринайсетте му хиляди жители имаше половин дузина изпълнителни директори на компании от списъка на петстотинте най-богати в страната, много адвокати, лекари и все по-голям брой забогатели от интернет услугите. Преобладаващата част от населението бяха млади хора. Появяваха се нови просторни къщи сред залесените парцели, по-възрастните жители се пенсионираха и се местеха на юг и в резултат по улиците непрекъснато минаваха коли, натоварени с различни мебели.

Къщата, едва десетина годишна, бе първата от четирите подредени в кръг сгради във викториански стил, разположени около глуха уличка с дървета от двете ѝ страни. Боядисана бе в топъл жълт цвят, с бял кант, заобиколена от широка веранда със старинни газени лампи отпред и дървена ограда. Всичко това я правеше особено очарователна, каквито бяха и съседните къщи и красотата им съвсем не

се изчерпваше с външния изглед. Входното антре бе голямо и светло, от двете му страни бяха разположени всекидневната и трапезарията с резбовани дървени корнизи, с вградени махагонови шкафове и високи прозорци. В задната част се намираше просторна кухня с гранитни плотове, дървен под и отделен със стъклена преграда кът за закуска. Извита стълба с две площадки и удобни кътчета за сядане до прозорците водеше до четирите спални на горния етаж, едната, от които бе великолепна господарска спалня. И сякаш всичко това не бе достатъчно, агентката по недвижима собственост ги поведе към две стаи над гаража.

— Работни кабинети — прошепна развълнувано Аманда, когато жената се отдалечи за миг, за да се обади по мобилния си телефон.

Греъм й отвърна също шепнешком:

— Можеш ли да даваш консултации тук?

— Разбира се. А ти можеш ли да правиш проектите си за озеленяване тук?

— Несъмнено — продължиха да шепнат. — Погледни към гората. Помириши люляците. Ако не тук, то къде другаде? Видя ли спалните?

— Огромни са.

— Освен онази, която е точно до нашата. Тя би могла да е детска стая.

— Не, не — Аманда си представяше друго. — Бих сложила детското креватче в нашата стая, а другата бих превърнала в уютен малък кабинет. Ще бъде идеалното място за четене преди лягане.

— Тогава ще дадем на Зоуи и Ема стаята отсреща, а Тайлър и Хал ще настаним в дъното на коридора.

— Не Хал — примоли се Аманда. Това бе спор, който водеха отдавна. — Греъм младши. И ако приличат на теб и братята ти, значи ще бъдат много палави, затова трябва да са по-наблизо.

— Хал — настоя Греъм, — и искам да са по-далеч. Момчетата вдигат повече шум. Повярвай ми — той обви ръка около талията й и я придърпа до себе си. Погледът му натежа от чувства, скулите му потъмняха, а гласът му стана по-дълбок и се сниши до шепот. — Ще махнеш ли диафрагмата?

Аманда едва си поемаше дъх, толкова се вълнуваше в този миг.

— Ще я махна.

— Ще си направим бебе?

— Започваме довечера.

Нарочно бяха изчакали една година, за да могат известно време да се порадват един на друг, преди животът им неизбежно да се промени.

— Ако това беше нашата къща... — шепотът му стана още по-дрезгав. — Къде би искала...

— В ъгълчето, отделено за закуска, в кухнята — отвърна също шепнешком тя. — Така след години ще можем да се споглеждаме над главите на децата и да си припомним нашата малка тайна. А ти?

— В задния двор. Или навън, сред дърветата, далеч от съседите. Ще бъде като първия ни път заедно.

Но оттогава бе минало доста време. Бяха женени от година и имаха по-належащи нужди.

— Къщата е идеална, Грей. Кварталът е чудесен. Видя ли малките къщички по дърветата и люлките отпред? Наоколо живеят добри хора с деца. Можем ли да си позволим да се пренесем тук?

— Не. Но ще го направим.

* * *

Отпразнуваха втората си годишнина с посещение при гинеколога на Аманда. Бяха правили любов, без да използват предпазни средства цяла година, и все още нямаха бебе. Месеци наред отказваха да повярват, месеци наред се успокояваха взаимно, че всичко е само въпрос на време, но накрая започнаха да се тревожат, че нещо не е наред.

След като я прегледа, лекарят заяви, че е напълно здрава, и повтори заключението си, след като и Грейъм се присъедини към тях. Едва когато съпругът ѝ отправи широка усмивка, тя си позволи да се поуспокои.

— Страхувах се — обърна се тя към гинеколога, леко засрамена от това, след като най-лошото бе отхвърлено като диагноза. — Хората разправят ужасни неща.

— Не ги слушайте.

— Лесно е да се каже, но понякога е трудно да се следва такъв съвет.

Най-страховитите истории ги разказваха сестрите и снахите на Греъм. Какво би могла да им отвърне? Не би могла просто да им обърне гръб и да избяга, а и те не говореха от собствен опит. Разказваха за приятелки и за приятелки на приятелките... В семейство О'Лиъри нямаха проблеми с правенето на бебета. Аманда и Греъм бяха изключение.

Лекарят се облегна назад в креслото си и бащински скръсти ръце.

— Повече от трийсет години се занимавам с това и знам как изглеждат проблемите. Единственият, който виждам при вас, е нетърпението ви.

— Обвинявате ли ни за това? — попита Греъм. — Аманда е на трийсет и две, аз — на трийсет и осем.

— А сте женени от две години. И се опитвате да си направите бебе едва от една година? Не е кой знае колко време — той прегледа бележките, които си бе направил по-рано. — Бих се замислил дали причината не е в стреса, но вие и двамата изглеждате доволни от работата си. Нали така?

— Да — отвърнаха съпрузите.

Изминалата година отново бе изключително добра.

— И ви харесва да живеете в Уудли?

— Много — заяви Греъм. — Къщата е направо мечта.

— Същото се отнася и за съседите — допълни Аманда. — Наоколо има шест деца със страхотни родители. Както и една по-възрастна двойка... — тя спря насред думата и уплашено погледна съпруга си, който я прегърна.

— Джун току-що почина — обясни той на лекаря. — Откриха, че е болна от рак, и си отиде за няколко седмици. Беше едва на шейсет.

Аманда все още се чувстваше потресена.

— Познавах я по-малко от година, но много я обичах. Всички я обичаха. Тя ни беше като майка — по-близка и от майка. Човек можеше да сподели всичко с нея. Умееше да изслушва внимателно и намираще съвсем прости решения на проблемите. Бен направо е загубен без нея.

— И какво казваше Джун за твоето забременяване? — попита гинекологът.

Аманда не отрече, че е обсъждала въпроса с възрастната жена.

— Каза ми да бъда търпелива и всичко ще се оправи.

Лекарят кимна с глава!

— Напълно вярно. Наистина всичко при вас е наред. Всяко нещо е на мястото си. Цикълът ви е редовен. Имате овулация.

— Но вече мина една година. В книгите пише...

— Оставете книгите — нареди докторът. — Приберете се със съпруга си вкъщи и се забавлявайте.

За третата си годишнина Аманда и Греъм отидоха до Манхатън да се консултират със специалист. Това всъщност бе третият лекар, при когото ходеха. Отказаха се от първия, тъй като продължи да настоява, че всичко е наред. Не бяха сигурни в противното, но все пак смятаха, че е редно да направят няколко теста. Така се срещнаха с втория доктор — специалист по проблемите на зачеването в местната клиника. Той беше на мнение, че проблемът е във възрастта им.

— Добре — каза Греъм, като изрази гласно притеснението, което и двамата с жена си споделяха. — И как да се справим с това?

Мъжът сви рамене.

— Не можете да върнете времето назад.

Аманда се опита да перифразира въпроса.

— Как процедурите... с по-възрастните двойки, които искат да имат деца?

Греъм я изгледа смаян.

— По-възрастни двойки ли? Нашата средна възраст е трийсет и шест. Не сме стари.

Тя вдигна ръка, приканвайки го да замълчи и да остави лекаря да отговори.

— Има няколко варианта за действие — заяви той. — Например ИО^[1]. Също и ВМО^[2] и ЦИС^[3]. И ако всичко това не даде резултат, остава ОИВ^[4].

— Бихте ли ни превели — помоли Греъм.

— Моля ви, ако обичате — додаде и Аманда.

— Още ли не сте чели за тези неща? — попита ги лекарят. — Повечето двойки във вашето положение биха проучили въпроса.

Аманда леко се стъписа.

— Лекарят, с когото се консултирахме досега, непрекъснато ни уверяваше, че всичко е наред. Препоръча ни да продължаваме да правим всичко, както и по-рано и да не се притесняваме за никакви специални процедури.

— Искате ли бебе, или не искате?

Това не бе въпрос, а по-скоро твърдение и макар да не бе направено с рязък глас, им прозвуча точно така. Греъм се изправи.

— Май не направихме най-добрия избор.

Аманда бе съгласна. Нуждаеха се от някого, който да ги разбере, а не да ги осъжда. Лекарят сви рамене.

— Можете да идете и при десет други доктори и ще чуете същото: вариантите са изкуствено осеменяване, вътрематочно осеменяване, цитоплазмено инжектиране на сперма и оплождане ин витро. Всяка следваща процедура струва все по-скъпо. Освен това вие ставате все по-възрастни и шансът да заченете намалява.

Когато Греъм улови погледа на Аманда и ѝ кимна към вратата, тя веднага се присъедини към него.

Така за третата си годишнина се озоваха в Ню Йорк. Този лекар изглеждаше съпричастен и компетентен и ги подложи за начало на цял куп тестове, като за пръв път някои от тях се отнасяха и за Греъм. Първите резултати се оказаха добри и той им даде да четат брошури, свързани с проблема, и една папка с инструкции и диаграми. Увери ги, че не очаква никакви изненади от останалите тестове, и ги изпрати да се прибират у дома и да спазват режим. Според него Аманда трябваше да мери ежедневно температурата си, за да установи подходящото за зачеване време, а Греъм — да се опита да увеличи до максимум броя на сперматозоидите си, като ограничи половите сношения до веднъж на три дни.

Докато пътуваха обратно към Уудли, двамата се посмяха на ситуацията, но смехът им не бе чистосърдечен. Неизбежно правенето на любов отсега нататък нямаше да е така безгрижно, както досега. Целта все по-често бе правенето на бебе, а не удоволствието. И тъй като месец след месец оставаше недостигната, те започваха все повече да се тревожат.

* * *

Четвъртата годишнина от сватбата им мина тихо. Аманда се възстановяваше от леката операция, направена ѝ от поредния специалист. Този път лекарят бе жена, която ръководеше клиника по проблемите на зачеването на трийсетина минути южно от Уудли. Бе малко над четиридесетгодишна, майка на три деца под шест годинки, и се ядосваше на колегите си, които в случаите, когато не успяваха да установят причините за даден проблем, заявяваха, че вината е в чувствата на пациентите, както бе направил накрая и докторът от Манхатън. Тя настоя да се обръщат към нея с малкото ѝ име — Емили, и не само им зададе въпроси, които другите досега не бяха им поставяли, но им направи и нови тестове. Така откри леко стеснение на каналчето при Аманда и макар да не смяташе, че е достатъчно сериозно, за да е причина за положението, все пак за всеки случай ѝ препоръча операция.

Съгласиха се с готовност. Някога си бяха мечтали по това време вече да имат три деца — Тайлър, Ема и Хал, — родени в три последователни години. При сегашното положение на нещата къщата, която толкова харесваха заради просторните помещения, започваше да им се струва прекалено голяма и тиха. И макар да се стараеха това да не се превръща във фиксидея, понякога и двамата се питаха дали изобщо ще имат деца.

Тази година не се любиха в деня на годишнината от сватбата си. Аманда все още бе прекалено слаба, но дори да не бе операцията, моментът не бе подходящ за секс. Затова посветиха сутринта на размяна на жестове, засвидетелстващи любовта им един към друг. Гръм ѝ поднесе закуската в леглото и ѝ подари обици във формата на сърца. Тя му каза, че го обича, и на свой ред му подари книга за екзотични растения. После той отиде на работа.

Всъщност именно работата му бе това, което им даде повод да празнуват четвъртата си годишнина, фирмата „Проектиране на паркове и градини О’Лиъри“ процъфтяваше. Бе наел две стаи в центъра на Уудли и там работеха двамата му асистенти и бизнес мениджър. Три от най-големите разсадници в Западен Кънектикът му даваха с предимство от най-добрата си стока, имаше връзки с ферми за

фиданки в Орегон и Вашингтон и за храсти — в Южна и Северна Каролина. Два екипа от работниците на Уил бяха непрекъснато заети със засаждане по негови проекти.

Аманда пък бе назначена за психологически съветник координатор на училищната система в Уудли, което ѝ даваше власт леко да осъвремени остарялата система, за да отговаря на настоящите нужди. Работата ѝ включваше опознаване на учениците в привычна за тях среда, където не се чувстваха застрашени, като семинари за лидерство, групови обеда и работа в полза на обществото на доброволни начала. Включваше също и отваряне на вратите на кабинета ѝ, било то за пет или за четиридесет и пет минутен разговор, както и общуване чрез електронната поща, ако тя бе единственият начин учениците да говорят с психолог. Освен това участваше в консултации с други психолози за по-трудните случаи, както и с адвокати относно поверителни въпроси. В ангажиментите ѝ влизаше също съставянето и обучаването на група за бързо реагиране в кризисни ситуации.

Така че двамата с Греъм имаха къщата си, работата си, съседите и любовта си. Единственото, което би допринесло за повишаване на настроението им на четвъртата годишнина от сватбата, бе едно дете.

* * *

Два месеца преди петата им годишнина, когато Аманда се чувстваше повече като произвеждащ яйцеклетки робот, отколкото като жена, двамата се срещнаха за обяд. Поговориха за работата, за времето, за избора на сандвич. Не споменаха за това, което тя бе правила сутринта — беше ходила на преглед с ултразвук, за да проверят състоянието на яйцеклетките ѝ, нито за това, което щяха да правят следобед, а именно Греъм да даде нова сперма за изкуственото ѝ осеменяване. Веднъж вече бяха правили процедурата. Безрезултатно. Предстоеше им вторият от общо три възможни опита.

Малко по-късно същия ден Аманда лежеше сама в стерилната стая в клиниката. Греъм бе свършил своята част и се бе върнал на работа. Емили бе надникнала да я поздрави на път за кабинета си. След известно време, което ѝ се стори безконечно, влезе непозната

сестра. Не бе на повече от двайсет и една години и думите, които я характеризираха точно, бяха „технически асистент“. Не притежаваше никакви комуникативни способности, нито пък лична топлина, а пациентката бе прекалено нервна, за да предприеме нещо повече от кратък опит за разговор. Когато той се оказа безуспешен, тя просто впери поглед в тавана, докато момичето инжектираше спермата на Греъм в матката ѝ. Щом свърши, Аманда остана сама.

Познаваше процедурата добре. Трябваше да лежи двайсетина минути с леко повдигнат таз, за да улесни проникването на спермата в правилната посока. После щеше да се облече, да се прибере вкъщи и да стиска палци през следващите десет дни с надеждата, че този път ще стане както трябва.

Но днес, докато лежеше сама с мълчаливата сперма на Греъм, усети пробождане в гърдите. Щеше ѝ се да вярва, че е някакъв знак, който ѝ подсказва, че именно в този момент бебето започва деветмесечния си растеж в утробата ѝ. Но знаеше, че не е така. Болката бе породена от страх.

---

[1] Изкуствено осеменяване. — Б.р. ↑

[2] Върматочно осеменяване. — Б.р. ↑

[3] Цитоплазмено инжектиране на сперма. — Б.р. ↑

[4] Оплождане ин витро. — Б.р. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Греъм О'Лиъри копаеше с ожесточение, като напрягаше докрай мускули, защото имаше нужда от физически усилия. Беше изнервен и изпълнен с енергия, която нямаше как иначе да изразходва. Бе вторник. Това означаваше, че денят е дошъл. Месечният цикъл на Аманда щеше да започне днес или щеше да пропусне. Отчаяно се надяваше на второто и желанието да имат дете бе само една от причините за това. Другата причина бе свързана с брака им. Неуспешните опити за зачеване им се отразяваха много зле. Между тях се издигаше стена. Вече не бяха така близки, както по-рано. Усещаше как тя се отдръпва от него.

За Греъм това бе дежа вю.

Докато проклинаше тихичко цялата несправедливост на света, той изхвърли препълнена с пръст лопата от дупката, но когато отново я заби и натисна здраво, опря о камък. Изправи се и започна да ругае ядно. Понякога му се струваше, че вечно удря на камък. Не бе вярно твърдението, че древните каменни зидове са разделяли собствеността на хората. Би се обзаложил, че тези стени са били строени само за да се разчистят полята от камъните! „Я ги прехвърлете тези камъни ей там, близо до нивата на съседа“, сигурно са си казвали предшествениците ни някога. Само че бяха пропуснали някои от тях.

Ядосан, той се наведе, подпъхна лопатата под камъка и като я използва като лост, го изтръгна от мястото му. След като се отърва от тази пречка, продължи ритмично да изхвърля лопати с пръст.

— Хей.

О, да, много добре знаеше как изглежда отдръпването. Бе го наблюдавал у Мегън. Нарастваше бавно, потайно, докато се стигна до момента, в който нямаше и представа за какво си мисли тя. С Аманда знаеше каква е причината за проблема, но от това не му ставаше по-леко. По-рано бяха настроени на една вълна за абсолютно всичко. Но не и сега.

Докато копаяше още по-дълбоко и ръмжеше под нос, той си припомни за спречкването им предишната седмица, когато бе подхвърлил, че би била по-спокойна и следователно с по-добри шансове да зачене, ако намали малко часовете, които прекарва в училище. Няма нужда лично да ръководи дузина различни програми, бе отбелязал спокойно. И другите можеха да вършат част от работата. Така би могла да се връща вкъщи по-рано един или два дни седмично; можеше да чете, да готви или да гледа по телевизията шоуто на Опра.

Тогава тя страшно се ядоса. Не би посмял да ѝ го предложи втори път.

— Грей.

Стисна зъби и измъкна още един камък от дупката. Е, добре, той също работеше много и след края на работното време. Но не неговото тяло трябваше да осигури гостоприемна среда за зачеването на дете. Не че би си позволил да изкаже гласно подобна мисъл. Тя би го приела като критика. Напоследък разбираше накриво голяма част от думите му.

— Хей, ти.

Дори се осмели да го обвини, че не е присъствал на втория опит за изкуствено осеменяване — сякаш подобно нещо би било възможно без неговото участие. Е, да, беше се върнал на работа, след като даде спермата си. Но по дяволите, нали сама му бе казала да си тръгне. Сега, разбира се, твърдеше, че само била споменала, че не е длъжен да остава, ако се чувства неудобно.

— Греъм!

Вдигна рязко глава. Брат му Уил бе приклепнал до дупката.

— Здравсти. Мислех, че си си тръгнал. Останалите от екипа работеха от седем до три. Вече наближаваше пет.

— Върнах се. Ти какво правиш?

Греъм заби лопатата в пръстта и отметна с ръка мократа си от пот коса.

— Осигурявам гостоприемна среда за това дърво — отвърна, като погледна към въпросното чудовище — деветметрова бяла бреза, която щеше да бъде оптическият център на вътрешния двор, изграден според проекта му. Обикновено дърво не вършеше работа. Отнело му бе доста време да открие подходящото. — Дупката е от решаващо значение. Трябва да бъде много широка и много дълбока.

— Знам — каза Уил. — Затова съм повикал багер за утре сутрин.

— Да, добре, аз пък се нуждаех от малко раздвижване — безцеремонно го прекъсна Греъм и отново се захвана за работа.

— Чу ли се с Аманда вече?

— Не.

— Каза, че щяла да се обади веднага щом разбере.

— Ами, предполагам, това значи, че още не знае — каза Греъм, но бе ядосан.

Не бяха разговаряли, откакто той излезе от къщи рано сутринта. Ако цикълът ѝ бе дошъл, то тя го пазеше в тайна. Мобилният телефон бе в джоба му, мълчалив като камък.

— Ти обади ли ѝ се? — попита Уил.

— Не — отговори брат му съвсем честно. — Обадих ѝ се вчера следобед. Каза, че съм ѝ оказвал натиск.

— Била е в лошо настроение, а?

Изсмя се ядно и изхвърли поредната лопата пръст.

— Казват, че е заради таблетките „Кломид“. Но пък и на мен никак не ми е лесно, а аз дори не вземам хапчета — едва чуто добави под нос: — Аз ли не знам как се чувстват евнусите.

— Нямах причина за това — упрекна го Уил. — Не си загубил всичко. Имаш публика, знаеш ли?

Греъм поспря, обърса чело с ръка и му хвърли ироничен поглед:

— Да — след това се върна към копаенето.

— Симпатична дама.

— Съпругът ѝ е компютърен специалист, работи с Интернет. Едва трийсетина годишни са, а имат толкова пари, че не знаят какво да ги правят. Той си играе с компютрите, а тя зяпа мъжете, които работят на моравата им. Жалка картина, ако питаш мен.

— Аз бих казал, че е ласкателно.

Греъм отново го изглежда кисело.

— Тогава ти говори с нея.

— Няма как. Трябва да се прибирам у дома. Майки и Джейк имат мач от Младшата лига. Днес аз съм им треньор — той се изправи. — Не се мотай дълго тук, а? Остави малко и за машината утре.

Греъм обаче продължи да копае още известно време, макар и само за да покрие с купчина пръст представата за Младшата лига. Накрая мускулите му изтръпнаха. Тогава подхвърли лопатата нагоре, а

после се измъкна от дупката и тръгна към камиона си — тъмнозелен пикап с бялата емблема на компанията отстрани. Отпи голяма глътка вода от бутилката, която стоеше отзад, намокри края на една кърпа и се опита да поизчисти потта и мръсотията от себе си. След малко облече карираната си памучна риза и се отправи към дома.

* * *

— Твой ред е — каза Джорди Котър, седнал на ръба на най-голямото кресло в кабинета.

Бе на петнайсет и имаше същата пясъчноруса коса като останалите три по-малки деца в семейството му. Аманда ги познаваше не защото имаше подробни досиета за всеки ученик, а защото семейство Котър живееше през две къщи от дома ѝ. Всъщност изобщо нямаше досие на Джорди. Той не би седял в кабинета ѝ да играе дама с нея, ако смяташе, че в момента е на консултация. За протокола — беше дошъл да обсъдят общественополезния труд, който трябваше да полага, тъй като тя ръководеше програмата. Но пък това бе третото му посещение. И тук се криеше някакво послание.

Благодарна, че я отвличат от мислите ѝ за това дали ще има бебе, или не, Аманда се вгледа в дъската за дама. Имаше пет черни пула, четири, от които бяха по двойки, и три червени, всички единични. Червените бяха нейни, което означаваше, че определено губи играта.

— Нямам голям избор — каза тя.

— Хайде, мести.

Тя избра по-малката от две злини и премести пула така, че да загуби само един. Когато Джорди взе два от нейните пулове, психоложката пое изненадано дъх.

— Това не го очаквах.

Той не се усмихна, не размахна радостно юмрук. Само каза отново:

— Твой ред е.

Тя обмисли възможните ходове. Когато вдигна поглед към момчето, то бе напълно сериозно.

— Хайде, мести — предизвика я Джорди. Когато тя направи хода си, той взе последния ѝ пул, спечели играта и се облегна назад в

креслото. И все пак сякаш не се радваше на победата си. Вместо това попита: — Нарочно ли ме остави да спечеля?

— Защо да го правя?

Той сви рамене и погледна встрани. Бе красиво момче, макар и прекалено кльощаво, тъй като крайниците му все още растяха. Затова пък тениската и джинсите му далеч не бяха мърляви, косата му бе чиста и прилично подстригана и нямаше младежки пъпки, каквито „красяха“ лицата на повечето от останалите ученици. В заможни градове като Уудли дерматолозите имаха също толкова пациенти, колкото и зъболекарите.

— Ти искаш да те харесват — отговори й момчето, без да я поглежда. — По-лесно е, когато губиш.

Аманда си пое дълбоко въздух.

— Да, знам за какво говориш. Някога и аз правех така в училище — нали се сещаш, нарочно се представях зле на някой изпит, за да не ме смятат, за зубрачка.

— Аз не бих направил подобно нещо — заяви Джорди.

Не му повярва. А може би не това бе причината. При Джорди имаше и други възможности, включително напрежението в дома му, за което Аманда бе осведомена. Определено нещо не бе наред с момчето. Оценките му се бяха влошили в средата на срока и изражението на лицето му, докато се разхождаше по училищните коридори, бе също така намусено, както и сега.

Очите му потърсиха нейните. Погледът му бе тъмен и неспокоен.

— Майка ми казвала ли ти е нещо?

— За оценките ти ли? Не. И не знае, че сме разговаряли с теб.

— Ние не сме разговаряли. Не в смисъл на консултация — той погледна към игралната дъска. — Това не е разговор. Просто ми е приятно, отколкото да се занимавам с домашните си.

Аманда притисна ръка до сърцето си.

— О! Това ме нарани.

— Нали затова имаш разни неща тук, за да накараш децата да идват с желание.

— Наричат се „ледоразбивачи“.

Той изсумтя.

— Като Хари Потър ли? — попита и хвърли поглед към книгата на бюрото й.

— Според мен Хари е готин.

— Така мислят и близнаците — братчетата му бяха осемгодишни. — Разказвам им, че Хари лети на метлата си из нашата гора. Така ги плаша и ги е страх да идват след мен там. Нашата гора е страхотна. Тя е истинска. Хари не е — премести се по-напред в креслото и започна да подрежда пуловете върху дъската. — А за общественополезния труд... бих участвал в ученическия консултативен съвет, ако можех, но смятам, че не бих се справил.

— Защо не?

— Не ме бива в приказките.

— Струва ми се, че разговаряш чудесно с приятелите си.

— Те говорят. Аз ги слушам.

— Ето, виждаш ли — окуражи го Аманда. — Точно затова е ученическият консултативен съвет. Децата имат нужда да споделят разни неща, а ти си добър слушател.

— Да, но понякога и аз искам да споделя нещо.

— Като например?

Той я погледна с нещастно изражение на лицето си.

— Като например, че училището е гадно, вкъщи е гадно и бейзболът е гаден.

— Бейзболът. Мислех, че харесваш бейзбола — момчето току-що се бе върнало от тренировка. Вероятно му е било доста тежко.

— Би ми харесвал, ако играех, но аз не играя. През цялото време седя на пейката. Знаеш ли колко е унизително? И всички деца да те гледат? И родителите ми ме гледат. Защо им е да идват на мачовете? Могат да пропуснат някоя и друга среща. Искам да кажа, че майка ми вечно е в училище. На Джули това ѝ харесва, но какво ли разбира тя? Нали е само на шест години.

— Майка ти много помага в училищната работа.

— Знаеш ли колко е унизително това?

— Всъщност — съзнателно рискува Аманда — не знам. Моите родители бяха прекалено заети да се карат и нямаха никакво време за мен и за училището ми.

Джорди сви рамене.

— И моите се карат. Само че го правят, когато си мислят, че не можем да ги чуем.

Тя кимна уклончиво, но не каза нищо. Момчето използва момента да събере мислите си и продължи в по-различна посока, но темата явно го тревожеше.

— Даже и да не ги чуваме, можем да ги видим — каза той. — Мама вече почти не се усмихва. Не ни организира различни забавления, както правеше по-рано — като например да покани всички приятели да преспят вкъщи — той се сепна. — Искам да кажа — не че тия неща ми харесват, вече съм много голям за тях, но Джули и близнаците не са. Някога мама ни събираше по двайсет деца на пуканки, пица и видео и на мен хич не ми пукаше, че малките ни се мотаеха в краката, на мен и на приятелите ми, защото това си беше част от веселбата, нали така — ентусиазмът му се превърна в замислено мълчание, а после дойде и гневът. — Сега само наднича в стаята ми и ми задава тъпи въпроси.

— По дяволите! — изписка тъничък носов глас.

Аманда се намръщи на електриково зеления папагал, който стоеше в клетката си в единия край на стаята.

— Млъкни, Мади!

Джорди се загледа в птицата.

— Непрекъснато повтаря това. Как са ти разрешили да го задържиш?

— Той ругае само пред децата. Съобразява се с господин Едлин и останалите учители. Държи се съвсем прилично, когато те са наоколо.

Също като играта на дама и Мади бе „ледоразбивач“. Имаше ученици, които всеки ден в продължение на цял месец се отбиваха с бисквитки за папагала, преди да съберат смелост да разговарят с нея.

— Той е добра птичка — обърна се Аманда към клетката.

— Обичам те — отвърна Мади.

— Ама той се обърна! — каза Джорди. — Просто така! Той от добрите ли е, или от лошите?

— От добрите. Определено. Добрите могат да казват лоши неща, когато са разстроени. Мади се е научил да ругае от един човек, който го гонел с метла, преди да го „осиновя“. Знае как звучи гневът. Разстройва се, когато децата са разстроени, както ти преди малко заради бейзбола.

— Не говорех за бейзбола, когато пилето изруга — каза Джорди.

Не. Тогава разказваше за майка си. Но, разбира се, той добре знаеше това и затова вече бе на крака и премятане раницата си през рамо. Да говорят за родителите си, бе трудно за деца като него. Да говорят за чувствата си, им бе още по-трудно.

Джорди се нуждаеше от външен терапевт, някой, който не познава семейството му. За да се случи това обаче, трябваше или той, или един от родителите му да поеме инициативата. Никой от тях не правеше нищо, засега. Затова Аманда много се старалаше да бъде на мястото си, в случай че Джорди се отбие. За съжаление не можеше да го принуди да остане. Преди да успее да каже и дума, той вече бе излязъл и крачеше надолу по празния коридор, потънал в нерадостните мисли, които го преследваха.

Почакай, искаше да му каже. Можем да поговорим за това. Можем да поговорим за майките, които се карат с бащите, за това как се чувстваш ти, какво правиш, когато би трябвало да учиш, за какво си мислиш, когато си тъжен. Аз съм свободна. Мога да говоря. Мога да говоря, докогато пожелаеш. Трябва да занимавам с нещо ума си.

Но той си бе тръгнал и както неведнъж през деня погледът ѝ се спря на снимката на Греъм върху бюрото ѝ. Рамката бе в стилизиран тъмносив цвят, а усмивката му грееше към нея над добре поддържаната му брадичка. Не една жена, влязла в кабинета ѝ, бе обръщала внимание на това лице. Греъм О'Лиъри също бе „ледоразбивач“.

Трябваше да му позвъни. Той щеше да чака обаждането ѝ. Но тя все още не знаеше нищо, а можеше да не научи и след часове.

Освен това напоследък всичко, което двамата с Греъм правеха, бе свързано с бебето, а Аманда приемаше това като непосилен натиск. Той бе свършил своята част успешно, и то неведнъж. Нейното тяло създаваше проблеми. Разбира се, Греъм не го казваше с толкова много думи, но нямаше и нужда. Тя усещаше нетърпението му.

Какво повече би могла да направи? Следваше съветите на Емили съвсем стриктно — хранеше се добре, почиваше достатъчно, избираше само най-здравословни упражнения, с изключение на днешния ден. Тъй като не искаше да предприема каквото и да било, за да предизвика цикъла си, тя се движеше колкото е възможно по-малко. Това бе безсмислено, разбира се. Обичайната физическа активност не би могла да попречи на една нормална бременност. В този момент обаче бе

отчаяна. Не бе напускала кабинета си от обяд и когато ѝ се приходи до тоалетната, просто потисна нуждата си. За да се поразсее, се облегна на дивана, погледна часовника си и се замисли за Куин Дейвис. Пет и половина. Бе казала на момчето, че ще бъде тук до шест, и така щеше да направи.

Съобщенията му я бяха обезпокоили. Бяха изпратени по електронната поща. Първото бе от същата сутрин и в него пишеше: „Трябва да говоря с теб, но е поверително. Става ли?“

„Поверително, става — беше му отговорила Аманда. — Това, което ми кажеш, ще си остане между нас. Такова е правилото. Свободна съм през третото междучасие. Тогава става ли?“

В уреченото време той не се появи, но през четвъртото междучасие се получи ново съобщение: „Трябва ли родителите ми да знаят, че сме се срещали?“

„Не — отвърна Аманда. — Това е част от правилото за поверителност. Те няма да научат, освен ако ти не попълниш формуляр, с който даваш съгласието си. Разполагам с трийсет свободни минути веднага след часовете, но ако имаш бейзболна тренировка, може да се срещнем по-късно. Ще остана до шест. Така добре ли е?“

Куин не бе се обадил повече. Не бе чула и стъпки по коридора, които да ѝ подсказват, че е идвал, докато Джорди бе при нея и тя го слушаше. Нещо ставаше с Куин. Усещаше го интуитивно и това нямаше нищо общо с факта, че се бе свързал с нея чрез електронната поща. Много ученици правеха така точно защото бе потайно. Често се случваше да определя време за среща, често не ѝ отговаряха и освен да наблюдава за известно време ученика и може би да му изпрати ново съобщение, нямаше какво друго да стори. Не можеше да оказва какъвто и да било натиск.

Но случаят на Куин Дейвис бе по-особен. Той бе звезда. Освен че бе председател на класа във втори курс, бе също и член на съвета за ученически консултации, играчът с най-много точки в университетския баскетболен отбор за миналия сезон, а сега бе детето чудо на бейзболния отбор. Двамата му по-големи братя, признати за лидери в училището в Уудли, понастоящем следваха в „Принстън“ и „Уест Пойнт“. Родителите им, местни активисти, за които вестниците

често пишеха, непрекъснато бяха в „Хартфорд“, за да подкрепят една или друга кауза.

Аманда се питаше дали Куин ще се появи и ако го направи, какво ли ще каже. Може би искаше да поговорят за някой ученик, който се нуждае от помощ; част от задачите по програмата за ученическа взаимопомощ бяха свързани с откриването на проблемни деца, преди да се стигне до кризисна ситуация. Близко една трета от всички момичета и момчета, с които се срещаше редовно, бяха дошли при нея след съобщения от съучениците им. Но тя се съмняваше, че сега случаят е такъв, не и щом Куин настоява за поверителност спрямо собствените си родители.

Като свали обувките си, психоложката сви крака на дивана. Беше емоционално изтощена; това бе факт. Бе също и физически изморена, макар че когато се осмелеше да приеме това за ранен признак на бременност, усещаше как стомахът ѝ се свива на топка от нерви. Във всеки случай се радваше, че работата ѝ позволява да носи неофициални дрехи. Позволява ли? Изисква. Учениците трябваше да я възприемат едновременно като професионалист и като достъпен човек, което за нея не бе трудно. Бе дребна на ръст и с разпилените си руси къдрици изглеждаше по-скоро дваисет и пет годишна, а не на трийсет и пет. Смяташе, че е предизвикателство да изглежда по-изискано, но все пак не и прекалено страхотно. Днешното ѝ облекло бе съвсем подходящо. Носеше виолетова блуза и панталон от мека изкуствена коприна.

От коридора се чу шум — приглушен звук, който би могъл да е вик от болка, а после утихна. Изплашена, че това може да е Куин и се е случило нещо ужасно, тя скочи от дивана и отиде до вратата. В дъното на коридора, застанал неподвижно и нащрек с парцал, стърчащ от кофата на колела, стоеше портиерът.

— Еето го и Джони — обади се Мади от ъгъла в кабинета ѝ.

Аманда си пое дъх.

— Господин Дубчек.

Мъжът бе с бели коси и леко прегърбен, около осемдесетгодишен, но отказваше да се пенсионира. Помнеха го не само родителите на сегашните ученици, но и техните баби и дядовци. Това неизменно предизвикваше всеобщо уважение. Никой не го наричаше Йохан, винаги — господин Дубчек, освен Мади, но пък

пилето нямаше и понятие от уважение. Единственото, което знаеше, бе, че възрастният мъж го храни, почиства клетката му и всяка вечер го взема долу, в малкия си апартамент в училищното мазе.

— Ослушвах се да чуя гласове — каза портиерът с дрезгавия си глас. — Щях да си тръгна, ако имаше някой при вас в кабинета. Не исках да ви преча.

— Няма никого тук — отвърна Аманда с усмивка.

Но тя бързо се стопи, когато под влияние на гравитацията — сега, след като се бе изправила, почувства нежелан изблик. С разтуптяно сърце се втурна към тоалетната. Още преди да затвори вратата на кабинката и да свали виолетовите си панталони, вече знаеше. В този миг бе обладана от най-различни емоции, сред които не на последно място бе и тягостното чувство за загуба. Мозъкът ѝ просто изключи. Отпусна се на седалката, облегна лакти на бедрата си и като скри лице в дланите си, заплака.

Сигурно бе стояла така известно време, тъй като се опомни едва когато на външната врата се потропа силно и се чу изплашеният глас на портиера:

— Госпожо О'Лиъри? Добре ли сте?

Госпожо О'Лиъри. О, каква ирония се криеше в това. В професионалната си кариера тя винаги се представяше като Аманда Кар. Със сигурност бе казала това име и на господин Дубчек, когато се запознаха преди четири години. Тогава обаче го бе запознала и с Греъм, който ѝ помагаше да подреди кабинета си. Оттогава насетне възпитаният възрастен човек винаги я наричаше „госпожа О'Лиъри“.

И какво лошо имаше в това да бъде госпожа О'Лиъри? В обикновен ден — абсолютно нищо. Тя се гордееше, че е омъжена за Греъм. Винаги бе смятала, че някога, когато имат деца, ще използва много по-често името О'Лиъри, отколкото фамилията Кар.

Един ден, когато имат деца. Ако имаха деца. И именно затова днес не се чувстваше като госпожа О'Лиъри. Без деца, имаше ли право да се нарича с това име?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Госпожо О'Лиъри? — извика отново портиерът.

Подсмърчайки, тя избърса сълзите с пръсти.

— Добре съм — извика с бодър, макар и малко носов глас. — Сега излизам.

След като приключи в кабинката, тя изми ръцете си и избърса очи с мокра салфетка. В лявото ѝ слепоочие започваше да пулсира болка. В момента обаче не можеше да направи нищо, за да я облекчи, нито пък имаше сили да се справи с проблема, който тревожеше Куин Дейвис. Като се молеше момчето да не се появи, Аманда се върна в кабинета си, оправи грима на лицето си с помощта на малко огледалце, изключи компютъра, заключи шкафа с досиетата и като махна с ръка на портiera, застанал в дъното на коридора, си тръгна от училището.

* * *

Греъм се чудеше дали да не удължи малко пътя си на връщане. Можеше да се отбие на разни места, тук десетина минути, там десетина, и така да даде на съпругата си още време, за да се обади. Но напрежението бе твърде голямо. С крак върху педала на газта, продължи с камиона по магистралата.

Телефонът иззвъня. Сърцето му започна да бие силно.

— Да? — в гласа му имаше едновременно и поздрав, и въпрос.

Не беше Аманда. Бе собственичката на компания за недвижими имоти, която го бе наела да направи проектите за външното оформление на офисите ѝ. Поръчката не беше голяма, но криеше сериозен потенциал. Клиентите на жената бяха все заможни хора. Ако тя харесаше работата му, щеше да го препоръча на други. Бе достатъчно зает, но още ангажименти никога не бяха излишни. Напоследък, предвид напрежението между него и Аманда, работата бе неговото спасение.

— Чудех се кога ще се видим — каза топло клиентката му в слушалката.

Той хвана волана с лявата си ръка, докато с дясната потърси малкия си черен бележник и го отвори.

— Записал съм си да ви се обадя. Плановете ще са готови в началото на седмицата — прелисти няколко страници, като хвърляше бърз поглед на всяка. — Какво ще кажете за след седмица? Да речем, в четири?

— Идеално. Следващият вторник в четири часа. Ще се видим тогава.

Едва бе затворил и телефонът отново иззвъня. Сърцето му отново започна да бие по-силно, но и този път не бе Аманда. Обаждаше се брат му Джо.

— Някакви новини?

Греъм си пое дълбоко въздух.

— Не. Сега съм на път за вкъщи.

— Мама питаше.

— Обзалагам се, че е така. Трябва да ти кажа, че понякога ми се ще да не бях казвал никому нищо.

— Ние те попитахме.

Това беше вярно. Въпросите започнаха месец след сватбата им и оттогава не бяха преставали. Сега, обмисляйки нещата, смяташе, че май щеше да е по-добре, ако им бе казал, че с Аманда не искат деца и ако обичат, да му се махнат от главата, фактът, че цялото му семейство знаеше на какво са подложени, бе почти толкова унизителен, колкото и да дава сперма в бурканче. На мъжете О'Лиъри не им се налагаше да правят подобни неща. По дяволите, Джо неотдавна бе станал баща за пети път, а Греъм подозираше, че брат му и съпругата му Кристин още не са приключили.

— Тя започва да се отчайва — каза Джо, визирайки майка им, Дороти. — Казва, че иска да види децата ти, преди да умре.

— Тя е само на седемдесет и седем.

— Напоследък се чувствала нестабилна.

Греъм изпита абсолютна безпомощност.

— Какво според нея бих могъл да направя още?

— Твърди, че това е последното ѝ желание.

— Джо... Хайде стига. Не от това имам нужда в момента.

— Знам. Само ти казвам да знаещ. Тя непрекъснато повтаря, че би трябвало да си с Мегън.

Това изявление на майка му не бе нещо ново.

— Е, да, но не съм с Мегън, няма как да съм с Мегън, не искам да съм с Мегън — заяви Греъм и се примоли: — Помогни ми, Джо. Припомни ѝ, че съм женен за Аманда. Ако ще имам дете, то ще бъде от нея. Хей, търсят ме по другата линия — излъга той, но повече не можеше да продължава с този разговор. — Ще ти се обадя по-късно.

Затвори телефона, без да каже и дума повече, и продължи да шофира, потънал в мрачно мълчание. Този проклет ден бе почти към

края си. Чудеше се защо Аманда го държи в неведение. Даже и да нямаше новини до момента, все пак можеше да му се обади и да му каже. Знаеше, че той очаква позвъняването ѝ.

Отби от магистралата и подкара камиона по пътя, който познаваше вече като собствената си длан и това донякъде му действаше успокоително. Харесваше му Уудли, харесваше виещите се пътища, които се изкачваха по залесените хълмове. Картата на града приличаше на дърво. Пътят се отбиваше от аутобана и се разделяше чак горе, по билото на хълма. Оттам се протягаше в две посоки — като клони, сред които се криеха общински сгради, офиси и магазини, и по-малки клонки — с жилищни сгради, а още по-нататък — спретнати закътани улички. Като тази, на която живееха двамата с Аманда. В града нямаше нито една улица без дървета. Всички бяха залесени с бял бор, бук, канадска ела, клен, бреза, дъб. След като изкачи завоя, Греъм мина покрай морава с червени лилиуми. По-нататък видя жълти кремове, а зад тях — гъсти храсти планински лавър с разкошни бели цветове. Не толкова добре осведоменият минувач едва ли би различил червеникавокафявите калии, потънали в сянка встрани от пътя, но той ги забеляза. И един поглед му стигаше да отличи богородичния косъм от дъбовата или от орловата папрат, както и лишеите от мъха. В тези гори растяха всички видове. Гордееше се с това.

Родното му място, където все още живееше голяма част от семейството му, се намираше само на петдесет минути на изток, но двата града бяха сякаш в различни светове. Първият бе населен с добри хора, които мечтаеха да сменят местожителството си. За Греъм мечтата се бе превърнала в реалност. Поне половината от нея се бе сбъднала. Все още се трудеха по втората част и ако днес новините бяха добри, щеше да е двойно по-щастлив, че живее тук. Когато ставаше дума за благоприятна среда за отглеждането на деца, Уудли печелеше първото място.

Градският център бе разположен около разклонението на пътя на билото на хълма. Трите улици, които се срещаха тук, бяха обградени от букове, а дървените пейки и витрините на магазините бяха така примамливи и през зимата, както и сега през май. Уханията, които се разнасяха, бяха богати също като жителите на града. От фурната се носеше аромат на горещи кифлички, от кафенето — на прясно изпечено кафе, а от сладкарницата — на шоколад от току-що залетите

с глазура плодове. В града имаше вероятно дузина малки ресторанчета встрани от центъра, които обслужваха заможното население от близо четиринайсет хиляди души. Основното заведение за хранене обаче се намираше на главната улица — елегантен малък ресторант, където сервираха закуска, обяд и вечеря на маси от ковано желязо в остъкления заден двор през зимата и на открито — през лятото. Малко по-надолу по улицата, след художествената галерия и антикварния магазин, имаше книжарница, която никога нормален родител не би подминал, след като знаеше, че там през целия ден работи щатен разказвач на приказки за децата. Наоколо се намираха също няколко магазина за бутикови облекла и аптека, чийто собственик взимаше присърце здравето на клиентите си и ги предупреждаваше, когато имаше разминаване в медицинските предписания; имаше и железарски магазин, фотографско ателие и най-новото — кафене, в което сервираха само чай. Някои от магазините заемаха изцяло двуетажните сгради, чиято височина беше определена с решение на градоначалниците. В други част от пространството на втория етаж подслоняваше адвокати, лекари, специалисти по вътрешна архитектура и представители на други професии.

Фирмата на Грѐм се намираше над магазин за домашни потреби, от който бяха изпратили при него не един новодошъл в Уудли.

Сега той не се качи в офиса. Нито пък спря пред смесения магазин, макар че една кола тъкмо освободи място на паркинга отпред. Не толкова отдавна би се отбил от пътя и би изтичал набързо да купи захаросани бадеми за Аманда. Тя ги обожаваше. Днес обаче нямаше настроение за любезни приказки, а човек непременно ги получаваше като част от обслужването в магазина. Освен това бе ядосан на жена си заради това, че не му се обади и защото не бе помислила за него. Беше й сърдит, понеже отдавна вече би трябвало да е забременяла. И толкоз!

Тази мисъл го смрази. Знаеше, че това е несправедливо, но умът му не искаше да си я вземе обратно, а това го накара да се чувства много виновен. Положи специални усилия, за да опресе лакът на отворения прозорец, да преметне дясната си ръка през седалката до себе си и да се престори, че всичко е наред и се чувства добре.

Безчувственият унес, в който Аманда бе изпаднала, се разсея, докато пътуваше към къщи. Едва тогава осъзна докрай ужасната истина. Нямахше да има бебе. Отново. Никакво бебе. Почувства се празна, безплодна — тревожна, объркана, тъжна.

И двамата с Греъм бяха толкова внимателни този път, бояха се да не се увлекат. И все пак си бяха говорили как на Коледа ще окачат чорапче и за бъдещото бебе и за това, че ще има нещо ново, за което да вдигнат тост в навечерието на новата година. Бяха споделили един с друг колко по-лесно ще им бъде да понесат шумното празнично веселие на семейство О'Лиъри, ако и те щяха да си имат бебе.

Измъкна гребена от костенурка от косата, си, разтърси глава, за да се разпилят къдриците ѝ, и се опита да се отпусне, като си мисли за положителни неща. Имаше за какво да бъде благодарна в живота си, дори много повече, отколкото други хора. Например имаше красива къща в очарователна тиха уличка с дървета наоколо в заможен квартал — идеално място за деца.

Само дето още нямаше деца.

Но имаше три съседки, с две, от които се бяха сприятелили. Третата, младата вдовица на Бен, се държеше настрана. Затова пък останалите напълно компенсираха, като си правеха пикници в градината през пролетта, готвеха общо в задния двор през лятото, събираха и изгаряха листата през есента, а в зимните неделни вечери компанията хапваше пица. Освен това непрекъснато си бърбеха по женски по телефона, било на стъпалата пред вратите на къщите или край басейна на семейство Котър.

Щеше ѝ се да си поговори сега с някоя от съседките. Която и да е от двете щеше да ѝ каже колко ѝ завиждат. Нито една от тях нямаше кариера като нейната. Карен работеше, без да получава нито заплата, нито уважение за труда си, а Джорджия трябваше по няколко дни в седмицата да отсъства от града и да бъде далеч от семейството си за сметка на голямата си заплата.

Аманда не получаваше много пари, но това съвсем не бе целта на нейната професия. Тя просто обичаше работата си — а да не говорим за удобството. Училището бе само на десет минути от дома ѝ. При

положение че родеше, можеше да се откаже от пълното работно време, но да запази ангажиментите си като психолог консултант. Можеше сама да си избере колко случая да поеме и да се занимава с учениците въщи. Кабинетът над гаража разполагаше със собствен вход. Ако имаше деца, щеше да ѝ послужи идеално.

Дори колата ѝ бе подходяща за деца — семеен автомобил марка SUV, задължителен за Уудли. Е, вярно, возилото бе четиригодишно и това започваше да му личи. През последните няколко месеца се наложи да сменят стартера, окачването на колелата и акумулатора. Бяха обсъждали да си купят нова кола, но минаваха месец след месец, без тя да зачене, и покупката им се струваше глупава.

Сега, когато отби от главния път и пое по леко криволичещата алея с дървета от двете ѝ страни, моторът ръмжеше съвсем нормално. Един последен завой и тихата уличка се откри пред погледа ѝ. Камионът на Греъм не беше пред къщата. Без да е напълно сигурна какви чувства предизвика този факт у нея, тя свали предните стъкла на колата и остави топлия въздушен поток да я успокои.

Само няколко дни след началото на май грижливото оформяне на градините около четирите къщи започваше да се откроява. Избуялата трева бе прясно окосена, по моравите все още личаха хоризонтални ивици, а из въздуха се носеше характерният свеж аромат. Огромните дъбове в края на уличката се бяха раззеленили и хвърляха мека сянка; белите брези ронеха млади пъпки. Минзухарите бяха поникнали и прецъфтели, след тях увехнаха и слънчевите камбанки на форзицията, но все още имаше туфи от жълтите нарциси, а и лалетата започваха да разтварят чашки. Пред всяка градинска врата растяха високи и гъсти люляци и макар че щеше да мине още седмица, преди да разцъфтят напълно, вече бяха достатъчно напъпили, за да изпълнят с уханието си всичко наоколо.

Аманда зави по алеята и пое дълбоко дъх. Пролетта бе най-любимият ѝ сезон. Винаги бе обичала свежестта, чистотата и усещането за новото раждане.

Усещането за раждане. Паркира колата, издърпа ръчната спирачка и се запита защо винаги се връщаше към това. Много хора прекарваха живота си, без да станат родители. Познаваше жени, които съзнателно избираха бездетност и бяха напълно доволни от съдбата си.

Проблемът бе, че тя искаше, а все нещо не ставаше и не знаеше защо.

Дали това не бе наказание, понеже се стремеше към професионална кариера? Или задето запази моминското си име? Или защото отлагаше забременяването? Да, щеше да ѝ е по-лесно да зачене преди десет години, но на двайсет и пет не беше готова да стане майка. Дори не познаваше Греъм тогава. А той си струваше чакането. Все още вярваше в това.

Майка ѝ бе на друго мнение. Тя смяташе, че генетическите различия между двамата са прекалено големи, за да може тя да зачене. Греъм бе висок, едър и зеленоок, а тя — дребна, стройна и с кафяви очи. Той имаше тъмна права коса, а нейната бе руса и чуплива. Той имаше седем братя и сестри; тя бе самотно единствено дете. Той бе спортен тип, тя — не. Ако питаха Аманда, майка ѝ беше надут сноб, а теорията ѝ — пълна безсмислица. Но това съвсем не облекчаваше болката ѝ сега. Толкова се бяха надявали този път. Греъм щеше много да се разстрои.

Трябваше да му се обади. Клетъчните телефони, също като електронната поща, бяха улеснение — не бе толкова страшно, колкото да съобщиш нещо лице в лице. Можеше така да му каже новината. Да сподели мъката си. Да признае поражението си.

Все още можеше да го стори. Но не ѝ достигна смелост.

Обезкуражена от поредния провал, жената взе куфарчето си и се приготви да слезе от колата, когато забеляза някакво движение в огледалото за обратно виждане. Беше вдовицата, Гретхен Таненвалд, която се разхождаше между прясно подравнените си цветни лехи. Предишната есен бе прекарала доста часове в садене на луковици, като работеше с гръб към съседките си и без да им обръща внимание даже когато бяха наблизко. Опитите им за сприятеляване биваха посрещани с едва изразена любезност. Дори Аманда, която уж беше добра в тази област, беше направила един-два опита, но Гретхен не бе никак разговорчива. Трудно бе да се повярва, че е била омъжена за общителния Бен.

От друга страна обаче, бе лесно обяснимо. Гретхен бе два пъти по-млада от мъжа си и напълно различна от покойната му съпруга Джун, но пък и той бе имал нужда от драстична промяна, за да преодолее скръбта си.

Мъжете в уличката бяха изпълнени със съчувствие. „Ясно се вижда, че тя го боготвори — бе казал Ръс Ланг, романтикът. — Всеки мъж обича това.“ Лийлънд Котър, интернет специалистът, бе потропен: „Че как да не я хареса? Тя е хубавица.“ Греъм бе предположил, че Бен я обича заради енергичността ѝ. „Тя го води на разходки и екскурзии, кара го да играе тенис. Двамата с Джун водеха по-спокоен живот. Гретхен разтваря нови врати пред него.“

Съседките обаче не бяха така щедри. Ако питаха тях, в брака на Таненвалд имаше две неща: секс за него и пари за нея.

Разбира се, това не обясняваше факта, че Гретхен остана в квартала и след смъртта на Бен. Аманда бе очаквала тя да продаде къщата, да вземе парите и да избяга. Но ето че тя бе тук, облечена в лека къса рокля, в която изглеждаше дори по-млада от трийсет и двете си години. „Всъщност — внезапно осъзна Аманда — с тази рокля изглежда като бременна.“

Тя се сепна и се обърна, за да погледне през задното стъкло. Измина около минута, преди светлината да очертае отново профила на Гретхен. И ето че бе истина, видя силует, който много приличаше на корем. А това бе любопитно. Бен бе починал преди година, прекалено отдавна, за да има нещо общо с това, а Гретхен живееше напълно изолирано след смъртта му. Не се срещаше с никого; непременно биха забелязали подобен факт. Доколкото Аманда знаеше, единствените мъже, които изобщо бяха влизали в къщата ѝ, бяха водопроводчикът, дърводелецът и електротехникът и по един или друг повод — Ръс Ланг, Лий Котър и Греъм О’Лиъри.

ВТОРА ГЛАВА

Аманда седеше обърната назад и гледаше през задното стъкло, когато забеляза приближаването на зеления камион на Греъм. С разтуптяно сърце, тя забрави за Гретхен и слезе от колата си.

Както обикновено, той шофираше небрежно, едната му ръка бе на волана, а с другата се облягаше на прозореца. Когато за пръв път го срещна, караше „Мустанг“ кабриолет и изглеждаше толкова страхотно с развята от вятъра коса, че тя на мига се влюби в него. Докато го наблюдаваше сега, почувства искрица от предишния пламък, от предишния копнеж. После си спомни какво имаше да му казва.

С приближаването той намали скоростта и махна с лявата си ръка да поздрави Гретхен, която леко се извърна. После паркира на алеята до Аманда.

Тя остави вратата на колата си отворена и отиде до камиона му. Докато се приближаваше, очите му останаха впити в нейните — питащи и миг след това знаещи. Видимо разочарован, мъжът се облегна на седалката си.

— Дошъл ти е цикълът.

Бе благодарна, че не трябва сама да произнася ужасните думи.

— Преди половин час.

— Сигурна ли си? Може би са само няколко капки.

Тя поклати глава. Далеч не бяха само няколко капки. А и болката ниско в корема ѝ бе добре позната.

— Може би трябва да си направиш тест.

— Би трябвало да съм пропуснала цикъла си, за да има резултат от теста.

Той увеси глава. После я отметна назад, въздъхна уморено и отвори вратата на камиона. С пълни със сълзи очи Аманда се отправи към своята кола, за да събере нещата си. Докато затвори вратата и се изкачи по пътеката от широки каменни плочи към покрития коридор между къщата и гаража, Греъм бе вече там. Облегнат на една колона, гледаше към задния двор.

Не само бе проектирал озеленяването тук, но и лично бе засял всичко, до последното храстче, и положените грижи си личаха. Дори толкова рано напролет, градината вече преливаше в дузина различни оттенъци на зеленото.

Тяхната градина бе повод за завист от страна на съседите им и дори на целия град, но Аманда не вярваше, че Греъм ѝ се любовува в момента. В гласа му се долавяше поражение.

— Мислех, че този път ще стане. Мислех, че е сигурно.

Тя се облегна на съседната колона.

— Аз също. Така мислеше и лекарката. Бяхме изчислили времето перфектно.

— Какъв е проблемът? — попита той объркан.

Жената стисна ръце пред гърдите си и отвърна:

— Не знам. Имаше осем яйцеклетки, с две повече от миналия месец. И с цели седем повече, отколкото отделят другите жени. — Започна да се поддава на собственото си объркване. — Смятах, че поне една ще бъде оплодена. Боже мой, сега е наш ред.

Все още с поглед, вперен в задния двор, Греъм отрони мрачно:

— Може би нашият ред е дошъл и е отминал — той сведе глава и в красивите му зелени очи се четеше предизвикателство. — Какво не е наред?

Аманда почувства болка в сърцето си. Мразеше, когато двамата се държаха като врагове. Имаше нужда Греъм да бъде до нея в това изпитание.

— Не знам, Грей. И лекарите не знаят. Цели петнайсет процента от проблемите на зачеването все още нямат обяснение. Нали чу Емили.

— Да, и тя казва, че шейсет процента от тези двойки биха заченали и сами в рамките на три години, така че какъв е нашият проблем?

Аманда не знаеше.

— Правя всичко, което ми кажат. Нали виждаш, меря си температурата, спазвам графика, вземам таблетките „Кломид“. Този път дори се подложих на преглед с ултразвук, за да сме сигурни, че осеменяването се прави в най-подходящия момент.

— Тогава защо не си бременна?

Тя се опита да убеди себе си, че е ядосан на положението, в което бяха изпаднали, а не на нея. И все пак се почувства обвинена.

— Не знам.

— Чакахме прекалено дълго — реши той. — Беше на трийсет, когато се оженихме. Трябваше да започнем веднага.

— И една година щеше да окаже решаващо значение? Стига, Греъм. Това не е справедливо.

— Колкото си по-възрастен, толкова по-трудно става. Казвали са ни го.

— Аха, хиляди пъти. Ако трябва да бъдем точни, казвали са ни, че шансовете за забременяване спадат драстично на трийсет, после отново на трийсет и пет и отново на четирийсет. Така че може би вече е било късно, още когато се оженихме. И ако ще отправяме обвинения, искам да знам защо ти си чакал толкова дълго. Къде беше ти, когато бях на двайсет и три?

— Бях в северозападната част на Тихия, океан и изучавах професията си.

Това бе уклончив отговор. Тя знаеше за онези години и продължи да настоява, водена от изгарящата нужда да сподели вината.

— Тогава си страдал заради раздялата с Мегън. Бил си на двайсет и девет и си се забавлявал свободно. Не си искал да се обвързваш. Катерел си се из планините, спускал си се с кану по потоците и си прекарвал чудесно с приятелчетата си. Разбира се, че щеше да е по-добре, ако бяхме започнали по-рано, но ако аз и ти се бяхме срещнали тогава, ти нямаше да искаш да се ожениш, какво остава да искаш дете.

Отначало той не отговори. Изглежда, аргументите й го бяха успокоили донякъде, което бе добър знак. Едно от първите неща, които веднага бе харесала у Греъм, след начина, по който изглеждаше в онзи мустанг, бе умението му да се държи разумно. Той можеше да слуша и да разбере. За човек с нейната професия това бе задължително качество у партньора. Сега, съвсем разумно, той отбеляза:

— Не знаем какво би било, ако се бяхме срещнали тогава.

— Точно така — тя разтри с ръка мястото между гърдите си, където усещаше пареща болка. Ако бе по-романтична натура, би я отдала на пукнатина в сърцето си. — Затова, моля те, не казвай, че всичко е по моя вина. На мен никак не ми е лесно. Понякога ми се струва, че аз върша цялата работа, а ти си този, който иска бебето.

— Хей! — той вдигна ръка. — Да не би да искаш да кажеш, че не искаш бебе?

— Знаеш, че искам. Искам да имаме бебе повече от всичко на света, но ти беше този, който настояваше за това, още откакто се оженихме, и аз те разбирам — как би могла да не го разбира... Греъм бе израснал на петдесетина километра оттук и голяма част от семейството му все още живееше там, но се събираха често. — Имаш седем братя и сестри, които имат общо дваисет и седем деца.

— Аз обичам децата — каза той.

— Аз също, но не съм кобила за разплод.

— Очевидно е — отбеляза мъжът.

Изведнъж разстоянието помежду им се превърна в бездна.

— Какво означава това? — извика тя.

За негова чест, той омекна. Наведе глава и разтри врата си с ръка. Очите му бяха уморени, когато отново срещнаха нейните.

— Така доникъде няма да стигнем. Не искам да се караме.

Аманда също не искаше. Мразеше тази бездна, мразеше да се чувства сама. Мразеше напрежението, на което бе подложена, и цената, която плащаше за това. Но най-много от всичко мразеше чувството, че е изцяло отговорна за неспособността им да заченат. Мразеше усещането, че това е нейна грешка, неин проблем, че нейното тяло не е наред.

С едва сдържани сълзи, помълча за минута, преди да проговори отново. Но сълзите останаха и тя изрече гласно мислите си.

— Просто имам нужда да разбереш какво изпитвам. Правя всичко, което мога, всичко, което Емили ми казва да правя. Тогава може би проблемът е у нея...

— Не, не, не — и толкова стигаше на Греъм да се разгорещи наново. — Това е четвъртият ни лекар. Нали бяхме единодушни, че я харесваме.

— Харесваме я, но не тя произвежда осем яйцеклетки, а в същото време и не знае защо тази твоя сперма не може да оплоди дори и една от тях.

Той изглеждаше озадачен.

— Вината не е моя.

— Знам, но ми е трудно, Грей. Трудно ми е в емоционален аспект, защото надеждите ми все растат и после пропадат, растат и

пропадат. Трудно ми е и физически, защото от лекарствата гърдите ми подпухват, коремът ми се надува и се потя непрекъснато. И не ми казвай, че щях да имам същите симптоми, ако бях бременна, защото ако бях бременна, нямаше да имам нищо против. Трудно ми е дори и в професионално отношение. Половината от случаите ми напоследък, изглежда, са на бременни тийнейджърки.

Греъм се облегна на колоната, пъкна ръце в джобовете на джинсите си, протегна дългите си крака и изсумтя.

— И това ако не е ирония. Те правят секс веднъж и хоп — моментално бебе. А ние се опитваме от четири години.

„Ирония“ бе една от думите. Аманда се сещаше и за други, като „несправедливост“, дори „жестокост“. И докато още си мислеше за това, че всички, освен нея си имаха бебета, каза:

— Гретхен е бременна.

Отначало той, изглежда, не чу, потънал в нещо, което би могло да е и самосъжаление, а Господ ѝ бе свидетел, че тя самата изпитваше достатъчно от него. След около минута обаче той се сепна и вдигна глава.

— Гретхен, вдовицата на Бен?

— Току-що я видях в градината — отново ясно си представи фигурата ѝ. — Бременна е.

Лицето му изразяваше неверие.

— И аз я видях. Не е бременна.

— Ти не я видя при подходящата светлина. Трябва слънцето да я огрява от определен ъгъл.

Той въздъхна, затвори очи и завъртя глава.

— Стига, Манди. И по-рано сме говорили за това. На теб ти се привиждат бременни жени и там, където ги няма.

— Не, не ми се привиждат. Сега, когато вече е пролет, палтата са захвърлени и коремите на бременните жени са съвсем истински. Виждам ги в супермаркета, виждам ги по улицата. Виждам ги и в аптеката, в библиотеката и в училище — усети, че повишава тон, но просто не можеше да се овладее. — Кълна се, че напоследък има периоди, когато се питам какво иска Господ. Дали така не ни изпраща някакво послание? Дали не ни казва, че не ни е писано да станем?

Това, което наистина ѝ се искаше, разбира се, бе Греъм да отрече яростно и бързо. Но той не го направи. Само я изгледа предпазливо.

— Какво не е писано да стане? Ние двамата ли?

Сега почувства същия страх, който бе изпитала, докато лежеше в болничната стая последния път. Губеше Греъм. Животът ги разделяше.

— Бебетата би трябвало да се зачеват в любов. Би трябвало да се зачеват в усамотението на спалнята. Това, което ние правим, е нелепо. Най-съкровената част от живота ни е бъркотия от посещения при лекари, таблетки, диаграми и пресмятане на времето. Това ни се отразява много жестоко, Греъм. Ние двамата вече не... не се забавляваме заедно.

Бе обляна в сълзи, тялото ѝ трепереше и се чувстваше толкова самотна, че Греъм просто не би бил Греъм, ако не се разчувства. Приблужи се, протегна ръце и я взе в прегръдките си. В този момент, обвита от ръцете му, от земния му мирис, от стабилността му, тя си припомни какво бяха споделяли. Искаше си го обратно. Искаше го обратно.

Той я пусна прекалено бързо. Загледа се към задния двор и отново пхна ръце в джобовете си.

— Ами Гретхен? — попита. — Ти грешиш. Сигурно е било игра на светлината. Тя не е бременна. Съпругът ѝ е мъртъв.

Аманда избърса сълзите от бузите си.

— Невинаги съпругът е баща на детето.

Греъм се обърна към нея.

— За нас ли говориш, или за нея?

— За нея. За нея.

— Тогава, ако е бременна, кой е бащата?

— Не знам. Но знам какво видях.

Изпитваше нужда да докаже правотата си и още повече — да избяга надалеч от това, което се случваше между двама им, затова слезе по стъпалата и тръгна по пътеката, постлана с големи каменни плочи. Гласът му я настигна.

— Обади ли се на лекарката?

— Утре.

— Ще опитаме ли отново? — попита съпругът ѝ.

Без да спира, тя отвърна:

— Не знам.

— Къде отиваш? — извика той, разтревожен.

— У съседите — отговори жената. — Ще питам Ръс за Гретхен. Той си е вкъщи през деня. Сигурно ще знае, ако тя се среща с някого.

* * *

Аманда изостави каменните плочи, пресече зеления килим на моравата, промуши се през рошовите клончета на храстите от хвойна и тис и после мина през боровата горичка, която разделяше къщата на семейство Ланг от тяхната. Мирисът на влажна почва и борови клонки, който бе много наситен тук, бе естествено успокоително средство. Може би заради физическото раздвижване, или защото се отдалечи от дома си, но болката в корема ѝ намаля. Независимо от истинската причина бе по-спокойна, когато стигна до стъпалата към задния вход на съседите.

Сепна се и бързо отстъпи настрани, когато вратата се отвори рязко. Алисън Ланг, току-що навършила четиринайсет години, с дълга тъмна коса и кльощави крайници, изтича покрай нея.

— Извинявай — каза засмяното и останало без дъх момиче.

Аманда задържа вратата след нея.

— Всичко наред ли е?

Тийнейджърката вече бе слязла по стъпалата и тичаше заднишком по моравата.

— Чудесно, но сега не мога да говоря. Джорди има нужда от помощ по алгебра.

Обърна се и изтича към двора на семейство Котър.

Джорди Котър бе най-големият син на Карен и Лий. Двамата с Алисън бяха най-добри приятели още от основното училище. Сега бяха първокурсници в гимназията. Тя бе с една година по-малка, с два сантиметра по-висока и много по-ученолюбива от него, но двамата бяха все така близки.

Аманда много харесваше момичето, което бе сърдечно и много общително за възрастта си. Момчето бе по-сложно за разбиране.

— Бих те посрещнал на вратата — извика откъм кухнята Ръсел Ланг, — но този сос трябва да се бърка непрекъснато.

Висок и слаб, с рошава кестенява коса, която оредяваше, той стоеше пред печката, а малките му кръгли очила без рамки се крепяха

по средата на носа му. Беше с кухненска престилка върху тениската и шорти и бос, както обикновено се разхождаше през деня, независимо от температурата навън. Обичаше да казва, че точно това е едно от големите предимства на домакинството му въкъщи, но Аманда подозираше, че просто мрази да ограничава в обувки огромните си стъпала.

Ръс бе журналист. По-голямата част от доходите му идваше от рецензиране на книги, но истинска радост изпитваше от списването на ежеседмична рубрика, посветена на родителските проблеми. Жена му, Джорджия, беше главен изпълнителен директор на собствената си компания и това налагаше да прекарва в пътуване няколко дни от седмицата. Ето защо за децата се грижеше основно той. От видяното досега Аманда би казала, че е прекрасен родител. Освен това бе и чудесен готвач.

— Нещо ухае много хубаво — отбеляза тя.

— Телешки винен кебап с малко вино — заради двете хлапета, макар че май току-що изгубих момичето.

Единайсетгодишният Томи, който имаше същата гъста черна коса като майка си и сестра си, се обади откъм масата, където си пишеше домашните.

— Али каза, че ако сложиш още малко вино, ще се върне.

Аманда хвана момчето за рамото.

— А ти какво знаеш за виното?

— Само това, че Али обича да го пие.

— И къде го прави?

— Ами тук — каза Томи с невинно изражение. — Отпива от чашата на мама.

— Как е мама?

— Добре е. Ще се обади по-късно.

Гостенката поправи въпроса си.

— Къде е мама?

— В Сан Антонио. Ще се върне утре — момчето скочи от стола.
— Трябва да ида в другата стая, татко.

Баща му насочи дългата дървена лъжица към кабинета.

— Ако мислиш да си приказваш с Тревор и Джон в Интернет, забрави.

— Трябва да се изпишкам.

— О! — Ръс погледна притеснено Аманда. — Изпросих си го. Добре, приятел. Но веднага се връщай. Трябва да си довършиш есето — той се загледа в момчето, докато то се скри зад вратата. После започна отново да разбърква соса и се усмихна подканящо на гостенката. — Ти как си?

— Била съм и по-добре.

Тя се доближи до него и надникна в тигана. Сосът, който вреше там, изглеждаше също така вкусен, както и телешкото, леко запържено в съд на другия котлон. Изведнъж се почувства гузна и заради това. Никога не приготвяше специални ястия. Греъм беше от мъжете, които обичат месо и картофи, лесно се задоволяват, харесват каквото и да е печено. Когато се хранеха вкъщи, готвеха заедно, но също толкова често излизаха да хапнат и навън. Тази вечер сигурно изобщо нямаше да сложи залък в уста.

— Имам нужда от помощта ти. С Греъм спорим за нещо. Аз казвам, че Гретхен е бременна. Той казва, че не е. Ти какво мислиш?

Можеше да се закълне, че Ръс се изчерви. Но пък после реши, че вероятно е заради горещата печка.

— Бременна? — повтори той. — Уау... Не знам нищо по въпроса.

— Не си ли забелязал фигурата й?

Руменината на бузите му се засили. Сега определено не бе виновна печката. Очилата му изобщо не бяха запотени.

— Фигурата й ли?

Разбира се, че бе забелязал фигурата й. Той, Греъм и Лий прекрасно познаваха фигурата й.

— Коремът й! — подсказа му Аманда. — Не си ли забелязал промяната?

— Не. Нищо не съм забелязал — но не каза, че тя само си въобразява разни неща. — Бременна? Как би могло да стане?

Ако животът й бе по-различен, би се разсмяла.

— По обичайния начин, предполагам. Казах на Грей, че ти вероятно знаеш дали някой е идвал да я посещава.

Мъжът продължи да бърка усърдно.

— Не и аз. През целия ден съм като залепен за компютъра си.

— Няма ли да забележиш, ако по улицата мине кола?

— За известно време ми правеше впечатление, но после ми стана досадно — пощальонът, човекът от службата по чистота, електротехникът. Вече изобщо не си правя труда да погледна.

Той изду буза с език, докато явно обмисляше нещо.

— Какво?

— Просто си мисля за Бен. На неговите години щеше много да му хареса да стане баща.

Аманда подозираше, че на мъжете им харесва да стават бащи, независимо от годините им. Това бе признак за мъжественост. Запита се до каква степен се притеснява за това Греъм.

— На децата на Бен нямаше много да им хареса — отбеляза тя. — Достатъчно трудно им бе да приемат Гретхен. Едно бебе само би наляло масло в огъня. Но не би могло да е от него. Времето не съвпада.

— Сигурна ли си, че е бременна?

— Със сигурност прилича на бременна.

— В кой месец?

— В петия, може би в шестия — Аманда се запъна. — Само предполагам. Не съм голям специалист.

Ръс също помълча. После внимателно попита:

— А с теб какво става?

Аманда гледеше в коса.

— Нищо. Може би трябва да взема някой и друг урок по готвене. Никога не съм приготвяла нещо подобно. Може готварството да е ключът към плодовитостта.

— Напомня за домашното огнище ли?

— Тхъ.

Тя отиде до вратата. Изведнъж се почувства виновна, че изостави така Греъм. Той също страдаше.

— Мога да изтичам и да попитам Гретхен — предложи Ръс. — Може да ида, след като нахраня Томи и Алисън и ги сложа в леглата. Не съм говорил с нея отдавна. През зимата не се виждаме с хората така често, както през лятото, а оттогава изминаха осем месеца. Освен това непрекъснато съм затворен въпреки работата си, после се занимавам с децата и ухажвам жена си, когато тя реши да се отбие у дома — телефонът иззвъня. — Наистина би било много интересно, ако е бременна.

Аманда, която изпитваше смесени чувства по въпроса, излезе навън и вече бе стигнала до най-долното стъпало пред вратата, когато Ръс подаде глава.

— Беше Греъм. Вика те вкъщи. Търсят те спешно на телефона.

Тя кимна и си тръгна точно когато по моравата се приближи Карен Котър с покрита с фолио табла в ръце. Бе средна на ръст и на тегло, от жените, които рядко се гримират. Редовно използваше лента за коса, за да не падат кестенявите ѝ кичури върху лицето ѝ. Общо взето, ако се вземеше предвид физическата красота, тя бе по-скоро незабележима, отколкото хубава, но някога това не бе имало голямо значение. Когато Аманда се запозна с нея, Карен идеално компенсираше недостатъците във външността си с енергичност. По онова време бе неизменно много заета, непрекъснато организираше разни благотворителни мероприятия, но винаги намираше начин да излезе на вечеря в града с двете си съседки. Отдавна не го бяха правили, и то не по вина на Джорджия и Аманда. Когато и да ѝ предложеха, Карен или имаше събрание, или болно дете, или пък главоболие. Напоследък единствените следи от усмивката ѝ бяха бръчици, които ѝ придаваха уморен и напрегнат вид.

— В училището ще има благотворителна разпродажба на сладкиши утре — обясни тя. — Обещах на Ръс да му дам каквото ми остане и му казах, че ще направя допълнително, за да има какво да занесе и Томи.

— Ти си добра душа и това е меко казано — призна ѝ Аманда.

Карен бе всепризнатият лидер на родителския комитет, също и неизменният дежурен член на родителския съвет, председател на разпродажбите в задния двор и координатор на художествената самодейност. Като се има предвид всичко това, плюс грижите за четирите ѝ деца на възраст между шест и петнайсет години, тя работеше повече от която и да било друга жена сред познатите на Аманда. В това отношение съседката ѝ бе пример за подражание. Надяваше се, че като родител ще има поне толкова сили, колкото Карен, или по-точно колкото Карен някога имаше.

— Как са децата? — попита Аманда.

— Астмата на близнаците се изостря заради разцъфтелите дървета, но иначе сме добре. Ти как си?

— Горедолу.

Карен повдигна вежди в мълчалив въпрос. Аманда поклати глава.

— Нищо не стана.

— О, Манди, толкова съжалявам.

— Аз също. Забременяването, изглежда, е много лесно за някои жени. И като стана дума, говорила ли си с Гретхен?

— Да съм говорила ли? Не точно. Поздравяваме се, когато се разминаваме. Това е всичко.

— Мисля, че е бременна.

Карен се сви.

— Бременна? А, не, не вярвам. Не може да е бременна. Тя не се среща с никого. Никъде не излиза. Все още скърби за Бен — сниши глас. — Какво те кара да смяташ, че е бременна?

— Видях я преди малко и ми заприлича на бременна. Винаги е имала голям бюст, но по-рано коремът ѝ беше плосък.

— Да. Като на манекенка. Лий все ми казва да не се сравнявам с нея, но как да не го правя? На нашите мъже им потичат лигите, като я видят. Ще се претрепят да ѝ предлагат помощта си в домакинските задължения. Да не би да е заради сладките ѝ приказки? — тя бавно поклати глава. — Не ми се вярва — изведнъж се разтревожи. — Никога не съм виждала кола да паркира за през нощта, но може да е била прибрана в гаража.

— Много вероятно — съгласи се Аманда. — Но нямаше ли някой, от нас да забележи пристигането и заминаването на цяла кола?

— Вероятно не. Може пък да паркира другаде и да се промъква тайничко насам — леко пребледняла, Карен продължи да се съмнява. — Гретхен не може да е бременна. Наистина не може.

— Манди! — долетя през дворовете гласът на Греъм.

— Повикване по спешност — обясни Аманда и набързо прегърна събеседницата си.

От все сърце харесваше тази жена, така малко ценена от хората, за които най-много се грижеше — най-вече от съпруга си, Лий. Но Карен настояваше, че той има и добри черти в характера, и Аманда не би могла да стори друго, освен да я подкрепи. Точно сега всичко, което можеше да ѝ предложи, бе една прегръдка.

В гласа на Греъм прозвуча нетърпение.

Ако коремът не бе започнал отново да я присвива, щеше да изтича до вкъщи.

Не ѝ се обаждаха често у дома вечер, макар че заради напрежението от предстоящите изпити и обичайните за края на учебната година проблеми времето бе особено подходящо за това. Съществуваха и типичните семейни травми — домашно насилие, раздяла на родителите, дори смърт. Благополучието не можеше да предпази жителите на Уудли от тези неща. Но наличието им в подобно привилегировано общество ги правеше да изглеждат още по-шокиращи.

Тя се качи по задните стълби и влезе в кухнята. Греъм стоеше облегнат на плота, недалеч от телефона. Изражението на лицето му говореше, че никак не му е харесал начинът, по който избяга от разговора им, или поне така го разтълкува гузната ѝ съвест. Изглеждаше разстроен. Бе необичайно бездеен, сякаш не знаеше какво да прави със себе си. Би могла да се закълне, че е стоял на същото място през цялото време, докато я нямаше, и се е борил с проблема, очаквал я е да се върне, за да продължат разговора.

— Е, и какво? — попита той.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да се сети за какво става дума. Беше се замислила за собствената си бременност, а не за Гретхен. Но именно за нея бяха говорили накрая.

— Никой не знае със сигурност — отвърна тя и погледна към бележката в ръката му.

Той ѝ я подаде.

— Обади се Маги Дод.

Маги бе заместник-директор на училището, но номерът на листчето бе на самия директор. Аманда вдигна слушалката и набра цифрите. Само след едно извъняване, от другия край се чу дълбок мъжки глас:

— Фред Едлин.

— Фред, обажда се Аманда Кар. Преди малко е звъняла Маги.

— Тук е. Ще я оставя тя да ти обясни.

Той очевидно бе подал слушалката на Маги:

— Много ми е неприятно да те безпокоя вечер, Аманда, но, се появи проблем. Имало е неприятен инцидент на бейзболната тренировка днес следобед. Замесен е и Куин Дейвис.

Аманда усети да я свива стомахът — чувстваше се виновна, че не бе по-настоятелна в съобщенията по електронната поща, че не го потърси, че не остана по-дълго време в училище.

— Куин Дейвис? — повтори, за да разбере и Греъм. Той бе чувал това име. Не би могло да бъде иначе, след като живееше в град, чийто местен вестник обичаше да пише за герои, а Куин бе точно такъв в момента. Много допринасяше и фактът, че семейството му бе така известно. Един или друг член на фамилията се споменаваха поне веднъж седмично в пресата.

— Той и групичка приятели се появили на тренировката пияни — каза Маги.

Аманда задържа дъха си.

— О, не!

— О, да. Треньорът ги доведе направо тук. Щях да ти се обадя по-рано, но ни отне известно време да се свържем с родителите му. Открихме ги в общината, където дебатираха по разпоредбите за обявените за резервати заблатени площи и никак не се зарадваха на обаждането ни. В момента са в другата стая и спорят с треньора и Фред относно наказанието на сина им. Нуждаем се от съвета ти. Родителите му искат всичко да остане скрито-покрито. Казват, че момчето им прави прекалено много за училището, за да бъде използван за назидание. Проблемът е, че целият отбор го е видял пиян. Ако не последва наказание, какъв урок би дало това на останалите?

Психоложката знаеше какъв би бил урокът. Не искаше да изпраща подобно послание към останалите ученици, нито пък искаше то да стига до Куин. Той трябваше да отговаря за действията си още повече заради издигнатото си положение. Като си изясни това, се запита защо ли се бе свързал с нея този ден, запита се какво ли ставаше с него, та трябваше да пие след училище.

— Другите наказани ли са? — попита тя.

Докато Маги й съобщаваше подробностите, Аманда бе вперила поглед в очите на Греъм. Той се мъчеше да остане спокоен, но едва успяваше. Често бе проявявал разбиране по отношение на ученическите проблеми, но не и тази вечер. Очите му бяха наситенозелени и напрегнати, настояваха за същото внимание. Конфликтът я разкъсваше. И у дома назревяше криза, която трябваше

да бъде преодоляна. Съпругът ѝ искаше тя да се заеме най-напред с техния проблем.

Но цикълът ѝ беше дошъл. Никакво обсъждане не би могло да промени този факт и тя нямаше представа какво да прави по-нататък. Мразеше това, което ѝ причиняваха лекарствата, мразеше строгия график, който контролираше живота ѝ, мразеше агонията на очакването всеки месец. Мразеше посещенията в клиниката, където се чувстваше като някаква машина, която не функционира правилно, мразеше усещането за поредния провал. Гадеше ѝ се от всичко това. Не беше готова да мисли за следващата стъпка.

Имаше нужда да се почувства полезна. Консултацията с Куин и родителите му щеше да ѝ даде това усещане. Освен това, като се имат предвид съобщенията, които ѝ бе изпратил, тя искаше да се види с момчето. Присъствието на майка му и баща му бе добре дошло.

— Веднага идвам — каза тя на Маги.

Греъм стисна зъби и отклони поглед. Когато Аманда затвори телефона, я стрелна с неприкрит упрек. Тя много искаше той да я разбере, затова го осведоми за ситуацията.

— Другите момчета са отстранени от отбора до края на сезона. Родителите на Куин не искат той да пропусне дори и една среща, да не говорим за цели шест. Тревожа се защо е така. Може би имат причини, които изобщо не са свързани с Куин.

— Те са му родители — изтъкна Греъм. — Могат да посочат каквито си искат причини.

— Така е, но някой трябва да се погрижи за интересите на момчето.

— Не може ли Маги да го направи?

— Трябва им независим арбитър.

— Ти знаеш ли кое е най-доброто за него?

— Не. Не мога да преценя, преди да ида там и да науча повече.

— Родителите му са много влиятелни хора. Те са проправяли пътища, по които много учители са напуснали града. И двамата знаем за тези истории. Едлин и Дод може би те използват като изкупителна жертва. Поставяш се в неловко положение.

— Но какъв друг избор имам, Грей? Куин е важен в този случай.

— Тази вечер ли? Точно сега? Не може ли да почака до сутринта?

— Искат всичко да се реши сега. Родителите не искат да се разнесат слухове.

— Ами ние?

— Няма да се бавя дълго.

Той я погледна със съмнение.

— Няма — настоя Аманда и се пресегна за чантата си. Тя споделяше с Греъм, ако не за друго, поне за да може той да я извика бързо, ако някой от клиентите ѝ я потърсеше вкъщи, и сега добави: — Нещо става с Куин. Той се опита да се свърже с мен сутринта, но се разминахме. Трябва да разбере дали не мога да му помогна сега.

— Той е силно момче. Боже мой, само виж какво прави.

— Може би очакванията спрямо него му тежат прекалено. Освен това има двама по-големи преуспели братя, чиито стъпки трябва да следва, и родители със самочувствие до небесата. Срещата съм се с тях. Ние не знаем нищо, Грей. Може би животът в дома им е истински кошмар за момчето.

— А ти знаеш какво е това.

— Знам — призна Аманда, като реши да не приема забележката му като обидна. — Моето положение беше различно. Аз бях в средата на конфликта. Точно сега Куин е причината за него. Той е каузата, с която са се захванали родителите му. Това не е справедливо.

— Много неща са несправедливи — промърмори Греъм, като отново се извърна настрана.

Изведнъж ѝ се прииска да поговорят за този проблем. Искаше да поговорят за справедливостта и за това кой какво заслужава, за това какво означава да бъдеш добър родител и за това, че двамата с Греъм биха били най-добрите родители на света. Искаше да поговорят за нещата, които съсипваха една връзка, и как да изтръгнат злото от корен. Искаше да поговорят за мечтите, които се проваляха с гръм и трясък.

Но нямаше сили. По-рано да разговаря с Греъм, бе лесно като дишането. Сега трябваше да обмисля добре нещата. Трябваше ѝ повече време, отколкото имаше в този момент, в който от нея се нуждаеше един ученик.

— Няма да се бавя — повтори тя и излезе през вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Аманда тъкмо потегли с колата си, когато Карен излезе от задната врата на красивата си викторианска къща, бяла, със сиви корнизи. Отново носеше покрита с фолио табла е курабии, но тези не бяха за училищната разпродажба. Бяха за Гретхен и макар че можеха да послужат и като мирен дар, не бяха предназначени за това. Това беше подкуп.

Карен искаше информация. Трябваше да разбере дали вдовицата е бременна и ако е така, от кого.

Ръс заяви, че е в неведение. Карен го бе подложила на разпит, но ако знаеше нещо, той го запази за себе си. Твърдеше, че разбрал за бременността на съседката от Аманда и дори да било вярно, от уважение към Бен не би се заел да предполага кой може да е таткото. Отговорът му бе явно измъкване, което обезпокои Карен. Тя реши, че отказът му да говори за бащата на бебето се дължи не толкова на уважение към скъпия покоен Бен, колкото на приятелството му с Греъм и Лий. Разбира се, той би ги прикрил. Това бе мъжка солидарност.

Викторианската къща на Гретхен Таненвалд, много подобна като архитектура на останалите три къщи в тихата уличка, бе бледосиня, с бели корнизи. Също като другите имаше веранда, опасваща я от всички страни, същите газени лампи, същите тавански прозорци и стрехи. За разлика от останалите, къщата на Гретхен разполагаше с вдовишка тераса на покрива. Карен, Аманда и Джорджия често се бяха замисляли над значението на този факт.

Някога Бен и Джун се качваха горе. След нейната смърт той понякога седеше там самичък. На другите им се струваше, че мястото е тихо и усамотено, предразполагащо към размисъл, фактът, че никога не бяха виждали Гретхен там, с Бен или без него, беше още един минус за нея.

Къщата бе последната от четирите в тихата уличка, което правеше Гретхен най-близка съседка на семейство Котър. На Карен ѝ отне съвсем малко време да пресече от единия в другия двор и да мине

по сивкавите плочи, водещи до задната врата. Тя изкачи стъпалата и почука, като си припомняше множеството разговори, които бе водила на тази веранда с Джун. Тя бе като майка за останалите три жени. Бе починала преди три години. На Карен много ѝ липсваше.

Когато никой не ѝ отвори, тя позвъни, после, с ръка над очите, надникна през матираното стъкло. Кухнята на Джун бе с донякъде провинциален вид, имаше покривки и рисунки на внуците ѝ, а тази на Гретхен бе пълна с хромирани уреди и много излъскана. Същото според Карен важеше и за самата Гретхен. Тя бе хладна, модно елегантна и сдържана.

Канеше се да позвъни отново, когато домакинята се появи. Беше с клин и широка мъжка риза, изцапана с боя. Изражението на лицето ѝ веднага стана предпазливо, щом видя кой стои на прага. Двете жени не бяха особено близки.

Тя прекоси кухнята, без да бърза, и отвори вратата.

Карен протегна таблата.

— Курабийки с двойна шоколадова глазура. За да отпразнуваме настъпването на месец май.

Гретхен изгледа таблата внимателно. После с глас, също толкова предпазлив, колкото и всичко у нея, каза:

— Много мило.

Все едно бе произнесла: „Защо сега, защо ти, защо изобщо?“

Карен се почувства като измамница и сви рамене.

— Трябваше да изпека курабии за разпродажбата в училище и прекалих с количеството на съставките, така че направих и за децата на Ръс, направих и за моите деца у дома, а после се оказа, че има още шоколад, и ми се стори глупаво да го пазя, така че просто продължих да пека.

— О — отрони Гретхен, макар да не изглеждаше убедена.

Карен поднесе леко таблата към нея.

— Ще ми направиш услуга, ако ги вземеш. Имам повече, отколкото ми трябват. Ако останат вкъщи, ще изям колкото и децата и тогава ще ми се лепнат направо на ханша. Ти нали не си на диета? Толкова си слаба.

Това бе идеално извинение да погледне корема ѝ, което и направи, но заради ризата не видя кой знае какво. Вдовицата взе таблата.

— Никога не ми се е налагало да пазя диета. Предполагам, че просто съм късметлийка.

— Завиждам ти. За каквото и да се сетиш, аз съм го опитала — метод на Аткинс, Притикин, Джени Крейг, какво ли не. Не че някога съм била наистина дебела, но щях да изглеждам много по-добре без някой и друг килограм, ако разбираш какво имам предвид. Тренираш ли нещо?

Гретхен поклати глава.

— Предполагам, че нямаш нужда. Ти си атлетична натура. Това се отразяваше чудесно на Бен. Той много ми липсва.

Телефонът в къщата иззвъня. Домакинята се извини тихо и отиде да се обади.

Карен задържа поглед върху корема ѝ, но каквото и да имаше там, ризата го скриваше добре.

Гретхен вдигна слушалката, поздрави, помълча, повтори поздрава си, после затвори.

— Да не би да набират средства за някаква благотворителна цел? — попита Карен. — Точно по това време. Сядаш да вечеряш и звън, ето ги. Ако не беше Джорди, на когото постоянно му звънят, щях да пусна запис на телефонния секретар, който да пъди хората, набиращи средства. Ти можеш да направиш така.

— Не беше това — каза вдовицата. — Никой не отговори.

— Това е също толкова неприятно. Често ли се случва?

Гретхен помисли, поклати глава и се обърна да остави курабийките на плота. Едва сега ризата прилепна достатъчно близо до тялото ѝ, за да се разбере истината.

— О, боже! — изтърва се гостенката и закъсня да вдигне поглед.

За своя чест, домакинята не отрече. Дори постави ръка на корема си. Ако изобщо бе имало някакво съмнение, то в миг се изпари. Подутината бе несъмнена. И все пак Карен каза:

— Ти да не си...

Гретхен кимна.

— В кой месец си?

— В седмия.

— В седмия... — Карен се напъна да пресметне. Ако сега е май, седмият месец означава, че е заченала през ноември. Не, октомври. — Не ти личи да си в седмия месец.

Октомври означаваше, че виновникът би могъл да е както Греъм, така и Лий. Греъм бе обновил озеленяването в двора на вдовицата миналата есен и бе прекарвал доста време с нея в къщата, докато преглеждаха плановите. Октомври означаваше, че и Ръс би могъл да е заподозрян. През октомври жена му се бе върнала на работа, децата ходеха на училище и наоколо нямаше никого, който да забележи какво прави, освен Карен. Но за нея октомври беше адски зает месец, наситен със случки, свързани с началото на учебната година, които я принуждаваха да прекарва голяма част от деня далеч от дома.

— Това, че не ми личи, добре ли е, или е зле? — попита Гретхен.

— Добре е. Определено е добре. Означава по-малко неприятности след това. Не че ти ще имаш никакви проблеми въобще. Бременна. Уау! — тя замълча за миг, като по този начин даваше на Гретхен възможност да каже нещо за бащата. Когато тя не го направи, Карен посочи изцапаната ѝ с боя риза. — Детската стая ли боядисваш?

— Аха.

— В синьо и жълто?

Гретхен кимна.

— Това е чудесно. Човек може да си го позволи първия път, когато няма други малки деца наоколо, които да се мотаят в краката му. Много ми харесваше, когато бях бременна за пръв път. След това ми беше по-трудно, особено последния. Лий не се справяше добре със задачите на трите момчета и се налагаше аз да се мъча с разписанието им, въпреки големия си корем. С всяко дете ставаш все по-едра. Мускулите губят тонуса си. Но много обичам момиченцето си. Независимо какво казват, има разлика. Генетична. А ти знаеш ли какво е — момче или момиче?

Домакинята поклати глава.

— Предполагам, че не знаеш — отбеляза Карен. — Лекарите не говорят за амниоцентезата, преди жената да навърши трийсет и пет години. Ти си още млада. Не биха ти направили амниотест, ако няма причина за тревога, като например вероятност за предаване на наследствена болест от твоето семейство или от това на бащата — тя отново направи пауза. Гретхен остана мълчалива. — Това беше ли... — опита се да намери точната дума с привидна небрежност — тъъ... планирано?

— Не. Определено не.

Е, и това беше нещо, помисли си Карен, макар че не разбра това, за което бе дошла.

— Но ти искаш бебето?

— О, да.

Гостенката се усмихна.

— А какво мислиш, че би казал Бен?

— Щеше да бъде доволен. Той знаеше, че искам дете.

— А бащата на бебето?

Ето. Накрая го каза. Съвсем естествено. Съвсем на място.

Гретхен остави въпроса без отговор, само повдигна вежди, сякаш питаше: „Какво за бащата на бебето?“

— Той доволен ли е? — поясни въпроса си Карен.

— Той не знае.

О, Господи!

— Ще му кажеш ли?

— Не съм сигурна.

— Не смяташ ли, че трябва да знае?

— Не. Той има други задължения.

На Карен това никак не й хареса. Звучеше й прекалено познато.

— А пък ние всички си мислехме, че спиш сама — опита се да се пошегува тя.

Вдовицата дори не се усмихна.

— Спя сама — заяви тя тихо и сложи край на разговора.

Карен не знаеше как да отвърне и просто добави:

— Е, хапни си от курабийките.

Махна с ръка и си тръгна. Но не се отправи към дома си. Прекоси двора си и отиде у Ръс, като си мислеше, че Гретхен е най-необщителната съседка, която някога е имала, че съседите не бива да отговарят на любезните жестове на хората едносрично, че тази жена сигурно е виновна за нещо.

Загрижена да не би откритието да е свързано със собствения й съпруг, Карен влезе направо в кухнята на семейство Ланг и се нахвърли върху Ръс, който за щастие беше сам.

— Тя е бременна в седмия месец. Току-що ми каза.

— В седмия? — попита той, като се извърна от мивката, където миеше съдовете. — Уха. А ние нищо не знаехме.

— Все още не знаем. Тя не иска да каже кой е бащата. Не издава нищичко. Ти сигурно си видял нещо, Ръс. Прекарваш тук повече време, отколкото който и да било от нас. Трябва да знаеш нещо.

Мъжът вдигна покритите си с пяна ръце, за да отрече, и отказа да спори.

— Не и аз.

— Не си бащата ли?

— Не знам нищо — той повдигна очилата си с опакото на ръката, отново се обърна към мивката и се залови да търка един тиган. — Не гледам навън. Не мога да видя никакви коли там. Наистина, Карен. Имам си по-важни неща за правене. Освен това не е задължително да е станало тук. Тя излиза навън.

— Не за дълго.

— Не е необходимо много време — не му вярваше.

— Греъм работеше с нея през миналата есен. Прекарваше доста време в къщата ѝ.

— Греъм обича Аманда. Не си на прав път.

— Но те имат проблеми. Нали знаеш, със забременяването. Отношенията им са обтегнати.

— Не чак толкова.

— Тогава Лий — каза Карен със свито сърце. Когато Ръс ѝ отправи бърз поглед, тя сниши глас. — Знаеш за онази малка зъботехничка, с която се забавляваше миналата година, известно ти е, че аз също знам за нея. Може би най-новата му афера е с Гретхен.

— Не мисля, че е така.

— Но не знаеш със сигурност.

— Не съм го питал, ако това имаш предвид — той отпуши мивката, сапунената вода изтече по тръбите. — Последното, което разбрах, е, че зъботехничката е минала история, кълнеше се, че е нов човек — пусна чиста вода за изплакване. — Освен това не би се забъркал със съседката, не и точно под носа ти.

— Защо не? Неговата зъботехничка се грижеше и за моите зъби.

— Знаеш какво имам предвид, Карен.

— Тогава, ако не е някой от вас тримата, кой може да е?

— Изобщо не знам.

— Но ти трябва да имаш някаква представа — примоли се тя.

Искаше да е сигурна, че не е Лий. Всъщност не я бе грижа кой е, стига да не бе нейният съпруг. Ръс я погледна.

— Ти попита ли я направо?

— Не можах. Тя не се държа много приятелски. Занесох ѝ курабии. Тя дори не ми благодари.

— Вероятно е била шокирана, че изобщо си я посетила. Вие, дами, не се отнасяте много любезно с нея.

— Отнасяме се чудесно.

— „Чудесно“ не е същото като „приятелски“.

— Гретхен не е Джун.

— Все това ѝ повтаряте всички.

— Никога не сме ѝ казвали такова нещо.

— Не и с думи.

Карен стисна върха на носа си с пръсти. Не беше само защото Гретхен не е Джун. Ставаше дума и за това, че тя бе на трийсет и две, а Карен — на четирийсет и три, и че беше красива, а Карен — невзрачна. Вдовицата бе от онези жени, по които мъжете се увличат, особено мъжете, прехвърлили четирийсетте, които не искаха да са прехвърлили четирийсетте. Лий бе на четирийсет и седем. И неведнъж ѝ бе изневерявал.

Внезапно уморена, тя отпусна ръка.

— Е, няма смисъл да стоя тук. Ти няма да ми кажеш.

— Аз не знам — настоя Ръс.

Карен нито за миг не му повярва, но знаеше кога е безсмислено да продължи да настоява. Беше оставила ядене във фурната. Скоро щеше да е готово, а и децата щяха да са гладни. Може би и Лий щеше да се върне навреме, за да вечерят заедно.

Докато вървеше към дома си, тя почти се надяваше, че той ще се обади с някое от глупавите си извинения — че очаква позвъняване, че има събрание, че трябва да заведе на вечеря екипа си от програмисти, които са се справили в срок с определена задача. Нека само да ѝ даде повод. Щеше ѝ се да има за какво да се спречка с него.

Лий бе компютърен гений. Поне жена му смяташе така, тъй като компанията му се развиваше чудесно. Но дали успехът се дължеше на неговия ум, или на мозъците на хората, които наемаше, тя не знаеше. Освен това не разбираше много от компютри, а и той не я насърчаваше да се занимава с тях. Твърдеше, че ако половинката му се намеси в

работата, ще станат много скучна двойка. Казваше, че живее и диша с компютрите и не желае да обсъжда бизнеса и у дома.

В миговете, когато го подозираше най-силно, Карен се питаше дали не крие нещо, питаше се какво ли ще открие, ако може да включи компютъра в кабинета му и да прочете електронната му поща. В периодите, когато се чувстваше гузна обаче, тя се мразеше заради тези мисли. Той ѝ бе съпруг. Бяха женени от седемнайсет години. Когато му бе вдигнала скандал заради зъботехничката и бе заплашила, че ще го напусне, той със сълзи на очи се бе заклел, че всичко с онази е минало, че обича само нея, своята жена, и че ще ѝ бъде верен. Но зъботехничката не беше първата. И по-рано ѝ се бе заклевал и бе престъпил думата си. Карен вече не знаеше в какво да вярва.

Влезе през задната врата и завари кухнята си празна, ухаеща на лазаня с месо и с красиво подредена маса. Започна да прави салата и още преди да свърши, шестгодишната ѝ дъщеря, Джули, малката ѝ помощница, се присъедини към нея. Карен нарязва хляб, момиченцето подреди филийките в панерче, после се повдигна на пръсти и го пхна в микровълновата фурна. Близнаците, Джаред и Джон, се появиха няколко минути по-късно. Те бяха на осем, имаха еднакво разрошени коси, а носовете им бяха запушени вследствие на алергията и гласовете им бяха гъгнещи. Но тя вероятно не би разбрала какво казват даже ако приказваха ясно, защото двамата имаха навика да си говорят по начин, неразбираем за останалите. Не беше никакъв различен език, а просто неспирно бърборене. Общуваха така един с друг още от деня, в който бяха проговорили. Където и да идеха, бяха неразделни. Бяха самоуверени, както повечето осемгодишни хлапета. Макар че Карен ги возеше с колата си, готвеше им, чистеше стаите им и им купуваше дрехи, те я караха да се чувства излишна. Това бе една от причините, заради които обожаваше Джули. Джули имаше нужда от нея. Джули я боготвореше.

Трите по-малки деца едва бяха седнали, когато влезе Джорди. Както обикновено, Карен се сепна, когато го погледна. На петнайсет, той най-сетне бе започнал да се източва, сякаш се стремеше да навакса пропуснатото време. Вече бе по-висок от нея. Наред с това чертите му се променяха и той все повече заприличваше на мъж — по-точно на Лий — и Карен неизменно се стряскаше или пък се тревожеше. Сега

пак бързаше, пресегна се за хляба и започна да гълта лазанията, сякаш закъснява за някъде. Несъмнено имаше планове за вечерта.

Синът ѝ се изплъзваше. Бе толкова ясно, че иска да е някъде другаде, да прави неща, които майка му не може да види, и това я изнервяше. Но не можеше да го принуди да си стои у дома. Момчетата на неговите години трябваше да са сред връстниците си. Но това съвсем не означаваше, че ѝ е приятно, задето той отсъства толкова много от дома си.

Попита го как е минал денят му. Той промърмори нещо с пълна уста. Закачи го, че говори като близнаците, а те отхвърлиха приликата със съвсем ясни гласчета, защото така им изнасяше. Когато Джаред и Джон се върнаха към обичайното си бърбрене, Карен отново се обърна към Джорди. Тъкмо го питаше за бейзболната тренировка, когато Джули се развика. Бе докоснала горещия тиган с лазаня и си бе изгорила пръста. Веднага я заведе до мивката, обля пръста ѝ със студена вода, даде ѝ да подържи кубче лед и я сложи да седне отново на мястото ѝ.

По това време баткото преглъщаше втората си порция. Направи му забележка да забави малко темпото. Той ѝ отвърна, че момчетата вече са у Шон. Попита го какво ще правят. Каза, че ще слушат нов компактдиск. Тя се поинтересува дали е написал домашните си и момчето заяви, че ще ги довърши там. Предупреди го, че го иска вкъщи в десет, а той със смаяно изражение запита защо. Когато му напомни, че на другия ден е на училище, той ѝ отвърна, че никога не си ляга преди полунощ, така че какъв бил смисълът да се връща толкова рано. Настоя, че родителите на Шон ще са си вкъщи, никой няма да ходи другаде и че мрази, когато тя му няма доверие.

Тогава влезе Лий, русокос и красив, дългокрак и така самоуверен. С грейнала усмивка, запита за какво спорят. Беше му ядосана, че закъснява, без да ѝ се обади, че ѝ дава повод да се чуди къде е бил през това време, че се появява с невинната си усмивка... Отрязва парче лазаня, сложи го в една чиния и стана от масата, за да го затопли в микровълновата фурна.

Разговорът зад гърба ѝ ставаше все по-оживен, което още повече я вбеси. Тя бе тази, която по цял ден се грижи за синовете и дъщеря им, тя общуваше с тях. Не бе честно толкова очевидно да се радват да видят баща си. За негова чест, той бе добър с децата. Изслушваше ги,

шегуваше се с тях и се държеше като добър приятел, а тя бе строгият възпитател. Дори и сега, докато се връщаше на масата, го чу да казва на Джорди, че може да остане у Шон до десет и половина, но само този път. Не бе ли предизвикателна усмивката, която големият ѝ син ѝ отправи? И не бе ли това нейната малка вярна Джули, седнала в скута на татко, обгърнала врата му с ръчичка?

Карен постави чинията пред него със замах и се залови отново със своята вечеря, без да се присъедини към разговора, само слушаше, и то с половин ухо. Умът ѝ бе зает с други мисли.

Все ѝ се привиждаше коремът на Гретхен и се питаше кога ли Лий би могъл да остане насаме с нея. Имаше немало възможности, разбира се. Тя винаги отбелязваше своите ангажменти на големия календар до телефона в кухнята. Съпругът ѝ би могъл да разбере кога ще излиза, къде ще бъде и колко време ще отсъства от дома. Щеше да знае кога и децата ще са извън къщи и няма да има кой да го види да притичва в съседния двор. Бе имало случаи, и то нощем, по тъмно, когато и никой от съседите не би го забелязал. Тогава бе изтъквал едно или друго извинение, свързано с работата, и бе пропускал мероприятия, в които участваха Карен и четирите им деца. При няколко подобни ситуации го бяха заварвали вън, когато се прибираща. „Току-що влизам“ — казваше той с широка усмивка, разрошваше косата на близнаците и хващаше здраво Джули, която скачаше в прегръдките му. Е, да, може и току-що да е влизал. Но дали се е прибирал от работа, или от къщата на Гретхен, кой би могъл да знае...

Стиснала зъби по начин, който зъболекарят ѝ бе описал като вреден, но в момента просто не можеше да го избегне, Карен стана от масата и занесе чинията си в мивката. Бе празна, бе изяла всичко, без дори да усети вкуса му. Изплакна я, отвори съдомиялната машина и я пусна вътре, като се заричаше, заклеваше се, че ако Лий има нещо общо с корема на Гретхен, това ще е последната му афера. Седемнадесет години брак щяха да бъдат захвърлени просто така. Между тях всичко щеше да е свършено. Край. Ако той бе бащата на онова бебе, Карен не искаше да му готви повече, да спи с него, да му пере чорапите. Ако той бе бащата на бебето, тя не искаше повече да го вижда.

Да, отнасяше се към това много емоционално. Но като се имат предвид закъсненията от работа, телефонните разговори, за които не казваше с кого са, разходите по кредитната им карта, които тя не можеше да си обясни — а и не можеше да поиска обяснение, защото изобщо не се предполагаше да ги види, тъй като Лий настояваше, че плащането на сметките е негова работа, — не би могла да бъде безпристрастна. Просто не можеше. В този миг, когато ѝ бе дошло до гуша от многобройните му изневери, не можеше да си представи, че друг, освен него би могъл да е баща на бебето.

Телефонът иззвъня. Като пхна един последен залък в уста, Джорди скочи да вдигне слушалката.

— Здравсти — каза на човека от другата страна с новия си надебелял глас.

Вероятно го търсеше приятел, ако се съди по тона му. Послуша известно време, намръщи се, после отново заслуша безмълвен.

Привлечена от мълчанието му, Карен го погледна и видя как пребледнява като платно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джорджия Ланг седеше сама в хотелската си стая в Сан Антонио, без изобщо да забелязва обстановката наоколо. След като през последните няколко години бе прекарала толкова нощи в различни хотелски стаи, те вече се сливаха една с друга. Рядко разопаковаше целия си багаж, само изваждаше на закачалки дрехите, които не биваше да се измачкат; колкото и да бе странен животът ѝ с вечно опакованите куфари, ѝ бе по-добре, отколкото да се опитва да се почувства уютно на чуждо място. Освен това обичаше да си представя, че нейната къща, която толкова ѝ липсваше, е точно до вратата на хотелската ѝ стая. Така понасяше по-лесно отсъствието си от къщи — докато в един миг усетеше, че очаква Ръс и децата да влязат при нея. Това ставаше по времето, когато те обикновено приключваха с вечерята и се заемаха с обичайните си занимания. Тогава тя вземаше телефона и им се обаждаше.

Тази вечер линията се оказа заета при първите няколко набирания, което означаваше, че дъщеря ѝ е окупирала телефона и говори поред с приятелките си. Както се и очакваше, когато накрая се свърза, вдигна Алисън, която развълнувано каза:

— Ало?

— Здравей, скъпа.

— Мамо — момичето говореше с дълбок, изпълнен със страхопочитание глас. Това обикновено означаваше, че се е случило нещо. — Куин Дейвис е изгонен от училище.

— Какво?!

— Отишъл на бейзболната тренировка здраво натряскан. Родителите му в момента разговарят с господин Едлин, но Мелиса — нали я знаеш, приятелката на Куин, тя казва, че ще го изключат. Мелиса се обадила на Брук, която звънна на мен и на Кристен. Искат аз да се обадя на Джорди, защото той може да знае нещо, но Алиса е на другата линия. Чакай да се разбере с нея.

Последва превключване и после тишина.

Пиян? Джорджия усети как изтръпва.

Али се върна.

— Не могат да изключат Куин. Той е председател на класа.

— Наистина ли е бил пиян?

— Направо е залитал.

— Защо?

— Защо е бил пиян? Защо хората се напиват? Не знам. Но ако изключат него, значи могат да изключат всекиго.

— Ами би трябвало. Къде е пил? — Джорджия си представи Куин сам вкъщи, докато родителите му са заети с поредната обществена кауза. Или още по-зле, представи си гаража им, където едно момче можеше да се напие до лудост, както онези двама тийнейджъри, които бяха изпочупили всичко наоколо си, преди да идат в училище и да започнат да стрелят там с пушки. — Бира ли е пил? Твърд алкохол? Откъде би могъл да вземе, което и да било?

— Стига, мамо. Ако човек иска, може да намери. Това напълно ще провали бейзболния сезон. Имам предвид, че можехме да спечелим първенството...

— Алисън, забрави за бейзбола. Какво го е накарало да пие?

Дъщеря ѝ въздъхна.

— Ами децата пият, мамо. На Куин не му е за пръв път. И не е само пиенето.

— Какво друго има? — попита майка ѝ със свито сърце.

— Хапчета.

— Куин?

— Той не е светец. Не е чак толкова различен от останалите деца.

— Ти не пиеш. Нали?

— Боже мой, не. Говорили сме за това. Знаеш, че не пия. Но момчетата го правят. Виж, мамо, съжалявам, че ти казах. Не е голяма работа.

— Достатъчно голяма е — каза Джорджия. Алисън бе на четиринайсет и бе сред най-малките в класа си. Повечето от приятелите ѝ бяха с година по-големи. Някои дори бяха навършили шестнайсет и вече шофираха. — Ще ми се да бях при вас. — Дъщеря ѝ растеше прекалено бързо. — Къде е баща ти?

— Долу. Не се безпокой. Той знае за това. Но сега не мога да говоря повече. Трябва да видя дали Джорди знае нещо повече от нас.

Искаш ли да говориш с татко?

Джорджия искаше. Определено.

— Най-напред ми дай брат си.

— Добре. Томи! Чао, мамо.

— Али, обади ми се по-късно. Номерът ми е на дъската.

Но тишината отсреща ѝ подсказваше, че Алисън вече я няма, и след секунди слушалката вдигна Томи.

— Здравсти, мамо. Всичко тук е наред, но сега играя с приятелите си на компютъра и не мога да говоря дълго. Кога ще си дойдеш?

— Утре следобед — тя реши, че той или не знае за Куин, или е прекалено малък, за да го интересува, което бе добре. Щеше ѝ се тя лично да говори с него за тези неща. — Как беше в училище днес?

— Добре, но сега не мога да говоря, може ли да ти разкажа утре?

— Има ли нещо за казване? Случи ли се нещо? — тя изчака, но всичко, което чу, бе потракването на Томи по копчетата на компютърната клавиатура. — Томи?

— Училището си е училище, училището си е все същото училище, но не мога да пиша на клавиатурата и да говоря в едно и също време, а момчетата ме чакат, мамо.

— Готов ли си за теста по математика?

— Предполагам. Вкъщи ли ще си, когато се върна от училище?

— Определено. Обичам те, Томи. Липсваш ми.

— И аз теб, мамо. Ще се видим утре. Чао.

Той затвори тъкмо когато Джорджия щеше да го помоли да извика Ръс. Въздъхна, изгледа слушалката и отново набра номера. Когато вдигна Ръс, тя почувства незабавно облекчение. Той бе нейната опора. Никога не би могла да постигне професионалните си успехи, ако той не стоеше вкъщи вместо нея. Не ѝ се искаше дори и да си помисли какво би било, ако съпругът ѝ ходеше на работа в града и децата прекарваха следобедите си сами. Ако сега се тревожеше, то тогава направо би се поболяла от притеснение.

— Ръс — въздъхна тя. — Алисън ми каза за Куин. Наистина ли е бил пиан? Посред бял ден? По средата на седмицата?

— Така изглежда — спокойно отговори мъжът ѝ.

— Това не е типично.

— Не.

— Алисън бе на един и същи купон с него преди две седмици. Това малко ме плаши.

— Тя е добре, Джорджи.

— Тя разбира ли, че това, което той е сторил, е лошо, нездравословно, опасно?

— Ще разбере. Новината все още е прекалено гореща. Никой не знае със сигурност какви са фактите. Засега момичетата само клюкарстват.

— Мислиш ли, че Алисън пие на тези купони?

— Вкъщи се прибира трезва. Знаем това. Виждаме я.

— Невинаги. Понякога остава да пренощува у Кристен. Или у Алиса. Не знаем дали другите родители внимават за тези неща, а и друго — скоро нашите деца ще почнат да шофират. Какво ще стане, ако пият тогава?

— Ще посветя редица статии на въпроса за трезвеността на шофьорите.

— Говоря сериозно, Ръс.

— Аз също. И на мен не ми харесва да пият, както и на теб, но толкова много от тях го правят в определен момент, че би било глупаво да си заравяме главите в пясъка. Ти си на същото мнение. Сега просто се чувстваш изолирана.

— Чувствам се разпъната на кръст. Повече ми харесваше, когато ние водехме децата си навсякъде и знаехме, че пристигат живи и здрави. Искам да се върнат онези дни.

— Нямаше да си на същото мнение, ако ти беше основният шофьор вкъщи — изтъкна Ръс. — Животът ми ще стане значително по-лек, когато Али започне сама да шофира. Аз й вярвам.

— Аз също — каза Джорджия. — Тревожа се за приятелите й.

— Те са добри деца.

— И Куин е такъв.

— Отдаваш прекалено голямо значение на случката.

Вероятно бе така. Но й бе трудно да не го прави, когато бе на хиляди километри от дома си. Едва вторник ли е? Вчера сутринта си бе вкъщи, а вече й се струваше, че е минала поне седмица.

— Томи готов ли е за теста?

— Колкото и друг път. Проверих му домашните. Справил се е добре.

— Много бързаше да ми затвори телефона. Реших, че може да крие нещо.

— Не. Просто бърби с приятелите си в Интернет. Сигурно мисли, че може да ти разкаже всичко, като се върнеш. Кога трябва да пристигнеш?

— Около три.

— Направо вкъщи ли? Или първо ще се отбиеш до офиса?

— Вкъщи — дълбоко у себе си усети копнеж да си е у дома. Напоследък това чувство я спохождаше все по-често и ставаше все по-силно. — Не ми харесва този начин на живот, Ръс. Струва ми се, че пропускам прекалено много.

— Всичко е под контрол.

— Знам. Но ми се иска и аз да съм там.

— Ти искаше да работиш. Не може да имаш и двете неща.

Ако някой друг бе казал това, забележката можеше да прозвучи като укор. Но Ръс го направи нежно. Освен това той пръв би признал, че работата ѝ много облекчава натиска върху него. Налагаше му се да се справя с много повече задължения в професионален аспект, когато само той изхранваше семейството. Не отричаше, че предпочита сегашния си живот. А и как да не го предпочита? Беше вкъщи с децата и споделяше живота им така, както и тя някога, но вече не можеше, а много ѝ липсваше.

— Какво друго става?

Той изхърка неопределено.

— Нищо особено.

— Дойдоха ли хората за моравата?

— Тази сутрин.

— Показаха ли се лалетата?

— У Гретхен има повече, отколкото у нас и у другите съседи. На нея ѝ върви с цветята.

Жена му не се съмняваше в това. Гретхен имаше също голям бюст и особено излъчване, но Джорджия не би обсъждала тези неща с него. Той преценяваше нещата от мъжка гледна точка — било то Гретхен или пиенето — и засега ѝ стигаше толкова.

— Нещо ново?

— Нищо от вчера насам. Освен дето Аманда не е бременна.

— О, Господи! — Джорджия почувства болката ѝ. — Горката. Сигурно е много разочарована.

— Така е.

— Какво ще правят сега?

— Не знам. Не попитах.

Тя би го направила, защото през последните четири години Аманда ѝ бе станала близка приятелка и те често обсъждаха какво, как и защо би станало. Това си бе чисто женско качество. Ръс се справяше просто чудесно с отглеждането на децата и с грижите за домакинството, но не би могъл да е едно от момичетата.

— Ще я питам утре — каза Джорджия, като си помисли, че има още една причина да иска да си е вкъщи. Липсваха ѝ приятелките. — Как го приема Греъм?

— Не знам. Би било чудесна тема за рубриката ми — мъжката гледна точка. Идвам след секунда! — извика той. — Трябва да затварям, скъпа. Ще закарам Али у Брук. Имат да пишат заедно есе по история.

— По история? Наистина ли?

— Добре де. Ще си говорят за Куин. Но в това няма нищо лошо. Идвам, Али! Джорджи, трябва да затварям.

— Значи няма нищо ново?

— Не. Ще се видим утре.

— Какво ще правиш, след като закараш Али у Брук?

Той въздъхна.

— Ще гледам новините, за да измисля темата за следващата си статия, после ще сложа Томи да си легне, а след това ще ида да взема Али. Само си помисли. Ако имаше шофьорска книжка, щеше да прави това сама. Чао, скъпа.

Джорджия остави слушалката, защото той затвори. На нея ѝ се искаше да си побъбрят. Но децата бързаха да ѝ затворят. Ръс бързаше да ѝ затвори. Как да не се почувства изолирана?

Някога не бе така. Не толкова отдавна тя бе в центъра на ежедневието им. Опита се да си припомни онези дни, особено недостатъците, за да може да оцени предимствата на самотата си. Опита се да си припомни какво е да се чувства уморена, ядосана и отегчена. Да си припомни раздразнението от безкрайното пране на дрехи, подреждане на играчки, записване на децата в различни

забавачници и курсове, уроци по музика и футболни срещи. Опитва се да си спомни колко ѝ бе трудно да признае пред себе си, че ѝ е нужно и нещо друго, освен грижите за децата, за да даде смисъл на живота ѝ. Но недостатъците ѝ убягваха. Помнеше единствено колко приятно ѝ е било. И все пак не би върнала времето назад. Беше започнала бизнеса си преди седем години и до днес не спираше да се изненадва от постигнатия напредък. Нямаше да знае какво да каже, ако трябваше да изнесе лекция на тема: „Ключът към успеха“.

Бе се натъкнала случайно на нещо. Късметът вероятно бе също толкова важен в случая, както и всичко останало.

Зеленчуковият сок не бе нещо ново. Имаше го от години. Само че сега се наричаше „Зеленчукова бира“, предлагаше се в красиви кутии и освен от цвекло се произвеждаха пет различни напитки, всяка следваща — по-вкусна от предишната. В началото бизнесът бе малък, помещаваше се в професионално обзаведената кухня на един местен доставчик, а стоката се продаваше само в няколко от местните магазини. Сега имаха преработвателни заводи и на двата бряга, суровините им идваха от дузина различни щати и също толкова държави в чужбина, готовата продукция се търгуваше във всички поголеми вериги от супермаркети.

Хората я наричаха гений в предприемачеството, но Джорджия не бе такава. Бизнесът бе потръгнал сам и тя просто следваше развитието му. Да, знаеше как да организира нещата; майчинството я бе научило на това. Но дали бе започнала с поставянето на голяма цел? Не. Беше измислила продукта си за работническата класа. И до днес не знаеше как майките бяха започнали да го пият, а също и децата им. Сега обаче виждаше големия потенциал. Един от сериозните производители в хранителната индустрия ѝ бе направил примамливо предложение, като се надяваше да откупи правата и запазената марка на продукта ѝ. Сумата, за която ставаше дума, бе направо зашеметяваща. Толкова пари щяха да осигурят образованието на децата и да останат още много. Щеше да има за семейни почивки за години напред, плюс къща на брега, плюс добра пенсионна осигуровка. Не че ѝ предстоеше да се пенсионира. Бе едва на четирийсет. Предложението включваше и оставането ѝ на поста генерален изпълнителен директор. Това бе част от сделката.

Джорджия не бе сигурна дали идеята ѝ харесва. Особено в нощ като тази. Чувстваше се толкова далеч от дома си, толкова изолирана от живота на съпруга и децата си. Прекарваше всеки уикенд с тях, но не беше същото. Нито пък разговорите по телефона всяка вечер можеха да заменят живото общуване.

Бе изминала дълъг път. Всички го твърдяха и нямаха предвид само бизнеса ѝ. Преди седем години бе само една старомодно облечена майка с неподдържана коса, която криеше корема си под широки пуловери, защото ѝ бе писнало да се чувства унижена в гимнастическия салон, и която се опитваше да влезе във форма, като пие морковен сок. Сега бе десетина килограма по-слаба, с модерно подстригана къса прическа, гримираше се ежедневно, а гардеробът ѝ бе пълен с елегантни делови костюми.

О, да, бе изминала дълъг път. Но това имаше и своята цена.

* * *

Аманда прекара в училището два часа. Когато се връщаше с колата, бе почти осем часът и тя се питаше дали изобщо би искала да става родител, ако това означаваше да води битки като тази, в която току-що бе участвала. Разбира се, двамата с Греъм щяха да са много по-разумни, отколкото семейство Дейвис, надяваше се да проявяват повече разбиране към нуждите на детето си, а Куин Дейвис със сигурност имаше своите нужди. Днес бе видяла пролуката в бронята му. Той седеше там с измъчено лице и потъркваше палци и показалци, докато майка му и баща му спореха от негово име. Двамата очевидно пренебрегваха нервните му жестове. Когато към края на дебатите Аманда тихо и спокойно се осмели да предложи да поговори с Куин, те се нахвърлиха върху ѝ. С тяхното дете всичко бе наред, заявиха родителите.

Цялата тази случка я изтощи.

Това, че цикълът ѝ бе дошъл, бе допълнителен товар. Чувстваше се изцедена.

Но стига. Тя си пое дълбоко въздух и се съсредоточи върху разтоварването от напрежението. Обстановката бе подходяща. Мракът обгръщаше със спокойствие тихата уличка. В началото на всяка алея

грееха газените лампи, а от къщите сияеше по-меката електрическа светлина. В кабинета на първия етаж у семейство Ланг проблясваше телевизионен екран, което означаваше, че Ръс е там. На втория етаж в дома на Котър светеха лампите в две съседни стаи и подскачащите сенки зад пердетата показваха, че близнаците са въкъщи. А къде ли беше вдовицата от следващата къща? Предните прозорци бяха тъмни. Едва когато стигна алеята към собствения си дом, видя светлината отзад във всекидневната на Гретхен — тя бе в библиотеката, както се случваше често вечер. Какво ли прави там, запита се Аманда.

Джун обичаше да чете всеки бестселър, до който успееше да се добере, художествена литература, документалистика, каквото и да е. Посещаваше три литературни кръжока, които я извеждаха отвъд тихата уличка, а после често преразказваше водените там дискусии на Аманда, Джорджия и Карен. Синовете на Джун, и двамата вече прехвърлили четирийсетте, бяха наясно, че книгите са желан подарък за майка им. Бен също го знаеше и обичаше да ѝ угажда.

Дали Гретхен четеше книги от колекцията на Джун? Аманда се съмняваше в това. В случаите, когато споменеше някоя книга в опит да завърже разговор, вдовицата изглеждаше напълно неподготвена. Тогава може би четеше книги за бременността? Би могла да ѝ услужи с някоя и друга.

Като се сети за това, Аманда погледна към собствената си къща и стомахът ѝ се сви. Случката с Куин Дейвис я бе разсеяла, но сега си бе въкъщи и имаше нужда от Грей. Имаше нужда от утеха по повод на шестнайсетгодишните, които не можеха да задоволят изискванията на родителите си, да не говорим за трийсет и пет годишните, които не можеха да задоволят изискванията на своите роднини.

Освен от газената лампа в началото на алеята единствената друга светлина идваше от малката стая над гаража, от половинката на Греъм в техния домашен работен кабинет. Тя си го представяше пред чертожната дъска — с крак, подпрян на табуретката, със свито коляно, подпрян на лакти, за да придаде устойчивост на ръката си, докато чертае плановите си в тясно осветеното от подвижната лампа пространство. До стената вляво имаше и компютърно оборудване, но то стоеше неизползвано. Бе го купил от уважение към тримата си сътрудници и бизнес мениджъра, които работеха в офиса му в града, и бе последна дума на техниката, с всички необходими допълнения.

Греъм бе идеално подготвен. Можеше да работи с графичните компютърни програми толкова добре, колкото и всеки току-що завършил колеж по дизайн. Ако имаше избор обаче, работеше на ръка.

Със сигурност правеше точно така в нощ като тази. Сигурно копнееше за развлечение, за каквото и да е развлечение, дори ако това означава да намира утеха в работата вместо при съпругата си.

Но пък и нея си я биваше в приказките. Тя също се криеше зад работата си.

Нещата се разпадаха. Връзката им се разпадаше. Дори и топлата ласка на нощния въздух върху лицето ѝ, когато слезе от колата, не можеше да заличи болката от този факт.

С измъчена въздишка, тя погледна нагоре към нощното небе, толкова красиво и изпъстрено със звезди и толкова безмълвно. Не знаеше защо двамата с Греъм не можеха да имат дете. Толкова добре се справяха с всичко останало.

Тя сведе глава и тъкмо щеше да влезе вътре, когато забеляза някакво движение на верандата на семейство Котър. Бе върхът на цигара, който проблясваше в наситенооранжево при вдишването. Карен бе там.

Като си позволи това последно малко разсейване, преди да се изправи пред Греъм, Аманда пресече уличката и последва миризмата на цигарен дим по моравата, докато стигне до верандата.

— Не казвай нищо — меко я предупреди Карен. Светлината идваше иззад гърба ѝ и лицето ѝ бе потънало в дълбока сянка. — Само една е.

Новодошлата приседна на стъпалото под нея.

— Толкова добре се справяше. Нали ги отказа?

— Само една. Това е всичко. Какви са последните новини за Куин?

Аманда би предпочела да попита какво е провокирало желанието ѝ да запали цигара, но терапевтът у нея отстъпи.

— Сега е трезвен.

— Ще го изключат ли?

— Да го изключат? Боже мой, не. Отстранен е от отбора до края на сезона.

Това не бе издаване на някаква тайна, а само коригиране на неверен слух. Истината бе публично достояние.

— Отстранен е от бейзболния отбор? Това ли е всичко?

— Да.

Карен се загледа в нощта. После каза тихо:

— Наказанието е същото като на другите две момчета. Аз бих наказала Куин по-строго. Когато си в позицията на лидер, стандартите се променят. Очакванията са по-големи.

— Какво казва Джорди?

Карен допря цигарата до устните си и дръпна. Отговорът ѝ дойде след тънка струйка дим.

— Немного. Поне не и на нас. Изтича от къщи скоро след като разбра. Боже, колко мразя тази възраст.

— Нашата? Или тяхната?

— Точно сега тяхната. Мразя потайността. Кара те да се питаш какво ли става наистина.

— Мислиш ли, че Джорди пие?

— Не, но не смятах, че и Куин го прави. Така че какво ли знам аз? — тя дръпна по-силно от цигарата си, но ако това имаше за цел да я успокои, то не успя. Гласът ѝ бе все така напрегнат. — Всъщност знам едно нещо. Гретхен е бременна. Занесох ѝ малко курабийки. Отблизо е съвсем ясно.

Значи Аманда не си бе въобразила. В това имаше някакво удовлетворение.

— В седмия месец е.

— В седмия ли? Не изглежда толкова едра.

Другата изсумтя.

— Без съмнение и бебето ще е кльощаво като нея.

Аманда пресметна наум.

— Ако е в седмия месец, значи е заченала през октомври. По това време имаше дърводелец, който поправяше покрива на верандата.

— Тъхъ — съгласи се Карен, — а след покрива направи полици в една от спалните за гости, после постави допълнителни подпори в голямата баня заради джакузито. Водопроводчикът и електротехникът също се помотаха известно време, докато монтират ваната.

— Искаш да кажеш, че са били тройка? — попита на шега Аманда. Човек търсеше убежище в смеха в подобни дни. — Тогава кой е бащата?

— Не знам.

— Попита ли?

— Не посмях — когато отново дръпна от цигарата, къдрави струйки дим се извиха нагоре от устните към ноздрите ѝ. — Двете с Гретхен не сме първи приятелки. Приятел ѝ е мъжът ми. Той е този, който непрекъснато тича там — да рине сняг, да прибира дърва или да помага за капациите на прозорците. Би трябвало него да пратя да пита.

— Може пък вече да знае — пошегува се Аманда, както правеха и другите две съседки с темата за съпружките си и вдовицата. Всички знаеха, че тя би споделила с мъжете им.

Сега обаче Карен се отдръпна засегната.

— Защо казваш това?

Аманда помълча, преди да отговори.

— Чудех се дали някой от работниците не е намигнал или да е намекнал по някакъв начин, чисто по мъжки да се похвали, че спи с нея. Смяташ ли, че тя ще се премести?

Мигновено успокоена, Карен отново се облегна с лакти на коленете си.

— Няма да е скоро. Каза ми, че боядисва детската стая. Ризата ѝ беше опръскана с боя.

Аманда си я представи. И тя би направила същото, ако беше бременна. Неведнъж беше си представяла как боядисва детската — тук един цвят, там — друг, шаблон за ръба, голям люлеещ се стол. Обаче бе достатъчно суеверна, за да изчака, не че чакането бе помогнало. Тогава може би трябваше да го направи. Може би трябваше да направи някакъв жест на отдаване. Би могла да боядиса, да купи мебелите, да окачи играчки. Можеше да насели лавиците с плюшени животинчета и ако сърцето ѝ щеше да се къса от мъка всеки божи ден, когато мине покрай подобна стая, то едва ли би било по-тежко, отколкото сега. Помещението бе пълно с кашони, които би трябвало да се разопаковат и изхвърлят още преди години. В тях бяха останките от живота им преди брака, всеки прилежно надписан с името на Греъм или с нейното. Там сливането в двойка отсъстваше. Тя се питаше дали, метафорично погледнато, именно това не бе проблемът.

Карен дръпна за последен път от цигарата, преди да я угаси отстрани на стъпалото.

— Джорджия трябва да се върне утре. Чудя се какво ли мисли за всичко това.

— Сигурно се тревожи дали и Алисън не пие.

— Имам предвид Гретхен. От всички заподозрени Ръс е човекът с най-много възможности.

Аманда би казала, че Ръс уважава достатъчно много Джорджия и не би й изневерил. Само че това би било все едно да каже, че Лий не уважава Карен. Макар да беше вярно, нямаше смисъл да й го натяква. А и коя бе самата тя, че да съди другите? Вярно, Лий беше изневерявал и по-рано. Разбира се, че Ръс едва ли не прекарваше дните си в двора на Гретхен. Но Греъм също бе посещавал онази къща през миналия октомври — ту за час, ту за два. Ако правеха списък на заподозрените, трябваше да включи и него.

ПЕТА ГЛАВА

В къщата бе тихо. Обикновено Греъм пускаше някаква музика — нещо леко, било джаз, нещо на Алисън Краус или Даръл Скот, които ѝ двамата харесваха, но тази вечер не се чуваше нищо. Не личеше и да е ял. Кухнята бе изрядно подредена.

Някога, не толкова отдавна, когато Аманда се върнеше късно от работа, намираще приготвена от него вечеря на печката. Той знаеше колко много обича тя домашния уют, който очакващото я ястие придава. В живота ѝ, преди да го срещне, не бе имало много спокойствие и уют и тя високо ги ценеше.

В настоящия момент подобен жест би ѝ се отразил чудесно. Особено би ѝ се понравилось проявеното внимание.

Но той не бе приготвил вечеря. Което бе добре. Не беше гладна.

Чу телефона. Изчака, като се надяваше, че Греъм ще се обади от кабинета си. След като той не отговори и след четвъртото извъняване, вдигна тя.

— Ало?

Катрин, сестрата на Греъм, започна без предисловия:

— Грей се обади на Джо, а той — на мен. Много съжалявам за бебето, Аманда. Ти добре ли си?

Точно в този миг беше ядосана. Не разбираше защо Греъм е трябвало да се обажда на брат си толкова бързо.

— Добре съм.

— Ще стане следващия път. Три е щастливо число.

За Катрин това със сигурност бе вярно. Тя имаше три деца, три кучета, триседмична отпуска. Аманда ѝ завиждаше. Завиждаше и на останалите от семейство О'Лиъри. При тях сякаш всичко се нареждаше от само себе си.

За двама им с Греъм нещата не бяха толкова прости. Засега дори не искаше и да мисли за следващия път.

— Не се отчайвай — говореше зълвата. — Ще си имате бебе. Всички О'Лиъри имат. Хайде, не унивай, скъпа. Но това е само една от

причините за обаждането ми. Другата е да ти напомня за неделя. Всички ще се съберем тук в три. Става ли?

— Разбира се.

— Никакви подаръци. Мама не обича подаръци за рождения си ден.

— Знам.

— И ще донесеш плодовия сладкиш?

— Тъхъ, направен с ирландско уиски по рецептата на баба ви.

Не можеше да се направи ирландски сладкиш без ирландско уиски. Аманда бе научила това още първия път, когато се срещна, с многобройната фамилия О'Лиъри. Не можеше да се яде ирландски плодов сладкиш, поне не и в къщата на О'Лиъри, без да се вдигне тост за Ирландия.

— На мама това много ще ѝ хареса — заяви Катрин. — Давала ли ти е рецептата?

— Не, но Мери-Ан ми я даде.

— О. Добре, и така става. Мери-Ан я е записала правилно. Нали знаеш, че не трябва да използваш сметана на прах? Трябва ти истинска сметана, иначе не е същото! И трябва сама да я разбиеш. Да е прясна. Готовата от магазина не става. И аз съм опитвала веднъж по-лесния начин, но — повярвай ми — разликата се усеща. Правила съм този сладкиш стотици пъти, така че, ако имаш въпроси, звъни ми. Ако ли не, ще ви видя в неделя, в три часа, нали?

— Ще бъдем там.

Аманда остави слушалката. Така ѝ се щеше рожденият ден на свекърва ѝ да е, който и да било уикенд, само не и този. Не че не харесваше семейството на Греъм. Обожаваше братята и сестрите му, както и техните съпруги и съпрузи, както и децата им. Проблемът бе в Дороти. Въпреки жизнерадостния изблик на Катрин — въпреки манипулациите на Катрин, тъй като именно тя бе решила кой какво да занесе — Аманда изобщо не бе убедена, че на свекърва ѝ ще ѝ бъде приятно да разбере, че тя е приготвила традиционния за семейство О'Лиъри плодов сладкиш.

Дороти така и не бе приела новата си снаха. Едва ли не, тя я обвиняваше за разпадането на първия брак на сина си, макар че той всъщност бе приключил дълго преди Греъм и Аманда да се срещнат за пръв път. Дори продължителното чакане за анулиране на брака от

църквата бе свършило преди онзи ден в Гринуич. Ако Аманда бе католичка, старата жена може би щеше да е на друго мнение. Дори и така обаче, едно бебе О'Лиъри би ѝ помогнало много. Но това бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Аманда, която се чувстваше изморена и слаба, мина през тъмното антре, влезе във всекидневната и се отпусна на най-близкия диван.

Той бе широк и с меки възглавнички, различаваше се от поръчковите мебели, предпочитани от майка ѝ. Когато двамата с Греъм обикаляха да купуват мебели, се бе влюбила в него от пръв поглед. Неговите предпочитания бяха чисто физически; той обикаляше от диван на диван, сядаше, наместваше се ту така, ту иначе, за да е сигурен, че му е удобно; но крайният резултат бе пълно съвпадение на избора им.

Сега тя се облегна назад и потъна във възглавничките. Не запали лампата, мракът обгръщаше ума ѝ така, както диванът — тялото ѝ. Бе изтощена и умствено, и физически. Искаше Греъм. Просто не бе уверена, че иска всичко, което ставаше с него в момента.

Когато чу отварянето на кухненската врата, си каза, че трябва да е благодарна, задето съпругът ѝ си прави труда да слезе от кабинета си, когато тя се връща.

— Манди? — извика той.

— Тук съм.

Чу стъпките му по теракотените плочки в кухнята, после по дървения под в антрето. Спряха пред входа на дневната. Знаеше, че ако се обърне назад, ще види главата му само на няколко сантиметра от горния праг. Беше го гледала да стои на това място и преди, бе го съзерцавала от същия диван, на който седеше в момента. Бе го наблюдавала как се приближава с желание в погледа, което означаваше секс там, на ориенталския килим пред дивана. Но не и напоследък. Напоследък го правеха в леглото, на всеки четирийсет и осем часа, в дните, когато бе в овулация и имаше най-голям шанс да зачене.

Сега тя не се обърна, изобщо не помръдна.

— Добре ли си? — попита той с такава топлина и нежност, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Тъхъ.

— Искаш ли чаша чай?

— Не. Благодаря — отпускна глава на облегалката и му протегна ръка.

Не искаше да спорят. Обичаше го.

Той оцени жеста ѝ, приближи се, взе ръката ѝ и я допря до устните си, докато сядаше до нея. Устните му стоплиха пръстите ѝ.

— Работеше ли? — попита тя, като се сгуши до него и почувства как топлината на тялото му я обгръща.

Греъм сложи ръката ѝ до сърцето си и протегна крака.

— Опитвах се. Но ми липсва вдъхновение. Затова се поразходих. Току-що се върнах и видях колата ти.

— Не съм те видяла.

Би трябвало да е минала покрай него, докато караше по уличката.

— Бях в гората. Минах направо през гробището. Не срещнах никакви духове.

Обичаха да се шегуват за гората, която започваше зад къщата на Таненвалд и се простираше на много декари сред защитената от закона територия. Мястото бе забележително не само с дървесните си видове — канадска ела, бор, дъб, явор, бреза и всевъзможните папрати и мъх. Имаше и богата история, като се започне с надгробни камъни, толкова стари, че надписите върху тях бяха едва различими. Това ги караше да измислят текстове за епитафии — забавни и често не особено почтителни, заради което си казваха един на друг, че духовете на онези добри хора ще ги преследват някой ден. Това бе и тайната им шега.

В гората някога е имало и къщи и неосведоменият турист можеше лесно да пропадне в някое старо каменно мазе. Или още по-зле — някой самонадеян човек можеше да се опита да се покатери по единствената все още стърчаща постройка, една кула, иззидана от същите грубо дялани камъни, от които бяха градени и ниските стени, срещащи се из гората. Бе висока дванайсет метра. Всяка от четирите ѝ страни бе три и половина метра широка в основата, а на върха се стесняваше до метър и половина. Някога вътре е имало стълби, които отдавна бяха рухнали, и сега кулата бе куха и пълна с донесени от вятъра листа в различен стадий на разлагане. Всичко това обаче не обезкуражаваше катерачите. Наклонените навътре зидове предлагаха удобни за захващане места.

Мястото имаше мрачна слава — разказваха се истории за умрели животни и за мъртви хора. Изобилстваха и шеги за надгробните плочи,

макар че нито една не се основаваше на реален случай. Никой не знаеше със сигурност дали кулата е била построена от местните индианци или от ранните бели заселници. Всичко, което знаеха, бе, че който успееше да се изкачи догоре, не можеше да слезе обратно. Беше се случвало неведнъж, и то не само с деца. Често се налагаше спасителните екипи да свалят с подвижните си стълби и възрастни. Лошото бе, че всяко катерене, всяка спасителна акция правеше зидовете все по-нестабилни. Един слаб земен трус неотдавна бе съборил няколко камъка и това, което остана от кулата, бе станало още по-опасно от когато и да било, но нищо не можеше да се направи. Винаги, когато градският управител предлагаше да сринат руината до основи, местните жители вдигаха такъв шум, че въпросът се отлагаше за неопределено време. Общото мнение бе, че ако има духове, то именно там им е мястото.

Сега Аманда едва се усмихна на опита на Греъм да се пошегува.

— Играеш си с огъня, като се разхождаш там по тъмно.

— Не повече, отколкото ти, като се върна в училище. Решено ли е всичко?

— За наказанието на Куин — да. Проблемите му — не. Той има такива, Грей. Онова момче, което видях да седи там тази вечер, не бе щастливо. Казах на родителите му, че ще се радвам да поговоря със сина им. Дори им предложих да се срещна с него някъде извън училище. Никой не би разбрал, че не обсъждаме въпроси, свързани с ученическия комитет.

— Отказаха ли?

— Категорично.

— Това те безпокои.

Той я прегърна още по-здраво, уверената му ръка бе зад гърба ѝ и тя усети, че отново се влюбва в него — влюбва се в широката му душа, в топлотата му, в уханието му, в разбирането му за нейните нужди. В този миг помежду им нямаше напрежение. Нищо на света не би могло да ги раздели.

— Изглеждаш ми уморена — меко каза Греъм.

— Така е.

— Понякога си мисля, че е заради мен.

— Какво имаш предвид?

— Че не искаш да разговаряш с мен.

— Защо казваш това?

— Можеше да ми се обадиш следобед. Чаках — гласът му бе все така нежен, но думите бяха строги. — Не само ти си заложила много, нали така?

Тя се изви леко, за да може да го погледне, като се подпря с ръка на ребрата му, но лицето му бе в сянка.

— Заложила. Това е толкова безлична дума.

Той също се премести леко и срещна погледа ѝ.

— В това се превърна. Нещо безлично. Проект. Никога не съм мислил, че ще продължи толкова дълго. Досега би трябвало да си имаме бебе. Не разбирам защо нямаме.

И ето, отново бяха там, където бяха спрели по-рано. Сега обаче тя бе по-уморена и по-нащрек. Бе се борила с родителите на Куин. Страхуваше се да не стане същото и с Греъм.

— Нали се опитваме да разберем — меко го укори тя. — Какво искаш от мен да направя?

— Искам да забременееш — отвърна той. — Не казаха ли нещо при последния опит?

— Какво например? — попита Аманда и се обърна да го погледне лице в лице. — Щях да ти кажа, ако бяха споменали нещо. Беше напълно сигурна, напълно стандартна процедура. Измериха яйцеклетките ми с ултразвук и заключиха, че моментът е подходящ. Всичко изглежда нормално, казаха.

Греъм се надигна и отиде до прозореца. В продължение на минута се взира в мрака, после се върна, но този път предпочете дивана отсреща. Помежду им имаше близо два метра широк ориенталски килим и квадратна масичка за кафе. Той седна и се наведе напред с лакти на коленете.

— Само питам, Аманда. Чувствам се объркан.

— Това не беше въпрос. Беше обвинение.

— Не. Не е така. Ако си го разбрала по този начин, проблемът е твой.

— Проблемът е наш — каза тя. Извърна глава настрани и затвори очи. Не искаше да мисли. За нищо.

— Какво ще правим по-нататък? — попита съпругът ѝ.

Тя не отговори. Мисълта да започнат всичко отначало — отново да взема „Кломид“, отново да си мери температурата, да се подложи на

процедурата и отново да чака със затаен дъх — всичко това караше стомаха ѝ да се преобръща.

— Бяха ни казали, че може да се наложат три опита за изкуствено осеменяване, преди да се постигне резултат — каза Греъм, сякаш се опитваше да анализира нещата, като ги изрече на глас. — Имаме още един опит. Остава ни и ЦИС или ОИВ.

При друг случай Аманда би могла да опише подробно последните два метода. Двамата бяха станали експерти в тази област. Точно сега обаче не искаше даже да мисли за думите, скрити зад сухите абривиатури.

— Не — меко каза тя.

— „Не“ какво? „Не“ на третия опит?

Аманда не помръдваше. Краката ѝ сякаш бяха от олово, сърцето ѝ бе като камък, а гласът ѝ бе готов да се скъса.

— Не и на трите неща.

Последва дълга пауза и разтревожен въпрос:

— Не и на трите ли? Какво, по дяволите, значи това?

Тя отвори очи и се опита да осмисли какво означаваше това, но единствените ѝ думи бяха:

— Уморена съм.

— От усилията ни? От мен?

— От мен. От този начин на живот.

— Отказваш ли се?

— Не. Правя пауза. Имам нужда от почивка.

— Сега? Господи, Аманда, не можем да спрем сега!

— За един месец, Греъм. Един месец. Не би се отразило на общия ни план. Може дори да помогне. Както когато се опитваш да отслабнеш и спазваш диетата толкова стриктно, че тялото ти просто изключва. Ако нарушиш диетата за ден-два и приемаш съвършено различни неща, това може да провокира храносмилателната ти система и отново да започнеш да смъкваш килограми.

— Откога знаеш толкова много за диетите?

— Откакто вземам „Кломид“ и съм качила четири кила.

— Къде?

— Сега никъде. Свалих ги. Но трябваше да се потрудя за това.

— Емили разреши ли ти?

— Не. Но не беше кой знае какво. Просто внимавах какво ям.

— Аманда, или ще слушаш лекарите, или не. Трябваше да ѝ кажеш.

Тя скръсти ръце.

— Добре, ще ѝ кажа утре. Но ако си мислиш, че заради това не съм забременяла, на грешен път си. Между другото, Гретхен наистина е бременна. Карен отишла при нея и я попитала. Не съм си въобразила. Знам прекрасно какво видях.

Той не отговори.

— Чудехме се кой ли би могъл да е бащата.

Греъм продължи да мълчи.

— Не виждам лицето ти — отбеляза Аманда. — Шокиран ли си? Уплашен? Разтревожен?

— Разтревожен? За какво?

— Че някой би могъл да помисли, че си ти.

— За какво говориш?

— Бременна е в седмия месец. Това значи, че е заченала миналия октомври. Тогава ти работеше при нея.

— Направих ѝ план за озеленяването.

— Бил си в къщата ѝ.

Настъпи тишина, а после той каза тихо:

— Не мога да повярвам, че намекваш за подобно нещо.

Ядосана, че съпругът ѝ не отрече ясно и категорично, тя само отбеляза:

— Щом обувката е по мярка...

Той мигновено скочи от дивана.

— Ще се постарая да забравя това, което току-що каза — заяви троснато и се отправи към вратата. — Ще забравя и ще ти простя, защото мога да си представя защо го каза. Израснала си в семейство, в което родителите са си изневерявали. Тези думи бяха на майка ти, която говореше вместо теб.

— Гретхен е бременна — повтори Аманда, просто не можеше да се спре. — Не го е направила сама. Откъде се е взело тогава детето?

— Нямам представа. Не знам с кого се среща. Не я следя какво прави.

— Тя не ходи по срещи.

— Ти откъде знаеш? Може да се среща с някого в града.

— Всяка вечер си е вкъщи.

— Е, и? Бебета се правят и през деня.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам, но не е нужно да имаш постоянна връзка, за да заченеш. Би могло да се случи и за пет минути в някой коридор, случайна среща, моментен изблик на страст.

— Именно.

Откъм вратата лъхна ледено мълчание. А след това прозвуча ядният му глас:

— Не знаеш нищо, Аманда. Не знаеш какво иска Гретхен или кой иска нея. Защо пък бебето да не е от Бен. Може да е замразил част от спермата си. Може тя да се е подложила на изкуствено осеменяване и да се е получило... Ти не би могла да знаеш!

Той излезе от стаята.

* * *

Аманда не помръдна. В мига, в който се възцари тишина, тя дочу ехото от думите си и осъзна, че Греъм е прав. У нея бе проговорила майка ѝ. Бе израсла сред непрекъснати обвинения и повечето от тях бяха основателни. И двамата ѝ родители бяха имали любовници, като всеки се мъчеше да отмъсти на другия за изневярата му. И до ден-дневен тя не знаеше кой пръв е кривнал от правия път. Или поне не знаеше цялата истина. Бе чула безброй обяснения, сякаш всяка следваща изневяра би могла да се извини с онова първо прегрешение. Ако бе от психолозите, които работеха с родителите ѝ, би им препоръчала да се разведат. Когато доверието е тотално разрушено и не може да се изгради отново, за любовта няма никаква надежда. Но не бе психолог на родителите си. Беше им дъщеря и страдаше при всяка поредна битка помежду им.

И ето че сега обвиняваше собствения си съпруг в изневяра, без да има основание. Греъм бе сред най-верните хора, които познаваше. Всъщност това бе едно от нещата, които я бяха привлекли у него. През целия си живот бе имал само една връзка преди нея и тя бе продължителна и моногамна. Такива бяха всички О'Лиъри — и това бе още едно предимство за Греъм. Братята и сестрите му бяха невероятни — открити и щедри в изразяването на чувствата си, искрени в

загрижеността си. Нито един от тях не се бе развеждал, с изключение на Греъм, но и това не бе по негова вина.

Аманда знаеше обстоятелствата около първия му брак с Мегън. Мегън бе съседското момиче; били са приятели от детинство; бил й е верен през цялото време, докато са били женени, и все още щеше да е женен за нея, ако тя не го бе напуснала.

Макар да знаеше тези неща, Аманда никога не се бе съмнявала в любовта на Греъм към нея. Безпокоеше я физическата страст. Познаваше нуждите му. По-рано тя бе обектът на желанията му, но не и в последно време. Напоследък това, което правеха в леглото, бе подчинено на разума и лекарските предписания. Липсваше спонтанност, нямаше я зашеметяващата страст. А от другата страна на улицата бе Гретхен Таненвалд — вече свободна, определено харесвана от мъжете и в много отношения приличаща на Мегън, за което двамата с Греъм често се бяха шегували.

Шеги. Сега, когато вдовицата бе бременна, Аманда се питаше дали шегата не е била за нейна сметка.

Незабавно се смъмри. Такова мислене определено бе характерно за майка й. Но как да спре тези мисли?

Като се чудеше къде ли е Греъм, отиде в кухнята. Той не бе там, нито в спалнята на горния етаж. Тя провери дори в стаите, които бяха определени за децата, но и те бяха празни. Част от нея искаше да излезе да го потърси. Вероятно бе в кабинета си... Но друга част искаше да се предпази от студенината му.

Влезе в малката уютна работна стая до спалнята, излегна се на дивана, зави се до брадичката с вълненото одеяло, затвори очи и изключи ума си. Дишаше дълбоко, поемаше си въздух и го изпускаше в спокоен ритъм, който й бе липсвал през целия ден. Не след дълго там, на дивана, тя заспа.

Греъм не я събуди. Но в сряда сутринта я чакаше в кухнята, устните му бяха опънати в тънка права линия, а големите му ръце стискаха здраво чашата с кафе. Сериозните му зелени очи се спряха на нея в мига, в който се появи.

ШЕСТА ГЛАВА

Преди някой от двамата да каже и дума, телефонът иззвъня. Макар Аманда да бе по-близо, Грeъм отстъпи назад и стигна пръв до него.

— Да — каза в слушалката. Секунда по-късно лицето му просветна. — Хей, как вървят нещата?

Жена му пхна ръце в джобовете си. Познаваше това изражение, този тон. Отдавна не го бе виждала такъв. Липсваха й точно тези неща.

— Какво има? — попита той с помръкнал взор. Извърна се и каза по-тихо: — Не сега... Да... Какво ще кажеш за обед? — слуша известно време с наведена глава. — Не мога. Тогава имам среща. В един?... Добре — затвори телефона и се обърна. В очите му имаше предизвикателство.

Кой беше? — искаше да попита Аманда, след като той, изглежда, нямаше намерение да й каже. Но ако го попита, това би прозвучало като подозрителност от нейна страна. Подозрителността бе качество на майка й, не нейно.

Затова тя пренебрегна позвъняването и вместо това каза:

— Трябваше да ме събудиш. Щях да дойда в спалнята.

— По-добре, че не го направи. Бях ядосан. Все още съм. Не ми харесва да ме обвиняват, Аманда, особено в такива неща. Аз не изневерявам.

— Знам.

— Замалко да ме заблудиш снощи.

— Съжалявам.

— Сякаш слушах майка ти. Кълна се, че беше така. Никога досега не съм чувал подобно нещо от теб. Уплаши ме. Не съм се оженил за майка ти. Ожених се за теб. Не искам майка ти. Ако ще се държиш като нея, имаме сериозен проблем.

— И така имаме проблем — каза Аманда, чийто ум бе по-ясен след нощния сън. През няколкото минути, които прекара в банята току-що, отново бе направила цялостна преценка на ситуацията.

— Да — промърмори Греъм. — Безплодието.

— Не. С това се опитваме да се справим. Това бе първият проблем, с който се сблъскахме заедно. Не се справяме много добре.

— Аз се справям. Ти си тази, която иска да се откаже.

Тя сведе глава. Пое си въздух за кураж и вдигна поглед.

— Не се отказвам. Просто искам да си почина от непрекъснатото мислене за бебето. Имаме нужда да се съсредоточим върху нас двамата за няколко седмици.

Той се взря в нея. Опита се да разгадае изражението му, но то ѝ бе непознато. Би могло да е гняв, разочарование или презрение.

— Не се отказвам от желанието си да имаме дете — настоя тя спокойно, но твърдо. — Всичко, което казвам, е, че трябва да си починем за малко.

Греъм подпря ръце на хълбоците си.

— И какво да кажа на роднините си? Надявах се да мога да съобща добрата новина на празненството на майка ми.

— Аз също. Но не можем. И честно казано, съжалявам повече заради нас, отколкото заради тях. Това не е техният живот, а нашият.

— Те искат това бебе заради нас.

— Да, но те не са ние.

— Са. Те са част от мен. Не мога да отделя себе си от тях.

— Не — натъртено повтори тя. — Не можеш.

Той се подпря на плота и здраво вкопчи ръце в него.

— Какво значи това?

— Значи, че нито един от нас не може да се отдели от корените си. Не и напълно. Ако съм звучала като майка си, не е било съзнателно. Не съм искала да го направя, Греъм. Знаеш какво изпитвам към нея.

— Да, но мислех, че знам какво изпитваш и към мен — преди ми вярваше.

— Аз ти вярвам.

— Ти ме обвини, че съм баща на бебето на Гретхен.

Аманда въздъхна.

— Извинявай. Бях разстроена. Постави се на мое място. Сексът бе задължение за двама ни в продължение на месеци. Лесно е да си представи човек, че в подобно положение някои мъже биха се изкушили да потърсят удоволствие другаде.

— Аз не съм „някои мъже“. Аз съм твой съпруг. Обиден съм, че дори си могла да помислиш, че бих ти изневерил.

— Казах ти, че съжалявам.

— Знаеш ли как ме накара да се почувствам?

В този миг единственото, което знаеше, бе, че той я кара да се чувства виновна.

— Не може ли да престанем да говорим за това, Греъм? Боже мой, оскърбената невинност никак не ти отива.

— Какво значи това? — попита той възмутен.

— Означава, че ти се извиних неведнъж, казах, че ти вярвам, а ти продължаваш. Ако си невинен, просто престани.

Греъм се изправи. Погледът му бе студен.

— Ако? — той вдигна ръце и тръгна към вратата. — Не мога да се справя с това.

Прекося стаята и излезе навън, преди тя да успее да измисли какво да каже.

* * *

Няколко минути по-късно, седнала в хотелската си стая, с каничка кафе върху поднос на бюрото и пълна чаша в ръка, Джорджия позвъни вкъщи. Тя си представи сцената при първото позвъняване — Томи хапва пълни лъжици от овесените си ядки с мляко, Алисън едва не се задавя с препечената си филийка ръжен хляб от бързане първа да стигне до телефона, Ръс я изпреварва, като спокойно протяга ръка от мястото си пред печката, където пържи яйца.

— Ало? — обади се той.

Тя се усмихна.

— Здравей. Знаех, че ти ще вдигнеш. Кой ще закусва яйца?

— Аз. Не че не предложих малко белтъчини и на потомството ни. Не — каза той встрани от слушалката, — те не те убиват, Али, не и според последните научни изследвания. — Заслуша се в нещо, което Джорджия не успя да разбере, после се засмя.

— Какво каза тя? — попита Джорджия.

— Каза да почакам една седмица. Следващото научно изследване ще каже нещо друго. Умно дете.

— Цинично дете — каза Джорджия. — Какво стана снощи?
— Нищо особено.
— А с Куин?
— Много се приказва.
— Тя добре ли е?
— Разбира се.
— А ти? Добре ли прекара вечерта?
— Да, разбира се. Ти не трябваше ли да си на работна закуска?
— Отложиха я с половин час. Все още имам шанс да хвана самолета си. Ако има някакъв проблем, ще се обадя.
— Може да не съм тук. Имам среща с Хенри на обяд. Хенри Силзър бе редакторът на Ръс.
— О, не знаех.
— Аз също. Обади се снощи. Искане му се да поизлезе от града и да похарчи малко от парите си за командировки. Обича да обядва в странноприемницата.
Джорджия също обичаше.
— Ревнувам. Приятен обяд. Мога ли да поговоря с Али?
— Тя поклаща глава. Хооп, ето я, излиза от стаята. Защо не можеш да говориш? — извика той, изчака и после каза: — Косата ѝ била разрошена от спането и трябвало да си оправи прическата.
— Тогава ми дай Томи.
— Съжалявам, той излезе още преди нея. Държеше се за устата. Надявам се, че онази тел не е изскочила отново от скобите на зъбите му. По-добре да ида да проверя. С нетърпение очаквам да те видя, скъпа. Приятен полет.
Единственото, което чуваше сега, бе тишината на хотелската стая и Джорджия затвори телефона.

* * *

Карен пържеше палачинки за закуска. Сложи и чаша пресни боровинки в тестото не толкова, защото в супермаркета ги предлагаха на намалена цена, нито пък защото децата ги обичаха, а по-скоро защото Лий не ги харесваше. Той ги ядеше без добавки.

Да, а тя пък обичаше мъжете, на които можеше да се има доверие. Човек невинаги получаваше това, което желае.

— Къде е лицето? — попита Джули от нивото на лакътя ѝ. Изглеждаше абсолютно смаяна, докато се взираше в палачинките.

— Днес няма лице — отвърна Карен. — Няма време.

— Вече никога нямаш време.

— Имам.

Времето не беше проблем. Това, което ѝ липсваше, бе търпение. За да подреди боровинките така, че да образуват щастливо лице с очи, нос и уста, се искаше повече търпение, отколкото тя имаше.

— И миналия път не направи лице. Може ли аз да направя това?

— Малко е трудно да се обръщат. Но добре. Ето — постави ръчичката на детето около шпатулата и му помогна да обърне няколко. — Добре се справи. Сега яж. Твоите ще изстинат. Какво правите, момчета? — попита тя близнаците, всеки от които протягаше изцапаните си със сироп ръце към чинията на другия.

— Сменяме си боровинките — каза Джаред. — Неговите са по-узрели.

— А неговите са по-големи — заяви Джон.

— Внимавайте. Ще се изпоцапате. Ооо! — извика майка им, когато една чаша се разля.

Грабна кухненската кърпа и попи разлятото. Докато бе до масата, погледна към Джорди. Той бе заровил поглед в спортните страници на вестника.

— Нещо интересно? — попита го.

Той промърмори нещо, което тя не разбра.

Объркана и ядосана, тя се върна до печката. След миг се появи и Лий. Той бе облечен за работа, със спортна риза и свободен панталон, което го правеше доста по-официален от повечето му служители. Косата му обаче издаваше нуждата му да бъде част от групата. Наскоро я бе изсветлил, така че сега бе по-скоро руса, отколкото светлокестенява. Беше си сложил гел, после се бе сресал с пръсти и толкова.

— Добро утро, добро утро... добро утро, добро утро — заповтаря той, минавайки покрай децата, докато стигне до своето място.

Щом седна, измъкна спортните страници от ръцете на Джорди, който веднага скочи, вдигна чинията си, сложи я в мивката и излезе.

Карен му наля чаша кафе и я остави шумно пред вестника.

— Вие, момчета, ще искате ли още палачинки? — попита близнаците.

Те промърмориха нещо, което приблизително звучеше като „не“. Следователно всичко останало в тигана беше за Лий. Тя напълни една чиния и отново шумно я остави пред вестника.

— Джон, Джаред, измийте си ръцете, преди да излезете от стаята. Време е за прическа, Джули! — каза и посочи към банята.

Тя среса косата на детето, вдигна я на конска опашка и ѝ върза синя панделка, в тон със синьото куче, апликирано на блузката. От подножието на стълбите извика на близнаците, за да им напомни да приберат в раниците си бележките, с които им разрешаваха да отидат на екскурзия с класа.

— Всичко ли си взе? — попита тя Джорди, който изтича надолу по стълбите и мина край нея. — Приятен ден.

Единственият му отговор бе кимване на път към вратата.

„Благодаря, мамо — прошепна си Карен тихичко. — Страхотна закуска, мамо. И на теб приятен ден, мамо.“

Обзета от отчаяние, тя се върна в кухнята. Лий бе погълнат от вестника. Тя се взря за минутка в него, изпълнена с яд. Мислеше си, че ако нещо не е наред с Джордан, то вината е на баща му, като се има предвид примерът, който му даваше. Лий мислеше само за Лий. Когато искаше вестника, той го вземаше, независимо дали някой друг не го четеше в момента. Можеше да се отнася към децата с топлота и да ги забавлява, но го правеше, когато на него му е удобно. Когато искаше тишина, получаваше я. Когато искаше да излезе, излизаше. Джорди съвсем заприличваше на него.

Тя взе купата с тестото от печката и изсипа каквото бе останало в канала на мивката. Не особено внимателно остави купата и пусна чешмата. Докато се върне с тигана и шпатулата, тя вече се бе напълнила. Пъхна съдовете под водната струя и започна да ги търка.

— Случило ли се е нещо? — попита Лий.

— Не — тя вложи особено старание в търкането.

— Какви са плановете ти за днес?

Нямаше намерение да го посвещава в плановите си. Някои от ангажиментите ѝ бяха отбелязани на календара. Ако се канеше да прави нещо нередно, нека се безпокои за останалите ѝ срещи.

— Карен?

— Както обикновено — тя изплакна тигана. — Ще се върнеш ли за вечеря?

— Да.

Бе чувала това и преди с не по-малка убедителност, но той не се свенеше да променя плановите си. Усилията ѝ да събере семейството за вечеря не бяха от първостепенна важност за него. Като остави измития тиган на сушилника, тя погледна през рамо към чинията му. Беше наполовина пълна.

— Свърши ли?

Той побутна парченцата от палачинка с вилицата си.

— Ще ми се да не бе слагала боровинки на моите. Знаеш, че не ги обичам.

Преди да успее да каже още нещо, тя грабна чинията му и я пусна в мивката.

— Какво ти става? — попита Лий.

За миг ѝ се прииска да отрече, че има нещо. По природа бе миролюбив човек. Не беше в стила ѝ да подклажда огъня. Но напоследък бе забелязала някои неща у него, които ѝ бяха до болка познати — като например нов одеколон, за да прикрие уханието на другата жена, или посещенията на гимнастическия салон, за да има оправдание, когато се връща вкъщи току-що изкъпан. Отсъстваше на вечеря поне веднъж седмично и бе закъснял за мача от Малката лига на близнаците без каквото и да било извинение. И което бе още по-лошо, напоследък бе едновременно и по-щастлив, и по-малко възискателен сексуално. Двете неща не се съчетаваха, освен ако нямаше любовна връзка.

Тази мисъл ѝ бе достатъчно противна. Но ако имаше връзка с Гретхен — съседката им, — такова унижение би било прекалено за Карен. Като стисна здраво кухненската кърпа, тя се обърна с лице към него.

— Гретхен е бременна. Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Гретхен? Гретхен от съседната къща ли?

Карен сдържа яда си. Гретхен не бе често срещано име. Не познаваха друга Гретхен. Поне тя не познаваше.

— Гретхен е бременна! — попита Лий. Изглеждаше искрено изненадан, но това не я успокои особено. Онази бе казала, че бащата не знае. Казала бе също, че той има други задължения. Лий със сигурност отговаряше на това описание. Той свъси вежди.

— Откога е бременна?

— От октомври.

— Ами! Без майтап! — сега той се мръщеше към жена си. —
Защо си ядосана?

— Не съм ядосана. Разтревожена съм. Кажи ми истината. Докоснал ли си я?

— Аз? Тя е жена на Бен.

— Сюзън беше жена на Артър. Анет беше жена на Дон. Освен това Бен е мъртъв. Това прави Гретхен свободна жена.

Той отблъсна назад стола си и стана.

— Обвиняваш ли ме, Карен?

— Не. Само те питам.

— Е, отговорът е „не“. Не съм докосвал Гретхен. Какво, за бога, те кара да мислиш, че съм го направил?

Тя би се извинила и би се опитала да забрави подозренията си, но дори и сега усещаше новия му одеколон. А дори и ако не беше той, имаше и други признаци.

— Ти непрекъснато говориш за нея. И винаги тичаш там да видиш от какво има нужда.

— Тя е сама. А ние сме ѝ съседы. Вие, жените, се отнасяте с нея като с някакъв парий, а вината ѝ се състои единствено във факта, че се е омъжила за човек, чиято първа съпруга е починала. Аз не смятам това за престъпление. Съчувствам ѝ. Затова ѝ помагам. Има неща, които жените не могат да свършат сами.

— Като например да си направят бебе.

Той повиши тон.

— Като например да спрат теч под мивката. Или да отпуснат задръстена тоалетна. Стига, Карен. Нали аз върша тези неща вкъщи? Мислиш ли, че тя трябва да се мъчи сама да ги прави?

— Не може ли да си наеме някого?

— Защо, като сред съседите ѝ има мъже, които могат да помогнат? Ръс и Греъм също са ѝ помагали. И тях ли ще питаш?

— Не. Ти си този, за когото съм омъжена. За твоите деца се тревожа.

— Децата нямат нищо общо с това.

Тя обмисли отговора му. Претегли добре думите си и каза:

— Те седят и слушат, докато баща им възхвалява онази картина на стената ѝ.

— Тя случайно е красива.

— Ако се вярва на думите ти, освен това е еротична и съблазнителна.

— Такива са и половината програми по телевизията — изтъкна той. — Не е ли добре да се говори за това? Да се обсъжда открито? Да покажем на децата, че могат да разговарят с нас за всичко? Нали така трябва да постъпват родителите в днешно време?

Прав беше. Но прекаляваше с тази картина — стигаше толкова далеч, че се размиваха границите между картината и самата Гретхен. Поне за Карен.

— По дяволите — изсумтя Лий с вид на ядосан тийнейджър, с тази негова стърчаща коса, — децата ни трябва да научат какво е страст поне от единия от двамата ни.

Тя се сви и се отдръпна.

— Аз знам какво е страст.

— Когато става дума за някоя кауза. Не и за мъжете. Ти никога не поемаш инициативата.

Това бе вярно. За момент се почувства виновна, после се сепна. Лий винаги успяваше да прехвърли вината върху нея, но този път нямаше да се отърве толкова лесно.

— Не — тихо отвърна тя, — аз не поемам инициативата. Няма нужда. Ти винаги си пръв. Не и напоследък обаче. Това ми се струва странно.

— Чакам някакъв знак от твоя страна.

— Никога преди не си го правил. Връщаше се от работа с две неща в главата — секс и спортния канал. Ще ми се и аз да съм толкова безгрижна в края на деня, но моят ден не приключва така определено. Трябва да свърша хиляди неща у дома.

— Бъди благодарна, че не работиш.

Тя настръхна.

— Аз работя.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не знам. Ще ми се веднъж да признаеш заслугите ми за нещо. Осигурявам ти добър живот тук, Лий. Грижа се за теб така, както малко съпруги правят. Ако работех, както ти го разбираш, ти щеше да получаваш по-малко внимание. И въпреки това рискуваш всичко, като кръшкаш.

— Това е минало — каза той и се поизправи на стола си. — Обещах ти нещо и го спазвам. Дал ли съм ти повод да ме подозираш в нещо?

— Не и в последно време — излъга го, защото не искаше да се отклонява от темата. — Докато не разбрах за Гретхен.

— Не съм докосвал Гретхен.

Тя се вгледа в него, като отчаяно се нуждаеше да му повярва, но не смееше. Толкова много пъти я бе разочаровал преди.

Лий вдигна високо ръце и гласът му прогърмя:

— Ти си невероятна! Каквото и да направя, каквото и да кажа, не мога да ти угодя. Бих могъл да дам обет за целомъдрие и пак няма да си довольна.

— Шшшт — прошепна тя и посочи с глава към вратата.

— По дяволите, ще викам, ако искам. Децата трябва да знаят, че родителите им спорят. Трябва да знаят, че майка им отправя несправедливи обвинения, които трябва да си вземе обратно, и точно това ще направиш сега, Карен. Добре ме чуй. Ще си вземеш думите назад. Обещавам ти това.

Той излезе през вратата тъкмо когато умърлушената Джули влизаше вътре.

— Къде отива татко?

— Трябва да иде на работа.

— Не ме целуна за довиждане — каза детето с наскърбено гласче.

Нито пък мен, помисли си Карен, като ѝ се щеше и тя да може да се почувства наранена от това. След годините на разочарования обаче вече бе претръпнала. И това бе много тъжно.

В мига, в който пристигна в училище, Аманда усети, че наоколо се разнасят слухове. Учениците разговаряха скупчени на групички и поглеждаха крадешком към нея, докато вървеше от паркинга към тях. През минутката, която ѝ бе необходима, за да се отърси от семейните си проблеми, тя си представи, че те знаят всяка подробност.

Не може да има бебе.

Работи с децата, защото не може да си има свои.

Който не може да прави нещо, учи другите как да го правят.

Разбира се, те съвсем не казваха това.

— Добре, деца — обърна се психоложката към най-близката групичка. — Какво сте чули?

Петте момчета бяха от първокурсниците.

— Господин Едлин наистина ли е извикал полицията? — попита един от тях.

— Не. В полицията не знаят нищо за това.

— Какво значение има, щом го изритват от училище? — каза друг. — Ще остане за цял живот в досието му.

— Не го изритват от училище — поправи го Аманда.

— Само е отстранен от отбора. Ако догодина завърши без провинения, досието му ще бъде изчистено.

— Родителите му ще съдят училището — осведоми я трети от групата.

— Не съм чула нищо подобно. Господин Едлин ще говори за това по време на събирането през първото междучасие. Той ще ви каже кое е вярно и кое — не.

— А какво ще кажете за това кое е справедливо и кое — не?

— И за това ще поговори. Нали?

— Добре.

Аманда продължи към сградата и остави нещата си в кабинета. Трябваше да се обади в клиниката по проблемите на безплодието с лошата новина. Трябваше да се обади и на Греъм, но от мисълта за който и да било от двата разговора в стомаха ѝ зейваше празнина.

Тези обаждания можеха да почакаат. Първо трябваше да звънне на други хора — по-точно на Маги Дод, за да се увери, че няма промяна в положението на Куин, после на психолозите в останалите две средни училища в района, чиито ученици може би също бяха разбрали за инцидента. Искаше ѝ се да присъства на събирането през първото

междучасие, през второто имаше среща с едно момче и всичко това — още преди десет часа. Остатъкът от деня обещавахе да бъде също толкова зает, което бе добре дошло.

Докато Аманда привърши първата консултация и използва няколкото свободни минути до следващата, за да провери електронната си поща за съобщения от Куин, Джорджия закри работната закуска в хотела в Тексас, събра куфарите си и се качи в едно такси. Едва две пресечки по-надолу по улицата то спря зад дълга колона от коли. За няколко минути зад тях спряха още доста автомобили. Шофьорите и пътниците излязоха навън и се втренчиха надолу по улицата.

„Катастрофа“, каза някой.

„Ремонтни работи“ — предположи друг.

На Джорджия ѝ бе все едно, стига да не изпуснеше самолета си.

* * *

Докато Джорджия се потеше в жегата в Тексас, Карен, на свой ред, се потеше вкъщи. Процедурата ѝ бе позната до болка — претърсваше джобовете на панталоните му, преглеждаше хартийките, разпилени по бюрото, и бележниците с отбелязани срещи, проверяваше и под чорапите в шкафа. После извади сметките по кредитната карта и потърси подозрителни плащания. Намери последните разпечатки за телефонните разговори и отметна повтарящите се непознати номера. Установи, че странните разходи и неизвестните ѝ телефони са дори повече, отколкото тези, за които бе осведомена. Откъде да започне?

* * *

Той плати в брой и стигна до стаята рано, но това не го притесняваше. Очакването бе част от любовната игра. Ставаше все по-възбуден, докато минутите отминаваха.

Стаята бе от новите — скрити далеч надолу по заобиколената с иглики пътека, но бе също толкова очарователна, колкото и онези, построени преди близо век, които бяха по-близо до странноприемницата. Тази бе в люляково и синьо, с големи плетени столове, чиито възглавнички подхождаха на завесите и покривката на леглото. То бе огромно, с четири поддържащи го колони. До възглавниците стояха плюшени жаби, запазена марка на заведението. Съвсем наблизко бе и прекалено голямата и остъклена отстрани вана тип джакузи.

Обстановката бе идеална за тайни любовни срещи. Тук имаше даже и отделна регистратура, за която бе избрано подходящо място.

Всеки, който забележеше колата му в дъното на паркинга зад странноприемницата, би помислил, че той просто се храни в някоя от многото малки стаички, където сервираха обяд. Това му осигуряваше безотказно алиби.

Обстановката наистина бе идеална за тайни любовни срещи, но той не гледаше по този начин на това, което правеха. Беше продължило прекалено много месеци, за да може да се опише така. Тайна връзка тогава? Да. Но бе и нещо повече. Беше емоционално обвързване. Държеше на нея. Тя бе от жизнено значение за душевното му равновесие.

На вратата се почука леко. Мигновено скочи от леглото, отвори и усети някакъв устрем в тялото си, когато тя се вмъкна вътре. Пое устните ѝ, още преди вратата да се затвори докрай, а след това я притисна до облицованата с дърво стена. Тя имаше ментов вкус. Той вмъкна езика си по-навътре, като искаше да стигне до самата ѝ същност, но само устата ѝ не би могла да му предложи това. Имаше нужда да проникне по-дълбоко, затова откопча ципа на панталоните си и вдигна късата рокля над кръста ѝ. Тя не носеше бикини.

Той се усмихна широко насреща ѝ, промърмори: „Това е, моето момиче“, и проникна в нея с продължителен тласък. Тогава отметна глава назад, затвори очи и остана неподвижен, като се съсредоточаваше само върху удоволствието в слабините си. Тя бе стегната. Това му харесваше у нея. Не бе имала много мъже през живота си. Това също му харесваше. Тя започна да въздиша накъсано и да потръпва, което показваше, че е напълно възбудена, и това също му харесваше. Искаше му се тя да продължи така, затова пъкна ръка

между тях и започна да я гали с пръсти, докато вече просто не можеше да остане неподвижен. Всичко, от което имаха нужда сега, бе само един бавен тласък. Тя извика, достигнала кулминацията секунди преди и той да го стори.

Няколко минути по-късно я съблече. С поглед, впит в тялото ѝ, свали и собствените си дрехи, после махна покривката на леглото и я придърпа върху бледолилавите чаршафи. Когато тя се изтегна, той я докосна. Гърдите ѝ бяха големи, коремът — леко закръглен, и той я харесваше така. Харесваше пицните жени. Това му напомняше за традиционната женственост.

— Толкова си красива — прошепна с устни до едната ѝ набъбнала гърда.

Вдъхна аромата ѝ, после пое зърното и започна да суче енергично, докато тя не се надигна да потърси с устни неговите. Той седна назад, нагласи я върху себе си, като този път я гледаше и си мислеше, че никога досега не е бил с жена дори наполовина толкова изкусителна. Тя отново достигна до оргазъм и извика, а той продължи да я наблюдава. Имаше такава чувственост в начина, по който извива гърба си, извъръща лице към чаршафите, слага ръка върху гърдите си.

Неговият оргазъм бе също толкова силен този път. В резултат на това, с разтуптяно сърце, той се усмихна широко. Излегна се настрани и я обърна към себе си, за да види лицето ѝ.

— Как се чувстваш?

— По-добре.

— Лекарят доволен ли е?

— Да.

— Не говориш за лекаря тук, в града, нали?

— Господи, не. Не съм тъпа.

Той се усмихна и погали с палец устните ѝ.

— Не. Не си — проследи правата линия на носа ѝ и нежната извивка на веждите ѝ. Беше блондинка. Винаги бе имал слабост към блондинките. — Колко време ти остава?

— Немного. Някой ще забележи, ако не се върна скоро. Предполага се, че съм на пазара.

— Ти си. Това е подхранване.

Тя се засмя, но той усети въпроса да намира в очите ѝ дълго преди да го изрече гласно.

— Говори ли с нея?

— Какво ти казах последния път, когато ме попита?

— Че положението било деликатно. Но това също е такава.

— Тя ми е съпруга. В хронологичен план е първа. Но не става дума само за мен и за нея. Замесено е цялото семейство. Ще поговоря с нея, когато намеря подходящ момент.

— Това може да отнеме известно време.

— Няма. Нещата започват да се разгорещават. Хайде, сладкишче. Не ме притискай. Получавам достатъчно от това вкъщи. Искам ти да си моето убежище.

Тя потърси очите му.

— Но ти ме обичаш, нали?

— Знаеш, че те обичам.

Тя се вгледа внимателно в него за няколко мига, после се усмихна.

СЕДМА ГЛАВА

Малко преди да се появи училищният автобус следобед, Аманда зави по пътя и приближи тихата им уличка. Работният ѝ ден не бе приключил; трябваше да се върне в училище по-късно същия следобед за две срещи с родители. Но учениците си бяха тръгнали, а тя бе уморена. Надяваше се, че промяната на обстановката ще я ободри.

Всъщност се надяваше Греъм да си е вкъщи. Не бяха разговаряли, откакто той бе излязъл рано сутринта. Всеки път, щом се сетеше за него, усещаше зейнала празнина в стомаха си.

Но камионът му не бе на алеята. Виждаше това отдалеч.

Небето бе мрачно, но облаците не можеха да скрият факта, че дърветата бяха малко по-раззеленени, тревата малко по-висока, лалетата малко по-големи, отколкото предния ден. Природата разцъфтяваше, макар че тя не можеше — и Господ знаеше, чувстваше се в застой. Не бе отбелязала напредък в нито една от трите четирийсетминутни сесии с ученици, нито в шестте по-кратки срещи и в съобщенията по електронната поща.

Нито едно от съобщенията не бе от Куин. Обаче бе говорила с майка му, всъщност сама ѝ бе позвънила, но Марджъри Дейвис бе също толкова неотстъпчива, колкото и предната вечер. Всяко момче опитва алкохол — бе заявила тя. — Това си е задължителна част от юношеството. Училището ужасно преувеличава всичко. Искам да останете настрана от това.

Аманда все си представяше как Куин търка пръстите си, и търка, и търка, но не би могла да стори нищо, ако момчето не дойдеше само при нея. Тази безпомощност, заедно със застоя и фактът, че не бе бременна, я караха да се чувства безплодна във всяко отношение.

Очевидно обаче не само тя бе налегната от тежки мисли. Сега, когато виждаше ясно цялата уличка, забеляза Карен да седи на бордюра с приведени рамене и да чака автобуса. Тъкмо се канеше да ѝ махне с ръка, когато зад нея се появи колата на Джорджия, която се прибираше от Тексас.

Аманда паркира в отбивката пред дома си, после излезе на улицата и застана в края на алеята на семейство Ланг. Почувства известна завист, когато Джорджия слезе от колата си — идеален пример за бизнес дама, елегантно облечена в черно и бяло, късата ѝ черна коса бе прибрана зад ушите ѝ, бижутата ѝ бяха прости, но ефектни, а походката — уверена. Разбира се, Аманда не изглеждаше добре в черно и бяло. Нейните цветове бяха съвсем други, както и работата ѝ бе напълно различна. На нея ѝ трябваше топлота в багрите — малко лимонено, синьо-зелено или червено, любимият ѝ цвят. Днес носеше блуза и свободен панталон с прасковен оттенък. Обикновено харесваше тези дрехи. Докато гледаше как се приближава Джорджия обаче, тя се чувства далеч не толкова пълноценна като жена.

— Господи, изглеждаш прекрасно! — каза, когато приятелката ѝ стигна до нея. — Половин ден си била в самолета и все още се държиш. Как мина?

— Мина добре според мен — Джорджия я прегърна и я задържа до себе си за момент. — Ръс ми каза за бебето. Много съжалявам.

— Аз също — каза Аманда, благодарна за подкрепата. Приятелите ѝ открай време бяха нейната опора, тъй като бе израснала без братя и сестри и с родители, които не се разбираха. Приятелите и сега бяха опора за нея.

— Какво следва по-нататък?

— Не знам. С Грей трябва да поговорим. Досега и двамата бяхме прекалено разстроени — тя посочи с глава към Карен и тръгна по тротоара към нея. — Чу ли за Куин?

— О, да — отвърна Джорджия, като тръгна редом с нея. — Али не искаше да ми каже кой знае какво. Нито пък Ръс — тя сниши глас. — Джорди играе баскетбол с Куин. Той замесен ли е?

— Аз поне не знам такова нещо.

— Карен не изглежда в особено добра форма.

Наистина бе така. Ако Джорджия бе в черно и бяло, а Аманда — в прасковено, Карен бе в сивкавокафяво, при това избеляло.

— Чувства се объркана — каза тихо Аманда, докато пресичаха завоя.

— Нуждаем се от една екскурзия до ранчото Кениън, отново само ние трите. Все това ѝ повтарям, но тя твърди, че е много заета. Това би я ободрило.

— Ммм, не мисля така.

— Ооо — промърмори Джорджия. — Значи отново Лий?

— Лий. Джорди. Куин. Гретхен. Последните двайсет и четири часа бяха доста напрегнати.

— Гретхен ли? — попита Джорджия. — Какво ѝ е на Гретхен?

Карен дочу последната забележка и каза с кисела физиономия:

— Нищо, което още два месеца и осемнайсет години след това да не могат да оправят.

Джорджия се намръщи.

— Нещо не разбирам?

— Ръс не ти ли каза?

— Какво да ми каже?

— Че Гретхен е бременна — каза Карен. — Аха! Не ти е казал.

Чудя се какво ли значи това.

— За какво говориш, за бога?

Аманда се смили над нея и ѝ обясни.

— Гретхен е бременна. Разбрахме го вчера.

— Бременна? — Джорджия премести очи от Аманда към Карен, после и обратно. — Аз си мислех, че тя не излиза особено много.

— Не излиза.

— Тогава тук ли идва някой?

— Ние не сме забелязали.

— Ами кой е бащата?

Аманда сухо изрече:

— Това е въпросът за милиони. Изглежда, никой не знае.

— Някой питал ли е?

— Аз почти се опитах — призна Карен, — но тя се направи, че не разбира намека. Но пък тя намекна нещо на свой ред. Каза, че бащата не знае и че има други задължения. Това описание подхожда на нашите мъже, и на тримата.

Джорджия се изсмя.

— Нашите мъже? Хубава работа! Нашите съпрузи не биха се замесили с Гретхен.

— Достатъчно нашироко говорят за нея — подметна Карен.

— Всички мъже говорят — изтъкна Джорджия. — Такава им е природата. Да говорят за жените, да оглеждат красавиците, нали с това се занимават. Но да го направят наистина, е нещо различно. Освен това

става дума за жената от съседната къща. Никой от мъжете ни не би могъл да е толкова тъп — тя седна на бордюра. — Как реагира Лий, когато му каза?

— Изглеждаше изненадан. Но той й помогна преди месец, когато бойлерът ѝ се развали. Тогава е била в шестия месец. Как е могъл да не забележи?

— Така, както и ние не забелязахме — каза Аманда. — Необходим е само широк пуловер или някоя от ризите на Бен, за да се скрие подобно нещо. Тя не е особено едра като за жена в седмия месец.

— В седмия месец — повтори Джорджия. — Значи се е случило през октомври. Кой е бил наоколо тогава?

— Дърводелецът, водопроводчикът, електротехникът — изброи Аманда.

— И Ръс — добави Карен.

Първоначалната реакция на Джорджия бе изблик на раздразнение, но от съчувствие към Карен, заради напрежението, на което бе подложена, реши вместо това да продължи в същия тон. Без да отрече предположението, тя се разсмя.

— Е, да, той със сигурност е наоколо — погледна към алеята, където бе само нейната кола. — Или поне би трябвало да бъде. Имаше среща с редактора си на обяд. Сигурно добре са си поприказвали.

— Два пъти го питах за Гретхен — каза Карен, — веднъж, преди да говоря с нея, и веднъж — след това. Закле се, че не знае нищо за бебето.

— Тогава сигурно не знае — реши Джорджия.

Щом Ръс бе решил да не ѝ казва, че Гретхен е бременна, то е, защото не го е сметнал за важно, или защото не знае кой е бащата, или защото се е заклел да пази тайна пред някого от другите двама мъже. По дяволите, та Греъм би могъл също толкова лесно да се забърка с Гретхен, колкото и Ръс. Греъм бе работил за нея миналата есен, а двамата с Аманда преживяваха ужасен период.

Разбира се, Лий бе този, който бе изневерявал и преди. Но Джорджия не бе толкова злобна, че да припомни това на Карен. Вместо това, благодарна на бръмченето, което извести приближаването на училищния автобус, тя каза:

— Ръс смята, че клюкарстването е за жените. Той се гордее, че не се занимава с тези неща, и е прав. Като се замисли човек, няма причина, който и да било от нас да знае от кого е бебето. Това си е работа на Гретхен. Не наша.

— Надявам се — промърмори Карен, докато автобусът завиваше по уличката.

Приличаше на голям жълт кашон на коледа, лъскав и новичък като всички училищни автобуси, и в него бяха двете най-близки и обични същества за Джорджия. Тя си припомни как бе чакала по същия начин, когато най-напред Алисън, после Томи се връщаха от детската градина, след това от училище в първи клас, във втори... Сега бяха по-големи, връщаха се у дома, единият в девети клас, другият в пети, но вълнението в първия миг, когато ги зърнеше, все още не я бе напуснало. Това ѝ липсваше, когато пътуваше.

Тя стана и изтупа панталоните си, докато оглеждаше редицата прозорци, за да открие най-напред едното, а после и другото от децата си, които се придвижваха напред по пътеката между седалките. Със скърцане на спирачки, автобусът спря. Вратите се отвориха с потракване. Дъщерята на Карен, Джули, слезе първа, последваха я близнаците. После се появи Томи и Алисън. Прегърнаха майка си, казваха ѝ колко се радват, че си е въщи, и се надпреварваха да привлекат вниманието ѝ, докато вървяха към дома си. Тогава се зададе и Ръс, приближаваше се с колата по уличката, прибираще се със закъснение от обяда.

Заобиколена от семейството си, Джорджия изобщо не помисли повече за бременността на Гретхен, чак до късно през нощта.

Гретхен стоеше до прозореца в трапезарията, зад прозрачните перденца, които бяха набрани в долната си част, при перваза на нивото на кръста ѝ, а също и в горната, която стигаше точно до очите ѝ. Въпреки големите клони на извисяващия се в предния ѝ двор дъб тя виждаше съвсем ясно трите жени вън до бордюра.

Винаги ги гледаше. Сякаш някакво звънче в главата ѝ се обаждаше, когато те се съберяха, и някакво злобно човече настояваше сама да види какво пропуска. Винаги бе искала да има приятелки.

Когато се бе омъжила за Бен, си бе мислила, че може да ги намери тук. Беше сгрещила.

„Дай им малко време — казваше й Бен. — Те не те познават. Когато те опознаят, ще се сприятелят с теб.“

Не се сприятелиха нито когато Бен бе още жив, нито когато той почина и тя остана сама. О, отбиваха се от време на време, както бе направила Карен предната вечер. Но липсваше искрена топлина и не успяха да установят приятелски отношения. Може би щеше да е по-различно, ако тя бе по-общителна, но това не бе в природата ѝ. Дори напротив, притесняваше се от тези жени, всяка от които се бе реализирала по свой начин в живота. Те си бяха оформили малък приятелски кръг, а Гретхен бе външен човек. Нямаше светски опит, беше без образование и без възпитание.

Ти си моята красавица — казваше Бен и тя вярваше на тези думи, когато идваха от него. Когато заявяваше това, той имаше предвид и нещо повече от физическата красота. Караше я да се чувства красива и по душа.

Бен бе невероятен мъж. Но Бен бе мъртъв и тя стоеше, скрита зад перденцата в трапезарията, и завиждаше на съседките си за приятелството им. Би дала какво ли не, за да може да иде при тях. Аманда бе най-близко до възрастта ѝ и изглеждаше най-мила, но какво общо би могла Гретхен да има с нея? Аманда имаше магистърска степен от университета, за бога. А Джорджия и Карен бяха прекарвали няколко бременности. Биха ѝ казали, че контракциите, които усеща, са нормални, че болката в кръста ѝ всеки път, когато става от стола, ще премине, че да имаш бебе, е най-великото нещо на света и че всеки, който се опита да ѝ каже, че тя не би могла да се справи с това, трябва да бъде застрелян.

Но не можеше да иде при тях. Не бе добре дошла. Те искаха Джун, а тя не бе Джун. Искана някой на възрастта на Бен, по-възрастна жена, която да им бъде като майка. Искана някой, който да е уверен, мил и мъдър.

Искана някоя грозна жена, която мъжете им нямаше да погледнат втори път, но Гретхен не би могла да отговори на очакванията им и в това отношение. Външността ѝ бе нейният билет за измъкване от мизерния живот, който водеше в провинцията в щата Мейн. Нейната външност бе всичко, което имаше.

Но вече не бе така. За малко бе имала и Бен. Сега имаше къщата и вещите в нея. Имаше акции. Имаше и бебето, което растеше в нея.

Като се усмихна при тази мисъл, тя бавно плъзна ръка по издутия си корем. Нейното бебе. Само нейно. Един ден, в недалечното бъдеще, тя ще седи там, на бордюра, и ще чака училищния автобус. Щяха ли да я приемат тогава жените? Не знаеше. Вероятно нямаше да я интересува вече. Докато се разхожда с бебето си, ще се запознае с други майки. Те ще ѝ станат приятелки. Предполагаше, че ще бъдат с по-широки разбирания. Със сигурност нямаше да стоят пред очите ѝ и да се чудят кой ли е бащата на бебето ѝ. О, да, точно това правеха, сигурна бе. Карен бе дошла с определена цел в къщата ѝ предната вечер, и то не за да ѝ донесе курабийки. Искаше да знае с кого е спала.

Нека се притеснява, реши Гретхен, много ядосана точно в този момент. Нека се тревожи. Същото важи и за останалите. Ако не можеха да разтворят сърцата си и да ѝ засвидетелстват малко съчувствие, тогава и тя не им дължеше нищо в замяна. Нека да се чудят кой от скъпоценните им съпрузи е баща на детето ѝ.

Тя се извърна и мина през входното антре към всекидневната. Внимателно, за да не притеснява бебето и така да причини болка и на двамата, седна на дивана, събу обувките си и подви крака под себе си. Картината бе окачена на отсрещната стена. Тя се загледа в нея и усети как напрежението ѝ намалява.

La Voisine^[1]. Беше ѝ сватбен подарък от Бен, купиха я от една художествена галерия в Париж през медения си месец и дори и само заради това щеше да е скъпа на сърцето ѝ. Но и самата картина ѝ харесваше много. Бе я харесала в мига, в който я видя окачена на стената в галерията в позлатената си гипсова рамка. Художникът не бе от световноизвестните майстори; даже бе все още жив. Но бе запечатал на платното една съвременна сцена с помощта на характерните за школата на импресионистите меки пастелни тонове и леки докосвания на четката, като бе превърнал картината в най-романтичното, най-чувственото, най-идиличното нещо, което Гретхен някога бе виждала.

На картината бе изобразена жена, която късаше рози от увития около асмата храст. Роклята ѝ бе жълта, с нежни къдрички около врата и китките; на гърба ѝ висеше шапка за слънце. Тя бе зад бяла дървена ограда, която я отделяше от наблюдателя. Къщата ѝ, както и тези зад

нея, бяха в бяло, обвити в обилна зеленина отстрани. В дъното на стесняващата се уличка се виждаше океанът.

Какво правеше творбата толкова чувствена? Гретхен не бе сигурна. Бе прекарала часове наред седнала пред нея и все още не бе успяла да намери точен отговор на този въпрос. Нямаше нищо, което открито да предизвиква сексуално желание, нямаше никаква голота. Жената бе с пищна гръд, така че може би причината бе в гърдите ѝ, повдигнати заради протегнатите нагоре ръце. Или тайната бе в румения оттенък на бузите ѝ или в розовите леко усмихнати устни. И двете я правеха лъчезарна. А може би магията да бе в русите кичури, изплъзнали се от кока на главата ѝ, които се виеха около лицето ѝ, или в лекия намек за пот по шията. Гретхен се удивляваше на начина, по който художникът бе постигнал това. Неведнъж се бе приближавала до картината, бе докосвала с пръсти блестящите капчици и едва ли не бе очаквала пръстите ѝ да се намокрят.

Потта бе чувствена. Но пък от друга страна, чувствеността на картината би могла да се дължи и единствено на замечтания поглед в очите на жената.

Гретхен познаваше този поглед. Това бе поглед на жена, която мечтае за онази любов, за която тя самата бе мечтала през целия си живот. За кратко време я бе изпитала с Бен. Бе я накарал да се почувства толкова желана, толкова лъчезарна, колкото и жената на картината. Той бе невероятен мъж.

За известно време си бе мислила, че е намерила и втори като него. Но бе сгрещила. Това беше без значение. Нейното бебе нямаше нужда от баща. Имаше майка, която щеше да го обича, майка, която можеше да му осигури спокоен живот.

Заварените ѝ синове нямаше да се зарадват, когато разберат, че е бременна. И двамата бяха зрели мъже, женени, с деца, и двамата бяха по-възрастни от Гретхен и вече бяха достатъчно разстроени, задето Бен ѝ бе завещал част от състоянието си. Това щеше да им даде нов повод да вдигнат шум. Щяха да искат да узнаят кой е бащата. Щяха да предположат, че е имала връзка с него още преди смъртта на Бен. Щяха да приказват за морал и да я нарекат уличница.

И по-рано го бяха правили. Тя се стегна при мисълта за това, пое си дълбоко въздух и отново се съсредоточи върху La Voisine.

Самостоятелна. Такава беше жената на картината. Самостоятелна. Вероятно това я привличаше. Бен често бе казвал, че тя е самостоятелна. Бе чувала това и преди да го срещне. Самостоятелна, необщителна, резервирана. Хората често я виждаха в тази светлина.

Но „самостоятелна“ бе просто друга дума за „сама“ и Гретхен много добре разбираше това. Тя бе сама, още откакто бе навършила осем и баща ѝ бе дошъл при нея, в леглото ѝ, а майка ѝ я бе обвинила, че тя го е подмамила там. Самостоятелността ѝ прикриваше страха, в който бе живяла години наред.

Но вече не. Сега продължаваше напред. Бен ѝ бе дал името си. Беше я научил да обича. Дал ѝ бе финансова сигурност. Харесваше ѝ да си мисли, че ѝ бе дал и това бебе. И в известен смисъл бе точно така.

* * *

Срещите на Аманда с родителите бяха по-резултатни, отколкото тези с учениците по-рано през деня. По време на първата бе убедила майката и бащата на една първокурсничка, която проявяваше признаци на стрес по отношение на отиването ѝ в колеж, да ѝ разрешат да поговори с дъщеря им. При втората накара двама току-що разведени съпрузи да се съгласят да потърсят помощ за сина си, чиито оценки се бяха влошили чувствително след раздялата им. И в двата случая, докато наблюдаваше взаимоотношенията на родителите, ѝ ставаше ясна ситуацията в домовете на учениците и това ѝ помагаше да разбере по-добре самите деца.

Когато днес си тръгна от училище, се чувстваше по-добре, но самоувереността ѝ се изпари, щом влезе въкъщи и видя, че Греъм не се е прибрал още. Бе ѝ оставил съобщение на телефонния секретар, но с такъв безизразен глас, който не ѝ даваше ни най-малка представа за мислите му.

„Здрасти, — казваше, — аз съм на път за Провидънс. Тази сутрин ми се обади потенциален нов клиент. Строи голям търговски център на закрито и иска някой да проектира и да направи вътрешна градина в средата. Би могло да се окаже интересна задача. Ще се видя

с него за около час или два. Ще ми трябват и два часа да се върна, така че не ме чакай за вечеря. Може да закъснея. Ще се видим по-късно.“

Бе се обадил само преди половин час, което означаваше, че е прав. Щеше да закъснее.

Бе звънила и Емили в отговор на нейното съобщение, което бе оставила в клиниката по-рано следобед.

„Здрасти, Аманда. Знам, че си разочарована, но още не сме приключили. Обади ми се утре и ще планираме следващата стъпка.“

Аманда изтри записа. Последното нещо, което желаше в момента, бе да мисли за лекари и процедури. Последното, което ѝ се искаше сега, бе да очаква отново изпитанието, през което току-що бе минала. Имаше и други възможности — осиновяване например. За него нямаше да има нужда от Емили или от „Кломид“, нито пък от безлични техники, които да ѝ помагат.

Изтощена, тя изяде чиния с овесени ядки за вечеря, после отиде в малкия уютен кабинет до спалнята, излегна се на дивана, зави се с вълненото одеяло и включи телевизора. Прекара следващите два часа в превключване на каналите и накрая се загледа в документален филм за вълците и техните малки. Когато той свърши, в стаята вече бе тъмно. Тя изключи телевизора и остана да лежи тихо, в очакване Грeъм да се прибере.

Беше почти десет, когато камионът се зададе по улицата и паркира на алеята. Тя лежеше в мрака с отворени очи, слушаше, чакаше, следваше движенията му в кухнята, после в антрето. Сигурно преглеждаше пощата, оставена там на малката масичка. Не извика да я потърси.

След известно време се качи по стълбите. Сдържа дъха си, когато той мина по коридора, и погледна право към него, когато застана на вратата на кабинета. Тя бе в мрак, а светлината идваше иззад гърба му. Не можеше да види лицето му.

Или и той не виждаше нейното, или не му се искаше да говорят.

След няколко мига той отиде в спалнята им. Чу го как влезе в банята. Чу го и в дрешника. Чу го как легна в леглото и угаси светлината.

И през цялото време тя не помръдна.

— Али? — каза Джорджия, застанала до вратата на стаята на дъщеря си. — Цяла вечер си на телефона.

Момичето вдигна ръка и каза нещо в слушалката, което майка ѝ не можа да разбере. После затвори.

— Беше Алиса.

— За Куин ли говорехте?

— Неее — отвърна Али и отметна назад косата си с палец и показалец, жест, който всички момичета използваха. — За бала. Мамо, ще има купон цяла нощ. Мога ли да ида?

— Купон цяла нощ? За пръв път чувам за някакъв бал. Какъв бал?

— По случай преминаването от първи във втори курс. Знаеш, че има такъв.

— Да, но последното, което чух, бе, че не искаш да ходиш.

— Промених решението си. Групичка приятели ще идем.

— С кого? Имам предвид, с момчета ли?

— Донякъде, но не точно като на среща, нали се сещаш.

Джорджия не знаеше за какво става дума, но можеше да предположи.

— Групичка приятели — смесена група — не по двойки.

Лицето на дъщеря ѝ светна.

— Да. Но искаме да прекараме нощта у Мелиса.

— Само момичетата ли?

— Не. Всички.

— Мислех, че Мелиса и Куин са гаджета.

— Така е. Но останалите не са.

— И родителите на Куин ще му разрешат да иде на купон за цяла нощ след онова, което се случи вчера?

— Онова, което се случи вчера, няма нищо общо с каквото и да било. Тренъора го е стегнала шапката.

— Защото Куин се е появил пиан.

— Не е бил пиан. Изпил е само една чашка.

— Натряскан. Тази дума използва снощи.

— Сгрещила съм. Мога ли да ида, мамо?

— Не.

Алисън помръкна.

— Защо не? Всички други ще ходят. Знаеш ли колко ще е унижително, ако аз не мога да ида?

— Искаш да кажеш, че майката на Алиса се е съгласила?

— Ами... още не. Но ще го направи.

— Аха. Ще го направи, ако кажеш, че аз съм се съгласила. Но аз не мога, Али. Ти си на четиринайсет. Малко ти е рано да ходиш на купони за цяла нощ, особено след вчерашната случка.

— Никой няма да пие.

— Защо трябва да оставате цяла нощ? Какво лошо има да се приберете в полунощ? Дори съм склонна да ти разреша до един. Татко ти или аз ще те вземем по това време.

Момичето изглеждаше ужасено.

— Ние ще наемем лимузина, мамо. Няма да ни возят родителите ни.

— Кой ще плати за лимузината?

— Ще си разделим сметката. Десет души сме. Няма да ни струва много.

Телефонът иззвъня. Тя грабна слушалката.

— Ало? — заслуша се, после закри слушалката с ръка и каза на Джорджия:

— Трябва да се обадя.

— Написа ли си домашните?

— Почти. Ще ги довърша после — очите ѝ се разшириха, гласът ѝ стана напрегнат. — Моля те, мамо.

Джорджия разбра, че я отправя едно дете, което бе прекалено малко, за да се отнася така с когото и да било, но се опита да уважи правото на дъщеря си на личен живот и каза:

— Добре. Но никакви купони за цяла нощ. Може да се съглася за лимузината. Ще трябва да говоря с баща ти. Никакви купони за през цялата нощ.

Излезе от стаята и отиде да види Томи. Изтегнат в леглото си, той спеше дълбоко. Преди успяваше да го премести в по-удобна поза, но вече бе прекалено голям за това. Затова само угаси лампата и тръгна да търси Ръс.

Той бе в кабинета си и пишеше поредната статия. Тя подпря брадичка на рамото му и прочете на екрана на компютъра: *Номерът е да разбереш кога си победен. Понякога, колкото и да търкаш с*

гъбата, не можеш да оправиш нещата, затова трябва да се върнеш на изходна позиция. Започни отначало дори ако си много раздразнен, дори да нямаш достатъчно време или ти е привършил сапунът. Тя го погледна отстрани.

— Какъв е проблемът?

— Хартиена салфетка попада в прането, къса се и полепва по всички дрехи — промърмори той, без да спира да пише.

— Няма нищо страшно — каза тя. — Само трябва да пуснеш наново пералнята.

— ... пуснете наново пералнята — довърши той на един дъх и й се усмихна широко. — Научих го тази седмица. „Как да намалим загубите си“ е „Житейски урок номер 422“. Лягаш ли си?

— Така мисля.

— Само трябва да редактирам това и да го пусна по факса. Ти върви. Бързо ще свърша.

Тя си взе вана, напудри се, изми зъбите си и разреса косата си, сложи си лек овлажняващ крем на лицето. Намали осветлението в спалнята, застана до прозореца и погледна навън тъкмо когато по улицата се приближи камионът на Греъм.

— Здравей, красавице — обади се Ръс от прага. Затвори вратата внимателно, прекоси стаята, обгърна я с ръце откъм гърба и се сгуши във врата й.

— Али споменавала ли ти е за някакъв бал? — попита Джорджия.

— Не — промърмори той в тила й. — Ммм, да. Вероятно.

— Искане да иде на купон за цяла нощ.

Ръс я извърна към себе си.

— Шшш — прошепна той и пое устните й. — Не сега. Сега искам теб.

Тя го усещаше и не можеше да остане безразлична. Обви ръцете си около врата му и му отдаде устните си, после — едно по едно — и останалата част от себе си, докато накрая се оказаха голи в леглото, с преплетени крайници. Той открай време бе ненаситен любовник. Шестнайсет години брачен живот не бяха заситили желанието му. Нейното бе станало по-изискано. Тя обичаше чувствата, свързани с любовен акт с Ръс, също толкова, колкото и самия любовен акт.

Харесваше ѝ да знае, че това е нейният съпруг, нейната опора, нейният дом. Обичаше да заявява отново претенциите си към него.

Като за „добре дошла у дома“ не бе зле. Бе прегладнял и бързо утоли апетита си, а това, че тя не стигна до оргазъм, нямаше голямо значение. Той заспа след броени минути. Тя се наслаждаваше на това. Да наблюдава как Ръс спи, да вижда леката усмивка на лицето му, спокойното му изражение, дългите му ръце и крака, напълно отпуснати, бе за нея почти такова удоволствие, както и оргазмът.

Ръс имаше уравновесен характер. Бе спокоен и тих. Докато го гледаше сега, тя виждаше всичко това. Бе доволен от живота си дотолкова, че имаше моменти, в които тя се питаше дали му липсва, когато е на път. Той казваше, че му липсва, но само ако го попиташе.

— Липсвах ли ти?

— Разбира се.

— Трябва да замина отново в понеделник — винаги таеше надежда той да каже, че е уморен от този начин на живот.

Но все още не го бе направил. Вместо това той се усмихваше и я уверяваше:

— Ще поддържам топло домашното огнище.

— Не ми харесва да отсъствам толкова често.

— Но ти харесваш работата си.

Тя наистина харесваше работата си, но сега осъзна, че всъщност и на Ръс му харесваше това, което тя прави. Може и да му липсваше, но се справяше доста добре, докато я няма. Беше се приспособил чудесно към домакинските грижи, решаваше ежедневните задачи, четеше вестника на кухненската маса преди обяд или лежеше навън в двора с лист и писалка и пишеше своите неща. Децата бяха в училище по цял ден и това му даваше свобода и гъвкавост. Например днес. Беше отишъл на обяд с редактора си и се бе върнал късно, макар че съпругата му никога не би узнала това, ако сама не се бе прибрала рано.

Тогава... колко други неща не знаеше? Колко ли пъти бе излизал от къщи, без да е длъжен да дава сметка на някого? Дали се бе забъркал с Гретхен? Дали прекарваше следобедите си в уюта на нейната къща? Или още по-лошо, дали тя прекарваше следобедите си тук?

Джорджия не го вярваше. Щеше да има някакви знаци. Освен това Ръс бе прекалено изгладнял за нея, когато тя се връщаше от пътуване, за да се предполага, че получава ласки и другаде.

Той бе нейният съпруг. Той не изневеряваше.

Не и сега, във всеки случай. Но ако тя продължеше да пътува, какво би станало след пет години? Алисън щеше да е заминала в колеж. Томи щеше да кара собствена кола: А Ръс? Когато задълженията му на родител намалееха и вече нямаше да запълва времето си с проблеми, като разкъсани салфетки в прането, щеше ли да се чувства самотен и отегчен?

Тя не бе напълно сигурна.

Карен винаги въздъхваше облекчено, когато къщата утихнеше за през нощта. Джули спеше вече от час, но и близнаците, които бяха доста по-шумни, най-после си бяха легнали. Джорди бе все още буден, но часът бе едва десет. И през ум не би му минало да си легне в десет. Вратата на стаята му бе затворена, но тя виждаше светлина на прага.

Почука тихо, после отвори вратата и погледна вътре. Джорди седеше на пода, опрял гръб на стената, със свити колене и слушалки на ушите. Не вдигна поглед, очевидно не я бе чул.

Благодарна за този миг, майка му го разгледа внимателно. Що се отнася до външния вид, бе започнал да прилича на Лий от самото начало. Сега, в пубертета, когато се източваше, преди да заякне, бе слаб и жилав. Но имаше същите изсечени черти като баща си — същата квадратна брадичка, прав нос, сини очи. Имаше и неговата гъста коса. Джорди бе светлокестеняв и дългокос, а русите кичури на Лий стърчаха непокорни. Карен не харесваше прическите им, но те бяха сред най-малките ѝ тревоги. Джорди се мръщеше прекалено често. Ето че и сега го правеше.

Той вдигна очи, погледа я известно време, после освободи едното си ухо.

— Какво?

Тя се усмихна.

— Само погледнах да видя как си. Вече става късно.

— Татко вкъщи ли е?

— Не още.

— Къде е?

— В офиса. Местят досиета и машини в новото помещение, което току-що купиха. Трябваше да наглежда работниците. Мислех, че съм ви обяснила това на вечеря.

— Но защо се бави толкова?

— Не знам. Предполагам, че има много за местене и за подреждане.

Синът ѝ изглеждаше така, сякаш не вярва на това — а и самата тя също, но какво би могла да направи? Беше правдоподобно алиби. Знаеше, че Лий е купил ново помещение, като заемаше и офисите, които една малка правна кантора бе освободила наскоро. Седмици наред се бе оплаквал от шума и прахоляка.

— Ти обади ли му се? — попита Джорди.

— Не. Смятам, че колкото по-малко го притеснявам, толкова по-бързо ще се прибере у дома. За нещо специално ли ти трябва?

— На мен? Не — той отново сложи слушалката на ухото си.

Тя повиши тон.

— Джорди?

Момчето се намръщи и свали слушалката.

— Всичко наред ли е с Куин?

— Как да е наред? Отстранен е от отбора до края на сезона.

— Как се справя с това?

— Чудесно. Той винаги се справя с нещата чудесно.

— Сърдит ли си ми?

— Не.

Искаше ѝ се да ѝ каже още нещо. Нещо определено го мъчеше. Но не можеше да го накара да говори, ако сам не пожелаеше.

— Добре. Ще те оставя да се върнеш към музиката си. Направи ли си домашните?

— Да.

— Лека нощ.

Той си постави слушалките.

С чувството, че е безполезна, майка му излезе и затвори вратата. Лий трябваше да поговори с него. Момчетата на тази възраст се нуждаеха от бащите си. Но Лий не го биваше в приказките. Беше добър само в игрите.

Обратно в спалнята си, тя се приготви за лягане, угаси светлината и отвори широко предните прозорци. После се отпусна в леглото и остана да лежи в мрака и да се чуди къде може да е съпругът ѝ, да очаква колата му. Чу камиона на Греъм, когато той се прибра. Шумът от мотора му бе особен. Чуваше се песента на щурците и шумоленето на вятъра из храсталака в гората зад къщите. Навън бяха нощните създания, макар че тя не би могла да каже дали са хора, или животни.

После японската кола на Лий се появи с ръмжене по уличката и за една кратка секунда тя си представи как той е паркирал от другата страна на гората, отишъл е до къщата на Гретхен, после се е върнал обратно през гората и е дошъл насам с колата. Вярно, гората бе гъста, а и времето, когато бе чула звуците, не съвпаднаше. И все пак, ако се съди по растящия брой подозрителни обаждания по мобилния му телефон, смяташе, че той може да бъде изобретателен.

Обърна се на другата страна, придърпа нагоре завивките и затвори очи.

Лий се забави малко на долния етаж. Когато се качи, се приготви за лягане и се пхна в леглото.

— Карен? — прошепна, както правеше винаги, за да провери дали е будна и дали е усетила кога се е прибрал.

Както правеше винаги напоследък, тя остана мълчалива.

---

[1] Съседката (фр.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Греъм бе излязъл от банята, когато Аманда влезе там сутринта. Душ кабинката бе мокра, кърпите — неподредени. Тя отвори дрешника му със свито сърце, като се опасяваше, че може да си е събрал багажа, и почувства безкрайно облекчение, когато намери всичко на мястото му.

Взе си душ, облече се, гримира се и оправи прическата си. През цялото време, докато се приготви, предполагаше, че той ще е излязъл от къщи, и се питаше какви чувства предизвиква това у нея. Когато слезе на долния етаж обаче, съпругът ѝ бе в кухнята, облегнат на плота и кръстосал глезени. Въпреки стойката не беше спокоен. Кокалчетата на пръстите му, стиснали чаша с кафе, бяха побелели. Косата му бе мокра, а очите — потъмнели.

— Здравей — каза тя с предпазлива усмивка.

— Снощи не дойде в леглото. Това е за втори пореден път.

Ръкавицата бе хвърлена и тя обясни:

— Заспала съм, а ти не ме събуди.

Бе се събуждала сама на няколко пъти, като се питаше, чакаше, страхуваше се. Нуждаеше се от някакъв знак от негова страна за това, че не я вини, задето нямат деца. Нуждаеше се от знак, че я обича и дори не би и помислил да отиде при друга жена.

В този миг обаче всичко, от което се нуждаеше, бе да има мир помежду им. Напрежението бе започнало да се нагнетява. Ситуацията толкова приличаше на заредената сякаш с електричество атмосфера, в която бе израснала, и бе толкова различна от онова, което си мислеше, че споделят с Греъм, че просто нямаше сили да се справи с нещата.

Затова попита:

— Как мина срещата ти?

— Добре. Говори ли с Емили?

Гласът му бе строг. Очевидно не търсеше помирение.

— Да. Казах ѝ, че ще ѝ се обадя след месец.

— Тя какво каза?

— Каза, че това е добре.

— Съгласи ли се с теб да си вземеш един месец почивка?

— Тя разбра какво изпитвам.

— Тогава значи се е съгласила?

Аманда не можеше да лъже.

— Не. Тя би искала да продължим с третия опит, но каза, че няма да навреди, ако изчакаме един месец.

— Аз поддържам мнението ѝ да направим третия опит сега.

Но дори от самата мисъл за това на Аманда ѝ призляваше.

— Не мога, Греъм. Не мога да продължа веднага. Имам нужда от почивка.

— Само в теб ли е причината? Или става дума за отношенията между нас?

— В мен — каза тя.

Но бързо се превръщаше във второто. Греъм също го усещаше. Той поклати глава и извърна поглед, допи кафето си и остави чашата в мивката.

— Отново ще ходя в Провидънс този следобед. Може пак да закъснея.

Някога не си позволяваха да закъсняват два поредни дни, но напоследък се случваше все по-често. Днес това бе лошо съвпадение. Аманда имаше нужда да поговори с него на вечеря.

Но Греъм не каза нищо повече. Излезе в прохода между къщата и гаража, като остави вратата да се затръшне зад гърба му. Докато го последва, всичко бе утихнало, но тя все пак стисна здраво дръжката на вратата и се загледа навън, докато той изкара на заден ход камиона по алеята и замина.

Като не знаеше какво да мисли и какво да стори, жената постоя там, докато по улицата се зададе училищният автобус. Щом той качи двете деца на Ланг и четирите на Котър и тръгна отново, тя излезе навън. Пресрещна Джорджия, която се връщаше от ъгъла.

Само един поглед бе достатъчен на приятелката ѝ, която обви кръста ѝ с ръка.

— Имаш ли време за чашка кафе?

Аманда поклати глава.

— Трябва да отивам в училище. Но първо имам нужда от малко съчувствие за минутка.

Джорджия бе добър слушател. Тя бе един вид пример за подражание, тъй като имаше три пъти по-дълъг брачен живот от Аманда. На Аманда ѝ се искаше и тяхната връзка с Греъм да е същата.

— Заради бебето ли си разстроена?

— Чие бебе? — сухо попита Аманда. — Моето или това на Гретхен?

Джорджия се усмихна.

— Твоето. Като начало.

— Да, разстроена съм. С Греъм сме изправени пред дилема какво да правим по-нататък.

— Какво имаш предвид под дилема?

— Не сме на едно мнение. По-рано не беше така.

— Не сте на едно мнение за това, че искате дете?

— Не, за това какво да направим, за да си имаме. И за Гретхен. Направих нещо ужасно, Джорджия. Намекнах му, че може той да е бащата.

— Не си го направила!

— Напротив — изрече го с укор, насочен към самата нея. — Ето че уча децата да не отправят обвинения, за които ще съжаляват, а аз самата го направих. Той не е бащата. Знам това. Но не би било човешко от моя страна, ако не се питах дали и той като мен не мрази това, в което се е превърнал сексът за нас. Преди всичко бе страхотно. Сега спазваме предписания и подходящи часове. Има правила и разпоредби за това къде, кога и колко често да го правим. Да не ти говоря за липсата на спонтанност. А Греъм обича спонтанността. Така че не, той не е от типа мъже, които изневеряват, но аз не познавам мъжката психика. Или може би я познавам, физическата страст е много важна за мъжете. Импулсивните желания на тялото. Моментните изблици. Тъй че е напълно възможно Греъм да е бил увлечен от моментна страст, когато работеше у Гретхен миналата есен. Казвала ли съм ти, че първата му жена много прилича на нея?

— Не.

— Косата на Мегън е по-скоро светлокестенява, отколкото руса, но чертите ѝ са същите — сърцевидно лице, порцеланова кожа, широко разположени очи. Майка ѝ се е превърнала в типична ирландка, доколкото това е възможно, когато се е омъжила за баща ѝ, но иначе е чиста скандинавка.

— А Гретхен?

— Прилича на такава. Имам предвид, ако се придържам към здравия разум, знам, че Греъм не би се забъркал с нея. Той е тотално моногамен тип.

— И Ръс е такъв, но трябва да си призная, че и на мен ми мина през ума подобно нещо снощи. Карен е права. Той си е тук по цял ден. Може и да изглежда раздърпан и рошав. Но ако привлича мен, тогава може да привлича и Гретхен.

— Ръс не е раздърпан.

— Е, не е съвсем като Джордж Клуни.

— Точно така. Ръс изглежда нормално. На мен ми харесва видът му. Има чар.

— Е, чарът му със сигурност е по-голям от този на електротехника — отбеляза Джорджия. — Нейтън е на седемдесет и три и има емфизем. Не мога да си го представя с Гретхен. Какво мислиш за останалите?

И четирите къщи в уличката ползваха услугите на едни и същи техници по поддръжката.

— Водопроводчикът се ожени миналото лято и е лудо влюбен. Дърводелецът е новопокръстен в християнската вяра. Дали си ги представям с Гретхен? — тя поклати глава.

— Тогава остава Лий.

— Напълно е възможно.

— Нали уж беше обърнал нова страница.

Аманда я изгледа със съмнение в погледа.

— И какво да правя с Греъм? Имам нужда да си почина от всичко това. Поисках един месец. Как да го убедя?

— Нали знаеш какво би казала на пациентите си?

— Щях да им кажа да поговорят за това. Но само като си помисля да говоря с Греъм, и цялата ставам кълбо от нерви — не можеше да си представи, че Джорджия би се почувствала така. Щеше й се да е поне наполовина толкова уравновесена, колкото приятелката й. — Много е потискащо. Аз го обичам. Винаги ми е било лесно да разговарям с него. Но сега е различно. Имало ли е някога моменти, когато да не си била в състояние да поговориш с Ръс?

— Да. Когато сме разсеяни. Когато той е притеснен за крайния срок. Или когато и двамата бързаме. Като тази седмица. Пропуснах

случая с Куин. Всички вече са минали през това и не искат да го обсъждат. Наистина ли е свършило?

— Засега, предполагам.

— Притеснява ме пиенето на алкохол.

— С Али всичко е наред. Тя е разумно дете.

— И Куин е такъв.

Аманда замълча, като се опитваше да реши какво точно да каже.

— Може и да не е както си мислехме.

— Знаеш ли нещо повече?

— Само, че има проблеми — не можеше да каже повече, без да наруши принципите за поверителност. — Вие с Ръс вероятно сте говорили за пиенето и преди.

— Говорили сме. Общо взето, сме на едно мнение.

— Има ли неща, които не бихте желали да обсъждате с Ръс?

— Брат му. Този човек е много потаен. Занимава се с продажба на коли в Мичиган и живее много по-нашироко, отколкото би могъл да си позволи един търговец на коли, но всеки път, щом изтъкна това, Ръс направо побеснява. Казва, че му е брат, че го обича и че не е наша работа как той плаща сметките си. Предполагам, че не е. Бъди благодарна, че братята на Греъм са порядъчни.

— О, със сигурност са такива — каза Аманда. — Харесвам всички братя и сестри на Греъм. Проблемът е в майка му.

— Кога е рожденият ѝ ден?

— В неделя. Щях да го очаквам с нетърпение дори и само за да видя другите, ако не беше последната спънка. Ами какво ще стане, ако никога не можем да си имаме бебе, Джорджия? Ако сега се чувстваме притиснати от семейството му, какво би станало, ако бебето така и не се появи?

— Не се тревожи за това. Има и други начини да станете родители.

— Например осиновяване. Мисля, че трябва да го имаме предвид.

— А Греъм?

— Той смята, че е рано да се мисли за подобно нещо. Смята, че трябва най-напред да изчерпим всички възможности да имаме свое дете. Опасявам се, че докато това стане, ще бъде прекалено късно...

Джорджия се опитваше да избягва пътуванията в края на седмицата, когато това бе възможно, но този път бе неизбежно. Директорите на компанията, които проявяваха интерес към нейната фирма, искаха да разгледат завода ѝ във Флорида. Единственият ден, в който можеше да направят това, бе събота.

За да убие два заека с един куршум, Джорджия си насрочи срещи през целия ден в петък с екипа на ръководството в Тампа. Такива посещения бяха рутинни; тя бе душата на компанията и бе перфекционистка, което означаваше, че иска нещата да са наред на всички нива. Не бе толкова глупава, че да се заеме с мениджмънта на всеки клон. Имаше си персонал за това. Но физическото ѝ присъствие оказваше голямо влияние, затова се стареше да посещава всеки по-голям филиал веднъж месечно.

Полетът ѝ бе едва в късния следобед в четвъртък, а преди това трябваше да посети собствения си офис в Денбъри. При все това тя се бе занимавала с децата, преди да ги качи на автобуса, после побъбри с Аманда, преди и тя да тръгне и да я остави със същите ужасяващи видения, които имаше всеки път, когато пътуваше — страхове, свързани с терористи, които откриват огън, докато чака за полета си, или пък че самолетът се разбива.

Тъкмо се канеше да се прибере вкъщи и да се остави Ръс да я ободри, когато по улицата се зададе млекарят, чийто камион скърцаше от старост. От седмици не бе чувала този звук. Той ѝ навяваше мисли за един по-простичък и по-спокоен живот.

Семейства Ланг и Котър използваха един и същ разносвач на мляко от години, но Пит обикновено минаваше малко преди обед. Джорджия се изненада, че го вижда толкова рано, и се учуди още повече, когато той спря най-напред пред къщата на Гретхен. Той скочи от камиона си с метална кошница в ръка и изтича по пътеката.

Разносвачът на мляко. Това бе интересна възможност. Той бе около четирийсетте и имаше семейство. Със сигурност изглеждаше изпълнен с желание. Когато се отнасяше за семейство Ланг или Котър, той обикновено оставяше поръчките им в специалните кутии, окачени

до задната врата. Но у Гретхен влезе вътре и остана няколко минути. Джорджия погледа, докато излезе, и тогава тръгна към своята кухня.

Ръс седеше до масата, скрит зад вестника.

— Не знаех, че и Гретхен използва доставчик на мляко — каза Джорджия.

Той надникна над един от ъглите на вестника.

— Хмм?

— Откога Гретхен използва нашия доставчик на мляко?

— От известно време. Дойде един ден и ме помоли да ѝ дам номера. Защо?

— Остана вътре за малко. Тогава може пък Пит да е човекът.

Ръс завъртя очи. Джорджия попита:

— Защо пък да не е Пит?

Мъжът ѝ повдигна вежди и се вгледа в нея над очилата си.

— Чака го цял ден разнасяне на поръчки. Няма време да се забърква с клиентите. Освен това тя не го използваше миналия октомври. Едва през януари ми поиска телефона му.

Бе озадачена.

— И ти помниш това.

— Да — каза той, без да се извинява. — Показвах ѝ всички вкуснотии, които предлага Пит, и измъкнах последното от коледните рула от фризера. Пошегувахме се, че сигурно е мухлясало. Дадох ѝ да опита.

— Опитвала е сладолед тук, в нашата кухня?

— За две минутки. Навън валеше сняг. Не остана дълго. Не направи нищо повече от това да разкопчее палтото си. Мисля, че беше палтото на Бен. Беше голямо.

Той продължи да я гледа над очилата си, като я предизвикваше да изопачи смисъла на това посещение.

Вместо това тя бе поразена от очарователния му вид — с разрошена коса и венчалната му халка, толкова чиста на дългите му пръсти, които стискаха вестника. Тя реши засега да му се довери и да повярва, затова се приближи, целуна го по най-оредялото място в косата му и стисна леко рамото му.

В четвъртък сутринта Карен поправяше книги в библиотеката на началното училище. В сравнение с другите задължения, които поемаше с благотворителна цел, това не изискваше особени умствени усилия. Беше благодарна, че има и други майки, които работят с нея. Те говореха за едно, за друго, за нищо специално, но това бе достатъчно, за да не потъне в собствените си мрачни мисли.

Двамата с Лий почти не си говореха. Самоуверен и възмутен, той твърдеше, че е засегнат дълбоко от предположението ѝ, че е виновен за бременността на съседката. Онази вечер дори бе отишъл демонстративно у тях, за да пита кой е бащата на бъдещото бебе. Каза на жена си, че Гретхен крие.

Но Карен не бе присъствала на разговора им, не можеше да е сигурна какво са си казали или направили! Ако обаче Лий не се забавляваше с нея, то тогава го правеше с някоя друга. Би се обзаложила на това.

Тя се върна от училището по обед. Седеше на предните стъпала и се наслаждаваше на слънчевата топлина, която бе като лекарство за емоционалния студ вътре в нея, когато по улицата мина джипът на пощальона и паркира. Човекът се наведе на една страна, за да порови в чантата си, напълни ръцете си с брошури, вестници и писма и слезе от колата. Остави пратките за семейство О'Лиъри в кутията им в началото на алеята и направи същото и с тези на семейство Ланг. Донесе пощата за Котър на Карен, попита я как е, отбеляза, че люляците са почти разцъфтели, и с махване на ръка отмина нататък към къщата на Таненвалд.

Карен преглеждаше купчината в скута си, когато пощальонът поздрави високо Гретхен, която слезе по алеята да го посрещне. Носеше красива туника и свободни панталони, а сандалите на краката ѝ май бяха италиански. Всеки елемент от тоалета ѝ бе достатъчно красив, за да е закупен от „Сакс“ или „Ниймън Маркъс“. Карен не пазаруваше от тези елитни магазини за себе си или за децата. Но Лий бе плащал скъпи стоки и в двата, и то не за себе си. След като бе видяла сметките по кредитната му карта, тя бе проверила етикетите на дрехите му в гардероба. Бе потърсила дали няма нови копчета за ръкавели, но тъй като младите технократи не носеха подобни неща, такива нямаше. Не намери и нов портфейл.

Някой се възползваше от щедростта му. Запита се дали вдовицата не носи колие, скрито под туниката ѝ, или обици под гъстите кичури красива руса коса, или блестяща гривна под ръкава ѝ. Тя държеше голям кафяв плик, докато разговаряше с пощальона. Гривната спокойно можеше да се е плъзнала нагоре по ръката ѝ към лакътя, далеч от погледа.

Пощальонът бе по-нисък от Гретхен и по-пълн, отколкото би трябвало да бъде мъж, който мъкне поща напред-назад по алеите всеки ден. Разбира се, той невинно ходеше пеша. Обикновено се придвижваше с камиона от една пощенска кутия до следващата и само се навеждаше през прозореца. Карен се запита защо ли бе решил да ходи днес. Може би следобедният му маршрут в този ден бе по-кратък и следователно имаше повече време или пък се наслаждаваше на пролетното слънце и на физическите упражнения. А можеше да го прави, защото иска Гретхен.

Двамата си размениха усмивки и поговориха няколко минути, но Карен не можа да разбере за какво! Онази му подаде големия кафяв плик и взе от него един още по-голям и няколко по-малки. Когато един от тях падна на земята и тя се протегна да го вземе, мъжът я изпревари. Той ѝ го подаде, усмихна се и се върна до камиона си.

Пощальонът, физическото различие между двамата не изключваше напълно възможността. Карен бе виждала високи жени с ниски мъже. Бе виждала слаби жени със закръглени мъже. Кой би могъл да обясни чуждите вкусове?

Лий, от друга страна, бе греховно красив. Една жена би могла да мрази щръкналата му коса и все пак да види колко е привлекателен. Двамата с Карен бяха хубава двойка в сватбения си ден. После животът бе станал сложен — децата, работата, а похожденията на Лий си бяха взели своето. Те я караха да се чувства непълноценна и непривлекателна.

Тя се обърна, влезе вкъщи и си направи сандвич с фъстъчено масло и картофен чипс. Нищо че бе калоричен. Имаше нужда от храна за успокоение.

Сандвичът помогна само донякъде. Качи се отново в колата и се отправи към дома на жената, отговаряща за училищното тържество, което се организираше от града по случай завършването на горния курс. Двете щяха да поработят няколко часа, като преглеждат списъка с

местните магазини, на които би могло да се разчита да направят дарения за събитието. После Карен щеше да се върне вкъщи навреме, за да посрещне училищния автобус.

Имаше обаче нужда от повече успокоение, отколкото можеше да й осигури сандвичът, затова се закле, че ще се опита да намери Аманда. Аманда със сигурност можеше да я успокои.

Искаше да я пита за пощальона. И като стана дума, щеше й се да знае какво се крие в онези кафяви пликове, които се внасяха и изнасяха от онази къща. Реши, че и Аманда има залог в тази работа. В края на краищата, ако Лий не бе баща на бебето, то бе почти толкова вероятно и да е Греъм.

Аманда незабавно поклати глава, когато Карен я пресрещна същия следобед и спомена пощальона като заподозрян.

— Доминик? Не ми се вярва да е имал нито смелостта, нито желанието да направи бебе на Гретхен.

— Заради външния си вид ли?

— Защото майка му е в центъра на неговия живот.

— Откъде знаеш?

— Говорила съм с него. Един ден бях отвън, когато той мина, и понеже изглеждаше много разстроен, го попитах какво става. Той живее с майка си. Тя е полуинвалид и той е основният човек, който се грижи за нея. Онзи ден бе разстроен, защото трябвало да й направят зъбни протези, а нямал пари. Единственият друг изход бил да й извадят зъбите, а това го измъчвало.

— Добър син — промърмори Карен. Опря длани на кръста си и се огледа наоколо. — Дали Греъм знае нещо?

— Не мисля.

— Питал ли е Гретхен?

— Не, доколкото знам.

— Ръс я е питал. Също и Лий. Греъм не е ли любопитен?

Аманда помълча за миг. После тихо каза:

— Карен, не мисля, че е Греъм. Ако не е питал, то е, защото не смята, че е важно.

— Аз бих казала, че е важно.

— Добре. Какво са научили Ръс и Лий?

— Нищо. Тя не иска да каже кой е бащата. Може да каже на Греъм — тя заговори по-тихо. — О, виж, ето я!

Гретхен се показа отстрани на къщата си с градински маркуч в ръце. Когато погледна към тях, Аманда ѝ махна за поздрав. Другата кимна, обърна се гърбом и започна да полива цветята.

— Това не е кой знае колко любезно — промърмори Карен. — Тя си играе с нас.

— Може просто да се чувства неудобно.

— Защото бащата на бебето е един от нашите съпрузи ли?

— Не. Защото сме заедно, а тя не ни е приятелка.

— И чия е вината за това? — попита Карен и вдигна ръка да помахна на момчето, яхнало колелото си надолу по улицата, докато разнасяше местните вестници. — Здравей, Дейви — извика тя, а после обясни на Аманда: — Работих заедно с родителите му по подготовката на миналогодишния коледен базар.

— Здравейте, госпожо Котър — отвърна ѝ момчето, но бе спряло пред къщата на вдовицата и чакаше с протегната ръка, докато тя идваше по моравата за вестника си.

— Може и да е светлокос и очарователен, но не вярвам да е сред заподозрените — отбеляза тихо Аманда, но бе запленена от вида на бременната.

Когато се усмихваше, както сега на Дейви, у нея определено имаше някаква топлина. И срамежливост. Аманда досега не бе забелязала това качество.

Вестникарчето се доближи плавно към тях, като се подпираше с единия си крак на бордюра. Предложи и на двете вестник.

— Не съм виждала отдавна родителите ти — каза му Карен. — Как са?

— Добре са.

— Поздрави ги от мен.

— Непременно — отвърна той.

Отмина нататък, като хвърли вестник на предните стъпала на семейство Ланг с ловко движение на ръката си над глава и продължи надолу по улицата.

По навик Аманда разтвори вестника. Когато видя заглавието, рязко си пое дъх.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бейзболна звезда, отстранена от отбора след инцидент с алкохол. В статията се разказваше с подробности за събитията от вторник.

Аманда произнесе тихо:

— О, не!

Карен бе отворила своя вестник и четеше същия материал.

— Е, това се казва новина.

— Не бива по този начин. Даже не е на спортната страница. Това си е разпъване на кръст.

— Когато си звезда, трябва да приемеш и лошата страна на славата.

Единственото, за което Аманда мислеше в момента, бе как Куин Дейвис нервно потърква пръсти на срещата онази вечер. Напълно му липсваха спокойствие и увереност. Едно момче, което владее положението, не би се появило пияно на тренировка. Като се има предвид ожесточението, с което родителите му се бяха опитали да потулят нещата, това излагане на първа страница никак нямаше да им се понрави. Аманда само можеше да предполага как би реагирал самият Куин.

Едва бе влязла в кухнята си, и телефонът иззвъня. Беше Маги Дод, разтревожена също като нея заради статията. Да, училищните власти са били разпитвани за инцидента, потвърди тя, но не са давали никакви подробности. Очевидно те са дошли от треньора по бейзбол, от членовете на отбора и от приятелите на Куин.

Двете с Аманда обсъждаха възможните последствия, когато Маги я помоли да остане на телефона, докато отговори на другата линия. Когато се чуха отново, гласът ѝ бе напрегнат.

— Бяха родителите на Куин. Бесни са. Искат да знаят как може синът им да бъде очернян по този начин.

Една част от Аманда бе съгласна с малко рязката оценка, която Карен бе направила преди минути. През четирите години, в които

четеше вестник „Уудли Уикли“, бе виждала многобройни статии на първа страница, в които се хвалеше един или друг член от семейство Дейвис. Това бе просто обратната страна на медала и донякъде бе неизбежно. До известна степен беше просто новина. Друга част от нея, психотерапевтът, се безпокоеше за Куин.

Нека аз да им се обадя — предложи тя на Маги. — Ще ида у тях да поговорим, ако ми позволят.

* * *

Те не позволяваха.

— Би било само загуба на време, госпожо Кар — заяви бащата на Куин. — Можехте да ни помогнете онази нощ. Но не бяхте на наша страна.

— Не става дума за вземането на страна — опита се да изтъкне Аманда. — Длъжни сме да сторим това, което е в интерес на Куин. В момента се безпокоя за него. Дали е видял статията?

— Разбира се, че я е видял. Не би могъл да я пропусне. Приятелите му се обаждат. Нашите приятели ни се обаждат.

— Той добре ли е?

— Не. Но това не е ваша грижа.

— Моя е. Това ми е работата. И по натура съм такава. Наистина бих искала да разговарям с него.

— Ние ще се оправим. Благодаря ви — и той затвори телефона.

Аманда се почувства безпомощна във връзка с Куин. Искаше да поговори за това с Греъм. Той имаше добра интуиция. Можеше да я успокои или да ѝ даде съвет. Това би било неутрална тема за обсъждане.

За миг си помисли, че желанието ѝ се сбъдва. Греъм се обади скоро след като тя приключи разговора си с бащата на Куин.

— Здравей — каза той предпазливо.

По звуците разбра, че се обажда от камиона. Сигналът бе леко несигурен.

— Здравей. Къде си? — попита го, както правеше често.

В същото време се питаше дали е на две, на десет или на двайсет минути от нея. Този път обаче и в нейната интонация имаше предпазливост, както и в неговата, затова въпросът прозвуча като подозрение.

Това се почувства в гласа му. Сега бе по-твърд и не допускаше обсъждане.

— Тъкмо сега тръгвам за Провидънс. Доста съм закъснял.

Тя помълча за секунда.

— Всеки ден ли ще бъде така?

— Не знам. Поръчката е добра. Помага да си запълвам времето, докато си в училище.

— Аз не съм в училище всяка вечер.

— Ами, във вторник се върна обратно.

— Беше важно.

— И това е важно — той изпсува. Аманда чу гневния звук на клаксон и после ядосания му глас. — Този нещастник се престрои в моята лента, като ме засече със сто и двайсет километра в час.

— Обикновено не караш толкова бързо.

— Закъснявам.

— Лош ден ли си имал?

— Просто напрегнат. Е, ако и това бе разговор...

— Кога ще си бъдеш у дома?

— Към десет-единайсет.

— Добре. Приятна работа.

— Да.

Аманда затвори телефона, като си мислеше за всички неща, които би могла да каже, би трябвало да каже, за всички начини, по които би могла да го накара той да говори повече. Но този Грeъм ѝ бе непознат. Не знаеше как би реагирал на казаното от нея. Дори не знаеше как би изглеждало казаното от нея. Вероятно бе по-добре, че дори не се опита да повдигне темата.

Сексът може би щеше да помогне. Винаги успяваха да постигнат хармония на физическо ниво.

Макар и не през последните месеци.

Но цикълът ѝ вече привършваше, а тя отказваше и да мисли за клиничните аспекти на правенето на бебета, така че може би страстта им щеше да се разпали.

Поне такива мисли се въртяха в главата ѝ по-късно същата вечер, когато си взе вана, намаза тялото си с ароматен лосион, облече си една от леко неприличните нощнички, които Греъм ѝ бе купил в първите им, най-страстни дни заедно, и легна в общото им легло. Това си бе направо мирно предложение.

Лежеше нетърпеливо в мрака и поглеждаше към часовника на всеки няколко минути, след като удари десет. Вече минаваше единайсет, когато Греъм влезе. Чу го да се качва по стълбите и го зачака да влезе в спалнята. Вместо това той отиде в малкия кабинет и включи телевизора. В полунощ тя отиде до вратата и погледна вътре. Той спеше.

„Събуди го“ — извика част от нея. Но не можеше. Ако бе в такова настроение, в каквото бе по-рано на телефона, нямаше да се поддаде на съблазняване. Това би я накарало да се почувства глупаво и по-малко желана от когато и да било.

Затова се върна в спалнята им и легна в тъмнината, като се опитваше да прочисти мозъка си от мрачните мисли, докато накрая изтощението не си каза думата.

Събуди се в шест и половина на другата сутрин, когато Греъм влезе в спалнята. Той отиде до гардероба, взе си чисти дрехи, свали тези, с които бе спал, и ги хвърли в коша, после се отправи към банята. Тя чуваше как тече водата от душа и за един кратък миг ѝ мина през ум да иде при него — после изгуби кураж.

— Здравей, красавице — издърдори Мадри, когато Аманда влезе в кабинета си.

— Здравей, красавице — поздрави пилето и Аманда, но отиде направо до компютъра си и прати съобщение на Греъм в електронната поща:

„Там ли си?“

Знаеше, че това е проява на малодушие. Но ако то вършеше работа на най-притеснителните сред учениците ѝ, може би щеше да свърши и на нея.

След кратък разговор с едно момче и десетминутно обикаляне по коридорите в търсене на Куин тя получи отговор.

„Тук съм — пишеше той. Какво има?“

„Трябва да поговорим“ — написа тя в отговор, изпрати съобщението, после прекара трийсет минути в учителската стая в разговор с преподавателката по английски на Куин.

Момчето бе присъствало в часа ѝ тази сутрин и ако се съди по вида му, сякаш нямало ни най-малката грижа на света. Дали е бил подготвен? Учителката не бе сигурна. За домашно имали да прочетат части от „Крал Лир“, а в клас гледали видеозапис на театралната постановка.

Отговорът на Греъм я чакаше, когато се върна в кабинета си.

„Чудесно. Говори.“

„Ядосан ли си ми?“ — написа тя.

Отговорът му дойде след съвсем кратко време — колкото му трябваше, за да получи и прочете съобщението ѝ и после да напише:

„Да. Ядосан съм. Не по този начин си представях брака ни.“

„Бракът ни е прекрасен — отвърна тя като му написа думата «прекрасен» с големи черни букви и я подчерта. — Това е първият ни проблем.“

„За бебето ли говориш, или за доверието?“

„И за двете“ — написа тя и едва бе започнала да чете докладите на бюрото си, когато на екрана се появи отговорът му.

„Но по въпроса за бебето не става дума за доверие.“

„Напротив, става.“

„Как?“

Тя обмисляше отговора си, докато се разхождаше по коридорите по време на междучасието. Някои от най-резултатните срещи с ученици бе осъществила точно по този начин. Да бъде очи в очи с учениците, бе много важно. Да бъде на разположение, се нареждаше веднага след него.

Този път не успя да осъществи значими контакти в коридора, макар че видя Куин. Той се смееше с приятелите си и изглеждаше добре. Не погледна към нея, пък и тя не очакваше от него да го направи. Той избягваше това, с което не можеше да се справи.

Не правеше ли и тя така? Тя се гордееше, че е по-възрастна и по-мъдра от учениците си, но начинът, по който отбягваше Греъм, не бе постъпка на зрял човек.

Затова се върна в кабинета си и му написа това, от което най-много се страхуваше.

„Какво ще стане, ако не можем да си имаме бебе? Мога ли да вярвам, че все още ще искаш да си женен за мен?“

— Обичам те — избърбори Мади.

Като се усмихна тъжно, Аманда даде захарче на птицата.

— Ти си добричка.

— Захарче, скъпа? — попита папагалът.

— Захарче, скъпа — отвърна тя и му даде още една бучка. После се върна пред компютъра.

Отговорът на Греъм дойде след няколко минути.

„Този въпрос е толкова обиден“ — гласеше той, като думата „толкова“ бе подчертана и написана с големи букви.

„Но аз знам колко много искаш деца — написа тя. — Знам колко много ги иска семейството ти. Семейството ти е всичко на света за теб. Не съм сигурна, че това се отнася за мен.“

„Не става отново дума за избор, нали?“

„Не. Аз просто се нуждая от потвърждение. Напоследък не се чувствам много женствена.“

„Ами и аз не се приемам като особено мъжествен. Това, че спиш в малкия кабинет, не помага особено. Кара ме да се чувствам нежелан.“

„Кой спа в кабинета снощи? — натрака тя в отговор, а после веднага допълни: — Електронната поща е отвратителна. Това ще прозвучи не както трябва. Не те обвинявам. Само дето не знам как се чувстваш.“

„Отхвърлен“ — отговори той.

Сърцето я заболя от това.

„Може ли да вечеряме заедно днес? Ще приготвя пържоли и салата и ще поговорим.“

Докато очакваше отговора му, тя се срещна с един ученик, после обядва в столовата с група първокурсници, които консултираше по един проект на общината. Прекара неспокойни трийсет минути в кабинета си над записките за сутрешните си срещи с учениците, преди Греъм да отговори на поканата ѝ.

„Ти не разговаряш. Ти обвиняваш и после се отдръпваш.“

„Така съм научена“ — написа тя в отговор и едва не го изтри. Можеше да обвинява родителите си колкото си ще, но това нямаше да помогне на собствения ѝ брак. В определен момент трябваше да поеме

отговорност за действията си. При все това написаното помагаше да се разбере защо е направила това, което бе направила. Затова го остави и добави: „Помогни ми да се променя, Греъм.“

Неговият отговор дойде след минути.

„Ще си бъда вкъщи за вечеря.“

* * *

Греъм отказваше дори и да мисли за думата „развод“, но след като веднъж го бе преживял, тя бе неизличима част от речника му. Ако бракът му с Аманда се провалеше, това означаваше, че за втори път ще е от губещите. Като се има предвид семейството, от което произхождаше, и религиозното му възпитание, това би било емоционален удар, от който вероятно нямаше да се съвземе никога.

Освен това разводът бе толкова далеч от мислите му, че можеше да се присмее на идеята. Той обичаше Аманда. Само преживяваха труден период. Това бе всичко.

Щеше му се да знае как да постъпи. Всичко в поведението ѝ му подсказваше, че иска да остане сама, и точно това бе направил. Ако искаше да спи сама — добре. Той ѝ даваше простор. Положението не му харесваше, но не смяташе, че има избор. Не би се унизил да пълзи в краката ѝ — особено ако тя изпитваше някакви съмнения относно брака им. Може би искаше да си иде, както бе направила Мегън. Може би нещо не бе съвсем наред в съпругеските му способности. Може би нещо не бе наред в мъжките му способности.

Какво бе казала тя — че електронната поща е отвратителна, защото всичко се получава изопачено? Напоследък, що се отнася до Аманда, това бе вярно за всяко негово действие или дума. Можеше да каже абсолютно всичко на братята си, без да се безпокои кой как ще го разбере, но за жена му всяка дума бе важна — и не просто важна, а звучеше прекалено рязко. Толкова голям бе залогът.

Сега имаха среща. Щяха да поговорят на вечеря. Щеше му се преди това да може да изкара ускорен курс по общуване със съпругата си. Щеше му се да има по-добър опит в брачните отношения.

Беше добър в работата си. Имаше повече поръчки, отколкото можеше да поеме. Ако Аманда бе забременяла, не би се наел с

работата в Провидънс. Колкото и привлекателна да беше, колкото и предизвикателна в професионално отношение да беше, щеше също и да отнема много от времето му.

Но Аманда не беше бременна, затова бе благодарен, че има с какво да запълва времето си. Остана да работи в офиса си до късно в петък следобед, после се отправи към дома, защото, в края на краищата, искаше да прегърне Аманда. Но тя все още не се бе прибрала даже.

Почти бе решил да се върне в офиса. Не искаше да изглежда прекалено нетърпелив, не искаше да се изложи на разочарование, ако тя не бе настроена на същата вълна като него. Но той обичаше къщата, а и имаше разни неща за вършене наоколо.

Миеше камиона, когато намина Джорди Котър.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Разбира се — Греъм му хвърли един парцал. — Избърши хубаво покрай ръбчетата на фаровете. Там се задържа много прахоляк. Почистих по-голямата част с маркуча, но ако искаш да провериш, би било чудесно. Хей, днес няма ли мач?

Много от родителите в квартала посещаваха мачовете по бейзбол в петък следобед. И Греъм също се отбиваше често, особено сега, след като познаваше играчите покрай Джорди.

Момчето стисна устни.

— Днес имаше само тренировка. Мачът бе вчера. Паднахме.

— Много зле ли беше?

— Дванайсет на три.

Греъм направи гримаса.

— Оох.

— Така е, защото загубихме Куин — обвинително каза Джорди. — Едлин трябваше да помисли за това, преди да го отстрани. Аманда подкрепя ли отстраняването?

Греъм не искаше да zlepоставя жена си по един или друг начин.

— Не знам. Но нещо трябваше да се направи. Момчетата не бива да се появяват пияни на тренировка. Значи на отбора му се отразява много зле, а?

— Да — тийнейджърът избърса разсеяно стоповете на колата. — От кулата са паднали още камъни.

— Знам. Ходих там миналата нощ.

Двамата с Джорди много обичаха гората и споделяха това чувство още от времето, когато Греъм и Аманда се бяха преместили тук. Тогава момчето бе на десет, после на единайсет, на дванайсет, когато водеше Греъм към кулата и сядаше с него до основите ѝ. Заедно си бяха фантазирали за произхода ѝ и бяха си съставили немалко невероятни теории.

Отдавна не бяха се разхождали заедно из гората. Неведнъж обаче Греъм бе виждал младежа да се отправя натам самичък.

— Мислиш ли, че ще се срути? — попита сега Джорди.

— Досега не го е направила.

— Знаеш ли за бебето на Гретхен?

Докато търкаше засъхнала кал по каросерията, Греъм превключи на новата тема.

— Всъщност, да. Разбрах онзи ден.

— Какво мислиш за това?

— Смятам, че е чудесно.

— Имам предвид, с кой ли може да е била? Кой е бащата?

— Може да бъде всеки. Не знаем с кого се среща Гретхен.

— Тя не се среща с никого. Чух мама да казва това. Тя мисли, че е моят баща.

Греъм спря да търка и го погледна.

— На кого го каза това?

— На себе си. Тя си говори на глас, когато е ядосана. Нали се сещаш, тропа насам-натам и си мърмори. Чух я тази сутрин. Оправяше леглата. Те спореха за това миналата нощ. Не го обвини направо, но беше близко. Мислиш ли, че той го е направил?

— Не — отговори Греъм, както бе редно. Джорди разговаряше с него така, както не можеше с другите възрастни, вероятно защото Греъм винаги бе откровен с него. Но сега ставаше дума за баща му, а и нищо не бе доказано със сигурност. — Той обича майка ти.

— Това не го е спирало по-рано — промърмори момчето и Греъм бе поразен колко различен е той от онова хлапе, с което скитаха из гората. Сега се бе облегал на задния капак на камиона, вперил поглед в къщата на вдовицата. — Тя гледа към нас в момента, знаеш ли?

— Не. Всъщност не знаех това.

— Стои в трапезарията и наднича над перденцата си.

— Може би усеща, че гледаш към нея.

— Какво иска от нас?

— Същото, което всеки иска от съседа си. Или от хората в квартала.

Малко червено BMW се приближи по уличката. Един поглед стигаше на Джорди да се преобрази напълно.

— О, уау! — възкликна той. — Погледни само тази кола!

Греъм погледна. Видя едно хлапе, което бе твърде малко, за да шофира, в един автомобил, който със сигурност не беше купило само.

— Кой е този?

— Алекс Стауър. Хей, трябва да бягам — върна парцала на Греъм и точно това и направи.

Само за секунди той се вмъкна на задната седалка, а возилото направи завой и изхвърча нататък по улицата. Греъм още гледаше след него, когато се приближи колата на Лий Котър.

— Това моето дете ли беше? — извика той през прозореца.

— Да — отвърна Греъм и се върна към работата си. Лий паркира и отиде при него.

— Биваше си я колата.

— Караше я Алекс Стауър. Той не беше ли от момчетата, които изключиха от отбора заедно с Куин.

— Да, разбира се.

— Смяташ ли, че това е утешителна награда от родителите му?

— Колата е на майка му. У нея има нещо диво — каза Лий с многозначителна усмивка, която Греъм добре познаваше.

— Откъде знаеш? — попита той и в следващия миг вдигна ръка.

— Не ми отговаряй. Не искам да знам. Така, ако ме заловят и ме подложат на неописуеми мъчения, няма да имам какво да си признавам.

Лий се засмя, после стана сериозен.

— Като стана дума, много ще съм ти признателен, ако опровергаеш слуховете за мен и вдовицата — когато Греъм му отправи неразбиращ поглед, той поясни: — Карен вдига врява. Мисли, че аз съм бащата на бебето.

— Ти ли си?

— Бих ли ти казал, та да предоставя оръжие в ръцете на мъчителите ти? — попита Лий. — Просто застани на моя страна.

Някога показвах на Карен, че я обичам, като ѝ направя някое бебе, но последния път, когато опитах този метод, се озовахме с три деца.

— Можеше да спреш след близнаците.

Събеседникът му направи физиономия:

— Имах малка забелка след близнаците. Трябваше да бъда доста убедителен.

Греъм изпита лека неприязън.

— Карен заслужава по-добро отношение.

Лий пак се ухили.

— Всички жени го заслужават, но хей, така е устроен светът! Тя си има къща. Има си деца. Два пъти в годината ходим на почивка. Тя се справя доста добре като цяло. Е, ще ме покриеш ли за Гретхен? Ще помолиш ли Аманда да ме отърве от обвиненията на Гретхен?

Греъм не би направил нищо подобно. Даже и да одобряваше това, което Лий правеше, а той не го одобряваше, имаше много други важни неща за обсъждане с жена си.

* * *

Аманда спря в центъра на Уудли за храна на път за къщи след работа. Взе две порции филе миньон от щанда за месо, една маруля, един огромен домати, по една червена, оранжева и зелена чушка, както и необходимите продукти за любимия на Греъм малинов винегрет. Когато мина по тяхната тиха уличка, едва погледна към Гретхен, която отново поливаше цветята си, и махна за поздрав на Карен, която бе на предната веранда. Очите ѝ се спряха на Греъм, който изглеждаше толкова нормален и привлекателен, докато лъскаше камиона си с кърпа, че за миг се почувства засрамена.

Улови погледа му, докато слизаше от колата си.

— Имаш ли нужда от помощ за пакетите? — попита той.

Тя поклати глава, усмихна се за миг и влезе вътре.

Подреди масата в трапезарията, като извади финия порцеланов сервиз, кристалните чаши и сребърните прибори, които бяха получили като сватбени подаръци. Изплакна пържолите, подсуши ги и ги остави върху поднос. Пригответи салатата, после и заливката за нея. Тъкмо щеше да се качи до спалнята, за да се поосвежи и преоблече, когато

иззвня телефонът. Опасявайки се, че търсят Греъм по работа, което би било крайно нежелателно в този момент, вдигна слушалката и каза забързано:

— Ало?

— Аманда? Аз съм, Маги. Имаме самоубийство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Самоубийство. Аманда пое дълбоко въздух.

— Кой? — попита тя, но вече знаеше.

Вече си представяше лицето на Куин. Когато Маги Дод потвърди, Аманда издиша шумно. Тя затвори очи и притисна юмрук до челото си, сякаш така можеше да изличи виденията, но това не ѝ помогна.

— Обесил се е в съблекалнята — каза Маги. — Портиерът го видял вътре по-рано, веднага след края на тренировката, и му казал, че и той трябва да се прибира. Куин го помолил да остане за малко, докато си напише домашните. Казал, че там се концентрира най-добре. Господин Дубчек го съжалил заради целия шум, който се вдигна покрай отстраняването му от отбора, и му позволил да остане. Излязъл и отишъл да си върши работата. Когато се върнал след час, намерил Куин. Опитал се да го съживи, но вече било прекалено късно.

Прекалено късно. Думите отекнаха с окончателност, която накара Аманда да потръпне от студ. Да, за нея това, че не можеше да зачене дете, бе един вид смърт, но изобщо не като тази. Куин Дейвис бе напълно оформен. Той бе човек от плът и кръв. Имаше име, лице, свой характер. Беше напълно жизнеспособен и като се имат предвид спортните му успехи и лидерските му способности, бе пълноценен член на общността.

— Мъртъв — прошепна Аманда, разкъсвана от безсилие. — Знаех, че не е такъв, за какъвто се представя, но и през ум не би ми минало подобно нещо. Сигурна ли си, че е било съзнателно?

— Било е съзнателно действие. Оставил е бележки за родителите си и за приятелката си.

Аманда отново издиша шумно. Самоубийството бе ужасно.

— Да изпитва такава болка.

— Не знаехме, Аманда. Никой от нас не знаеше. Но точно сега трябва да мислим за бъдещето. Много хора го познаваха и го обичаха.

Дори и ученици, които не са го познавали, ще се почувстват засегнати от това. За повечето от тях това ще бъде първият досег със смъртта.

Аманда бе психологът. Тя знаеше за какво говори Маги и би трябвало именно тя да го каже. Но беше в шок.

— Последствията — успя да прошепне. Това бе основната грижа. Невероятен страх, дълбока депресия, дори самоубийства по подражание — това бе кошмарът на всеки училищен психолог. Тази мисъл я отрезви. — Кой знае за това? — попита тя Маги.

— Семейството му. Приятелите му. Двама от тях го чакаха вкъщи, когато се обадохме там. Те сигурно вече са казали и на други и новината бързо ще се разпространи. Какво да правим?

Аманда си позволи още веднъж да издиша шумно, потресена от случилото се, преди да изтласка настрани мисълта за Куин и да се съсредоточи върху онези, които той бе оставил след себе си.

— Съберете екипа по кризисните ситуации. Той е за такива случаи — докато казваше това, издърпа работния си тефтер от куфарчето, което бе оставила на един стол в кухнята. Списъкът с телефонните номера бе там. — Трябва да се срещнем, за да обсъдим как ще процедираме. Тези ученици, до които слуховете не стигнат тази нощ, ще го научат утре сутринта. Фред може ли да остане?

— Да, вече го е решил. Изпращай всички в неговия кабинет.

Мозъкът на Аманда вече функционираше на бързи обороти.

— Има една психоложка, специалист по такива случаи, на която бих искала да се обадя. Тя направи семинар за самоубийствата в училище, на който присъствах миналата есен. Не живее далеч от Уудли. Обикновено за децата е добре в такива ситуации да са с хора, които познават, но тя е изключително топъл и дружелюбен човек. Искате ли да е на разположение. Ще ѝ позвъня, след като се чуя с останалите.

— А аз какво да направя?

— Обади се на ръководителите на учебните отдели и ги накарайте да се свържат със своите учители. Ако могат да дойдат в училище утре, да речем в девет, ще можем да ги осведомим за тазвечерната среща.

— Кога ще дойдеш насам?

Аманда погледна към часовника на стената и едва тогава забеляза плота, осеян с продукти за една романтична помирителна

вечеря с Греъм.

Но един ученик бе мъртъв. Не би могло да има по-голяма криза в работата ѝ. Налагаше се той да прояви разбиране.

Беше почти шест часът.

— Дай ми няколко минутки да събера екипа. Какво ще кажеш за седем?

* * *

Тъкмо бе започнала да се обажда, когато през задната врата влезе Греъм. Тя го посрещна, като се опита да не гледа към букета от дивни цветя, които бе набрал от задния двор, който той наричаше „моята лична градина“.

— Току-що ми позвъниха. Куин Дейвис се е самоубил.

Греъм отпусна ръка, забравил за цветята. Лицето му пребледня.

— Самоубил се е? — попита невярващо.

Тя кимна, като почувства с пълна сила реалността на случилото се.

— Обесил се е, Грей. В съблекалнята в училище.

Той още не можеше да повярва.

— Куин Дейвис?

— Той бе умен — каза тя, като изтъкна всички причини, заради които това не би трябвало да се случи. — Беше красив. Беше спортист. Беше дружелюбен. Имаше много причини, за да живее. Единственото му провинение бе този инцидент с напиването и полицията дори не бе замесена в него.

Греъм прокара ръка през косата си и издиша шумно последните си остатъци от оптимизъм и надежда, както бе направила и Аманда, когато чу за пръв път за смъртта.

— Но това бе известно на всички, отстраняването му от отбора — каза той, като се опитваше да го проумее.

— А и във вестника му отделиха толкова внимание. Казваха, че живее и диша заради бейзбола. Значи се е самоубил заради шест пропуснати мача? Щяха ли да имат значение тези шест мача за бъдещето му? Щеше ли да си спомня за тези шест мача, докато играе в колежа? Или после, ако стане професионален състезател?

Аманда притисна стомаха си с ръка. Всичко у нея бе свито на топка.

— Имаше и още нещо. Нещо по-сериозно. Ако двамата бяхме успели да поприказваме, може би щях да разбера какво е то, но сега вече е прекалено късно. Той си отиде.

— О, Манди! — каза Греъм и я взе в прегръдките си. — Не можеш да обвиняваш себе си за това.

Отначало тя не каза нищо. Беше толкова хубаво да я прегръща, да чувства топлотата му отново, че просто се опита да я запази и да се наслади на утехата, докато накрая, да, именно вината взе превес у нея. Тя отпусна ръце и се дръпна крачка назад.

— Куин е... беше лидер. Сега е важно да се уверим, че никой няма да сметне това за геройска постъпка и да направи същото.

— В това няма никаква логика.

— В самоубийството няма никаква логика — тя кръстоса ръце пред гърдите си. — Толкова е ужасно. Ето ни нас, опитваме се да създадем дете в този свят, а друго дете слага край на себе си, просто така. Не е честно, Грей.

— Много неща не са — промърмори той.

Мина покрай нея, остави цветята и се подпря с ръце на плота. Втрещена в гърба му, изведнъж ѝ се прииска да говори за всичко. Искаше да поговорят за това кой какво заслужава и какво означава да си добър родител, за това, че двамата биха били най-добрите родители на света. Искаше да поговорят за нещата, които можеха да съсипят една връзка, и за това как да ги изкоренят напълно. Искаше да поговорят за мечтите, които сякаш се изпаряваха във въздуха.

Но нямаше време. Трябваше да позвъни на още няколко души, после да присъства на срещата. Да присъства? Да я ръководи. Това как гимназията в Уудли щеше да се справи с тази криза бе нейна отговорност. Като ръководител тя усещаше огромна тежест.

— Съжалявам за вечерята — изрече тихо.

Той махна с ръка, че няма значение, но не се обърна.

— И без това имам работа.

— Не знам кога ще се върна.

— Нито пък аз.

— Значи няма да работиш тук?

— Не. Ще ида в офиса. Там се концентрирам по-добре.

— Цветята са прекрасни.

— Беше импулс. Почти се получи.

Последните му думи я сепнаха. В тях се криеха толкова много неща, че ако се осмелеше да мисли за тях, щеше да бъде напълно потисната. По-лесно бе да се върне към телефонните обаждания, които трябваше да осъществи.

— Може би по-късно? — каза тя, докато вдигаше слушалката.

— Разбира се — отвърна той, но не звучеше много убедено.

Макар да разбираше сериозността на положението, на Греъм все пак му бе неприятно, че Аманда излезе. Изоставяше го в момент, когато имаше нужда от нея. Да, знаеше, че смъртта е върховната трагедия. Да, знаеше, че могат да говорят и по-късно. Да, знаеше, че се държи лошо.

Но знанието бе логично. Чувствата му не бяха. Отново се почувства отблъснат.

Ядосан на себе си, той изчака докато тя тръгне. После прекоси улицата и заобиколи покрай двора, за да стигне до задната врата на Гретхен Таненвалд. Не забеляза руските маслинови дръвчета, които бе засадил сред море от чемширови храсти, нито рошавия килим от хвойна, нито кучия дрян. Не забеляза дори и грубо одяланите сини камъни, които бе поставил като пътека около къщата. Потънал в мислите си, той почука, после натисна звънеца и поукроти нетърпението си едва когато видя Гретхен да се приближава. Тя не се усмихна, когато го видя.

— Чудех се кога ще дойдеш и ти — каза тя, докато отваряше вратата.

Той влезе в кухнята.

— Не знам за какво говориш.

— Ръс и Лий, и двамата бяха тук.

— Да, ами... въпросът се шири из малкия ни кръг. А за мен, смятам, че това не е моя работа. Как се чувстваш?

— Добре съм.

— Имаш ли нужда от помощ из къщата?

Тя помисли за миг, после сви рамене.

— Не. Сега не. Искаш ли кафе? Кока-кола?

— Не, благодаря. Не мога да остана. И без това рискувам, като идвам тук. Някой ще ме види и ще приказва.

Мислеше си за Карен. Макар че и Лий не би се поколебал да разпространи слуха, ако може да извлече полза за себе си.

— След като не искам нищо от никого — попита Гретхен, — защо е толкова важно?

— Защото доверието е крехко — каза той. Наведе глава и разтри врата си. После, с въздишка, отново вдигна поглед. — Виж, не знам какво са казали другите, но ако имаш нужда от мен — само извикай.

Тя стисна устни и кимна.

Той задържа погледа ѝ за един последен миг, за да потвърди обещанието си. После, като потърси, ключовете из джобовете на джинсите си, изтича надолу по стъпалата и обратно по пътеката през двора, пресече улицата, качи се в камиона си и потегли към града.

* * *

Карен наблюдаваше, докато Греъм си тръгна от къщата на Гретхен. Тя всъщност не вярваше, че той има връзка с Гретхен. Мислеше, че е Лий. Но защо Греъм изтича там веднага щом Аманда излезе от къщи?

Питаше се какво ли означава това и дали той все пак е успял да разбере нещо, когато иззвъня телефонът. Тя вдигна слушалката, но Джорди вече бе отговорил от друг апарат в къщата. Някой вече му говореше нещо — не беше точно крещене, нито точно плач, но със сигурност човекът бе разстроен толкова, че тя не можа да го познае по гласа. Трябваше обаче да е изключително тъпа, та да не разбере същината на думите.

— Какво е направил Куин? — попита тя посред разговора.

— Самоубил се е, госпожо Котър. Намерили са го в училище.

— Какво? — извика тя.

— Бил е в безсъзнание — каза Роб Спраг вече по-спокойно, така че тя можа да разпознае гласа му. Роб бе в отбора по бейзбол заедно с Джорди. И с Куин.

— Хапчета ли е взел? — попита тя.

— Успокоителни. Баща му ги пие непрекъснато. Някои от момчетата имали среща с него у тях. Били там, когато дошли ченгетата. Всички се събират там сега, Джорди. Искаш ли да мина да те взема?

Карен не можеше да повярва. Въпреки случката с напиването, дори и въпреки статията във вестника, която даваше гласност на инцидента, не би и помислила, че Куин би могъл да бъде толкова засегнат, че да се самоубие.

— Джорди? — попита Роб.

Карен си мислеше, че ако едно момче като Куин бе направило такова нещо, то и нейният син, който бе много по-уязвим, можеше — когато чу някакъв звук зад гърба си. Джорди стоеше до вратата и изглеждаше така объркан, с посивяло лице и подивели очи, че майка му затвори телефона.

— Мисля, че трябва да проверим това — каза тя. — Може да е само слух.

Джорди поклати глава, още преди да довърши. Адамовата му ябълка изпъкна, прекалено голяма за врата му, когато преглътна конвулсивно.

— Защо би се самоубил Куин? — попита то. — Той беше щастлив. Беше успял.

Синът ѝ отново поклати глава, но сега очите му бяха безизразни.

Тя се приближи до него, не съвсем уверена какво да стори. Ако бе по-малък, щеше да го прегърне. Но той от години не ѝ бе разрешавал подобно нещо. Затова само протегна ръка и го погали по лицето.

Момчето отстъпи назад и извърна поглед, като се мръщеше и сякаш се мъчеше да си обясни нещо. После се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита майка му.

Не ѝ отговори.

Тя го последва навън до гаража.

— Джорди, нека се обадим на някого. Да разберем кое какво е. Нека да видим дали е вярно.

Но той вече се бе качил и слизаше по алеята с десетскоростния си велосипед, на който не искаше да го виждат напоследък, защото имаше само две гуми вместо четири.

— Какво да кажа на Роб, ако се обади пак? — попита Карен. —
Къде ще бъдеш?

Гласът му дойде до нея, понесен от топлия вечерен бриз.

— У Куин.

* * *

Джорджия шофираше наетата кола. Връщаше се от летището в Тампа, откъдето бе взела двамата представители на бъдещия купувач на компанията ѝ. Единият бе вицепрезидент, а другият — главен счетоводител. Водеше ги към хотела, след това щяха да вечерят, а на другия ден ги очакваха безброй срещи и обиколки из заводите. И тогава мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Ало?

— Мамо... — беше Алисън и този път звучеше уплашена. —
Куин се е самоубил.

— Какво е направил? — попита Джорджия, по-разтревожена от гласа ѝ, отколкото от думите. Децата, тийнейджърите, използваша думи като „убийствен“ с най-различни значения.

— Прерязал си китките. Господин Дубчек го намерил така. Било прекалено късно, да се направи каквото и да било.

Джорджия започна да трепери.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозно. Брук ми се обади току-що. Каза, че било страшно, голяма бъркотия. Но той е мъртъв, мамо. Куин е мъртъв.

— О, Господи! — промърмори Джорджия. Тъй като не можеше да се съсредоточи върху шофирането, тя пренебрегна двамата мъже, които се опитваше да впечатли, и отби встрани на пътя. — О, Али. Толкова съжалявам. Защо, за бога, е направил такова нещо?

— Брук казва, че е заради статията във вестника.

— Каква статия? — попита майка ѝ, като отново се почувства изолирана.

— Отстраняването му бе централна тема във вчерашния брой на „Уудли Уикли“. Брук казва, че бил толкова засрамен, че не могъл да го понесе, но Мелиса твърди, че неговите родители са тези, които не са могли да го понесат. Тя говорела по телефона с него снощи и те

непрекъснато влизали и излизали от стаята му, говорили за пансион, за съдебни процеси... — гласът ѝ се пречупи. — Него го няма. Завинаги — тя започна да плаче.

— Шшш — прошепна Джорджия, която усещаше треперещото тяло на детето си дори по телефона. — Няма нищо, скъпа. Всичко ще се оправи, миличката ми.

— Няма — подсмръкна момичето. — Аз го видях днес следобед. Говорех си с Кристен и Мелиса в коридора, когато той се приближи. Искаше да знае по кое време е часът за фризьор на Мелиса. Тя е подстригвала косата си, когато го е направил. Предполагам, че е искал да бъде сигурен, че тя не е наблизо. Оставил ѝ е любовно писмо. Казва, че вината не е нейна. Но ако я е обичал достатъчно, не би го направил. Как може някой да... направи това, мамо?

Как да отговори, като знае, че думите ѝ ще бъдат приети за крайна истина?!

— Повечето хора не могат, скъпа. Не знаем защо го е направил Куин. Всичко, което знаем, е, че не е бил толкова силен, за колкото го мислехме. Миличка, баща ти там ли е?

Алисън подсмръкна.

— Отиде до семейство Котър, за да види дали няма да разбере нещо повече.

— Говорила ли си с Джорди?

— Не. Това е толкова ужасно. Не мога да ти опиша колко е ужасно.

— Смъртта е такава.

— Не. За Джорди — в гласа ѝ прозвуча паника. — Мамо, миналия вторник, нали се сещаш? Когато Куин се напил? Пили са водка. Джорди е бил този, който е занесъл бутилката.

— О, Господи...

— Само че не бива да казваш това на никого. Закълни се, че няма да го направиш. Джорди никога вече няма да ми проговори, ако разбере, че съм ти казала. Но сега нали виждаш колко е ужасно.

Джорджия дори не можеше и да си представи вината, която Джорди сигурно изпитва.

— Разбирам. Къде е той сега?

— Отиде у Куин. Целият отбор е там. Мамо, какво да правя аз?

„Като начало — й се щеше на Джорджия да извика — повикай баща си да остане вкъщи при теб.“ Не можеше да повярва, че Ръс е оставил детето само, макар и за малко. Али се нуждаеше от утеха. Нуждаеше се от успокоение.

Нуждаеше се от майка си — точно от това се нуждаеше. Ужасът надхвърляше смъртта на Куин и засягаше темата за смъртността. Да, Алисън знаеше за смъртта. Бе загубила баба си и дядо си през последните няколко години — баба и дядо, които бе познавала и обичала. Но Куин бе неин връстник. Като мислеше за неговата смърт, тя щеше да си представя своята собствена. Това бе страшно за едно четиринайсетгодишно момиче, което едва започваше да разцъфтява. Тя очакваше с нетърпение бъдещето. Имаше мечти.

— Първото нещо, което трябва да направиш — каза Джорджия, — е да идеш при баща си и да го прегърнеш здраво. Кажи му, че имаш нужда да е с теб.

— Имам предвид, дали да ида у Куин?

— Не и тази нощ. Не и ако другите момичета не ходят. Родителите на Куин сигурно са в шок. Не им трябва тълпа от хора.

— И какво ще стане сега?

— Родителите му ще направят план за погребението...

Алисън извика при думата „погребение“. Джорджия нямаше начин да я защити, колкото и да й се искаше. Това събитие щеше да се превърне в част от израстването на дъщеря й.

— В плана ще има и поклонение. Тогава ще можете да изкажете съболезнованията си на родителите на Куин — Джорджия извъртя часовника си така, че да може да види колко е часът. — Виж какво, скъпа, все още мога да взема някакъв полет за връщане тази вечер. Ти иди и извикай баща си, докато аз уредя нещата тук. Ще се обадя пак веднага щом науча нещо, нали?

— Добре.

— И виж дали брат ти е добре. Нали?

— Добре.

— Обичам те, скъпа. Ще си бъда вкъщи скоро.

— И аз те обичам, мамо.

Очите на Джорджия бяха пълни със сълзи, когато приключи разговора, и едва сега се сети за пътниците си. Тя погледна към мъжа на седалката вдясно, после към другия отзад. За един-единствен миг си

спомни колко много бе заложено на посещението им. Трябваше да се впечатлят от ефикасността на югоизточния клон, но също така трябваше да останат впечатлени и от нея. Трябваше да се представи като професионалист. Ролята на майка никак не се вписваше в този образ.

Но нищо не можеше да се направи.

— Не мога да остана — каза тя. — Има спешен случай у дома. Не се случва често, но когато стане, няма как да се избегне.

— Едно от децата ви е загубило приятел? — попита вицепрезидентът.

— Самоубил се е — обясни Джорджия, като се разстрои само от изричането на думата. — Дъщеря ми е много объркана.

— Съпругът ви не е ли там? — попита счетоводителят.

— Да, но и аз трябва да съм там — Джорджия превключи колата на скорост и потегли отново. — Ще ви оставя в хотела и ще се обадя, на когото трябва от там. Ще накарам регионалния мениджър да ме замести утре. Той може да ви покаже всичко, което бих ви показала аз.

След като погледна страничното огледало, тя се включи в движението.

— Но ние сме дошли да видим вас, не регионалния ви мениджър — каза вицепрезидентът. — Вие сте жизненоважна част от сделката.

Сделка. Това бе толкова безлична дума. Джорджия не бе сделка. Тя бе родител. И, да, беше и президент на компанията, но точно сега това бе най-малката ѝ грижа. Не че би казала това на тези мъже — поне не и така направо.

Докато шофираше, тя обмисляше отговора си. Накрая каза:

— Това не е първата ни среща. И по-рано знаехте коя съм, как говоря, как изглеждам. Прочели сте всичко възможно за мен. Направили сте проверки на банковите ми сметки и на криминалното ми досие. Семейството обаче е нещо различно. Става дума за приоритети. Да, съпругът ми си е у дома с децата, но в живота не може да се случи по-страшно нещо от смъртта. Ако не мога да съм там с децата си сега, значи съм се провалила. Затова — докато говореше, тя ненавиждаше работата си както никога досега — съжалявам, че сте дошли чак дотук, за да ме видите, но се налага да замина.

Наближаваше полунощ, когато Аманда се прибра. Емоционално изтощена, тя легна в спалнята и опря гръб до гърба на Греъм. Усети, че е буден, но той не проговори. Нито пък тя. Беше говорила часове наред и следващият ден се очертаваше също толкова напрегнат. Не си позволяваше да се замисли над техните проблеми. Не си позволяваше да си спомня, че по това време миналия месец се бе подготвяла да започне да взема „Кломид“. Мозъкът ѝ се изолира от всичко друго, освен от тихата топлина на тялото му.

И въпреки това не можа да спи добре. Следващият ден щеше да постави на изпитание способностите ѝ на психологически съветник така, както никога досега. Стомахът ѝ не ѝ позволяваше да го забрави. Той я присвиваше нервно на всеки няколко часа.

Събуди се в пет и трийсет сутринта в събота. Греъм бе в банята, когато тя излезе от душ кабинката. Косата му бе разрошена, а очите — уморени, но както стоеше там по боксерки, с широките си рамене и източено дълго тяло, от цялата му поза се излъчваше съчувствие — за нея това бе скъпа гледка.

— Как си? — попита нежно той.

Тя започна да се подсушава с хавлията.

— Уморена.

— Какъв е планът за днес?

— Учителите ще се съберат в девет часа. Искam да поговоря с тях — да ги осведомя какво точно е станало и доколко да разкажат на децата. Ан Кърлис, моята колежка — консултант по смъртните случаи, ще обясни какво изпитват децата и как да постъпят учителите. Училището ще е отворено през целия ден, а учителите ще дежурят подред. Казали сме им за какви признаци да внимават у децата, които се отбият. Групата за реагиране при кризисни ситуации ще бъде там да поработи с онези, които изглеждат особено потиснати.

— Какво бихте могли да кажете на децата в подобен случай?

— Немного. През повечето време слушаме — тя остави хавлията настрана и се протегна да вземе бельото си. — Те трябва да се почувстват свободни да изразят страховете си. Ние трябва да им дадем

позволение за това, както и да скърбят. Те ще ни кажат от какво се нуждаят. Само трябва да слушаме и да реагираме според случая.

— Кога е погребението?

— В понеделник сутрин. Присъствието в час няма да е задължително този ден — тя взе друга хавлия и разтърка косата си.

— Бих очаквал да отложат учебните занятия — изказа гласно мислите си Греъм.

— Някои от учителите го предложиха — каза тя, както стоеше наведена, за да увие кърпата около главата си, и после се изправи. Сега се чувстваше по-освежена. По-силна. Разговорът с Греъм, съзнанието, че той ѝ е съюзник, оказваше влияние. — Дълго време го обсъждахме. Всеки ученик в гимназията в Уудли знаеше кой е Куин, но не всички го познаваха лично. Тези деца вероятно не биха отишли на погребението му. Опасяваме се, че ако отложим учебните занятия, ще го издигнем до статут на герой. Като се има предвид как е починал, не бива да правим това.

Тя се залови с грима си.

— Нещо ново за причините, поради които го е направил?

— Не.

— Нито дума от родителите му?

— Нито дума.

Греъм се усмихна тъжно.

— Не можем да ги виним. Те са това, което са. Много деца имат и по-лоши родители, а не стигат до самоубийство — усмивката му угасна. — Кой може да каже, че ние бихме се справили по-добре.

— Аз мога — заяви Аманда, като го наблюдаваше в огледалото, докато си слагаше спирала на миглите. — Ние бихме се справили по-добре.

— Мислиш ли?

— А ти не мислиш ли?

— Някога, да. Но напоследък не се оправяме особено добре.

Уплашена от посоката на мислите му, Аманда настоя:

— Оправяме се. Все още се държим.

— Не трябва ли да правим нещо повече?

— Понякога, в кризисни ситуации, това е всичко, което може да се стори.

— Ние в криза ли сме?

Измина минутка, преди тя да затвори спиралата, и чак тогава каза:

— Да — срещна погледа му. — Трябва да поговорим, но не мога сега, а ако денят е толкова тежък, колкото се опасявам, че ще бъде, няма да мога и довечера.

— Защото ще бъдеш в училище до късно? Ами утре?

— Вероятно ще ида сутринта. Следобед е празненството на майка ти.

— Все още ли искаш да дойдеш?

— Разбира се.

— Ще бъдеш изтощена.

— Ще се справя.

— Винаги говориш, че трябва да спазваш известна емоционална дистанция от професията си. Май не се получава.

— Не — призна си тя, защото не искаше да спори. — Но ако не сега, то кога? Това е временно.

— Добре че се отказахме от правенето на бебе — каза той и се върна в спалнята. — Това щеше да е още едно усложнение в повече.

Тя го последва.

— Не сме се отказали. Само правим пауза. Поемаме си дъх. Това е всичко.

Той спря неподвижно, постави ръце на бедрата си и наведе глава. След минута мълчание си пое шумно въздух и вдигна глава.

— Мога ли да ти направя чаша кафе, преди да тръгнеш?

— Да. Благодаря ти. С удоволствие ще пийна.

Греъм се закле да прекара деня в офиса си. Тъй като бе събота, щеше да бъде сам там, което означаваше по-добра концентрация. В момента се бе заел с предварителните планове за поръчката в Провидънс и нямаше търпение да потъне в тях. Тази творческа част от своята работа той харесваше най-много.

Днес обаче не можа да се задържи и след обяда. Умът му започна да блуждае и не искаше да спре. Почувства се неспокоен и нервен. Не виждаше нищо ново и вълнуващо на компютърния си екран, което бе удар за професионалното му самочувствие. Недоволен, в два часа изключи компютъра, остана в офиса само колкото да провери

проектите, по които работеха сътрудниците му, и после се запъти към дома. По пътя спря веднъж, за да купи дузина лилиуми.

Малко по-късно, облечен в най-размъкнатата си тениска, с къси панталони и работни ботуши той взе цветята и започна да ги засажда в предния двор. Бе работил близо час, като се изпоти под топлото слънце, когато Ръс се появи с две бири и седна на тревата.

Греъм отпи една голяма глътка. Бирата бе студена и освежаваща.

— Къде са децата? — попита той, като допря запотената бутилка до слепоочието си.

— Томи е при едни приятели. Али е в училището. — Ръс махна с ръка към лехите. — Би трябвало да оставиш саденето на момчетата на Уил. То е тяхна работа.

— Това не е садене. Това е градинарство. Градинарството е нещо лично и терапевтично. А и — той погледна към гората — не се справям много добре в офиса днес.

— Да. Ужасно е това с Куин.

Домакинът кимна и отпи отново от бирата.

— Как го понася Аманда? — попита Ръс.

— Уморена е. Но това е нейната работа. Напоследък се чувстваше извън свои води. Така че за нея е добре да бъде ангажирана професионално.

— Извън свои води... например като историята с бебето ли?

Греъм потвърди с поклащане на глава.

— И семейството ми. Дори и с мен — той хвърли към Ръс притеснен поглед. — Извинявай, че се самосъжалявам, но напоследък, изглежда, не мога да го преодоляя. Чувствам се, сякаш... — той замълча, намръщи се, като се опитваше да улови същината на проблема. — Чувствам се, сякаш се опитвам да постъпя възможно най-добре с живота си, а се провалям все в едни и същи неща.

— Какви неща?

Събеседникът му само сви рамене. Не искаше да разголва душата си, или егото си, пред Ръс. Да, бяха приятели. Но това бе лично.

В следващия миг обаче думите сами се изляха.

— Става дума за първия ми брак. Знаеш ли нещо за него?

— Само, че сте се разделили като приятели.

Греъм попита внимателно:

— Аманда не ти ли е казвала нищо повече?

— Споменавала е, че бившата ти жена била близка приятелка на семейството, но ми го каза само за да ми обясни защо тя се появи тук да ти донесе подарък за рождения ден от името на майка ти. Естествено, аз продължих да любопитствам — каза Ръс с извинителна усмивка, — но Аманда не каза нищо. Е, коя съпруга би разказвала с удоволствие за първата жена на мъжа си?

— Мегън е нещо повече от добра приятелка — уточни Греъм. — Живее врата до врата с майка ми.

Ръс се намръщи.

— Странно за бивша съпруга. И откога? — попита, заинтригуван наистина и в искрено неведение.

Това улесни Греъм да говори. Не се налагаше да се защитава, защото приятелят му явно не знаеше нищо.

— През целия ми живот. Мегън и семейството ѝ са ни съседни. Израснахме заедно. Като изключим братята и сестрите ми, тя е най-старият ми приятел. Играехме си заедно, учехме заедно. Станахме гаджета, още щом разбрахме какво значи това. Бяхме заедно като двойка в гимназията и в колежа. Всички логично предполагаха, че ще се оженим, така и направихме. През първия уикенд след дипломирането.

— Уау! — възкликна Ръс с озадачена усмивка. — Тогава защо не се получи?

— Получи се, за шест години. Тогава ми каза, че е лесбийка.

Като се дръпна назад, мъжът до него пое въздух изненадан.

— Уау... И това ако не е лишаване от мъжественост...

Греъм се засмя на начина, по който се изрази.

— О, да.

— А ти си нямаше и представа?

— Не и когато се оженихме. Бяхме учили в различни колежи. Тя е живяла в една стая с любовницата си през последните две години. Аз мислех, че просто са добри приятелки.

— Но нали тя се е любила и с теб?

— Определено.

— Добра ли беше? — попита Ръс с типичния за мъжете тон.

— Нали не си водиш бележки, а? — шегуваше се само наполовина.

— Не. Ще ми се да разбере за оплождането — как се чувства един мъж в тази връзка — но това е лично. Такъв съм си, хронично любопитен.

След като бе така, как би могъл Греъм да устои?

— Мегън бе добра, когато поискаше — каза той. — Понякога просто ѝ липсваше особено желание. Предполагах, че с всички жени е така.

Докато не бе срещнал Аманда. С Аманда магията бе жива и гореше непрекъснато, докато правенето на бебето не бе притъпило нещата.

— Като е знаела каква е — попита Ръс и върна приятеля си към темата за Мегън, — как е могла да се омъжи за теб?

— Много лесно. И не мога да я виня за това. Част от нея е искала да ми бъде съпруга. Това много би опростило живота ѝ. Семейството ѝ никога не би я приело каквато е. Омъжвайки се за мен, би направила щастливи всички.

— Всички, освен себе си. Имаше ли някакво предчувствие накъде вървят нещата, преди тя да поиска развод?

— Знаех, че се отдръпва от мен. Чувствах го. Престана да споделя с мен. Ръководеше малка книжарница в града и започна да прекарва все повече време там. Вероятно би продължила да живее така още известно време, ако не бях повдигнал въпроса.

— За това, че е лесбийка, ли?

— Въпросът за децата — Греъм се изсмя нервно и погледна встрани. — Каква ирония, а?

— Какво?

— Същият проблем разкъсва двама ни с Аманда. Тогава... какво става с мен и жените, когато въпросът опре до деца? — той отново погледна към Ръс. — Като целувката на смъртта е.

— Не. Не и с Аманда. Тя също иска деца.

— Тя иска да си почине от правенето на опити, ето какво иска. Знаеш ли как ме кара да се чувствам това?

Ръс го изглежда ужасен.

— Искат да престане със секса?

— Не — отвърна Греъм, после премисли отговора си. — Но може и така да е. Знаеш ли какво правят процедурите за лечение на безплодието със спонтанността?

— Мога да си представя.

— Вземи представите си и ги умножи десетократно. Не ти казвам това, за да го напишеш в рубриката си, Ръс. Просто имам нужда да излея мъката си.

— Съгласен — обеща другият.

— Всичко е строго определено. Всичко е по график. Всичко е подчинено на телесната температура и подходящия ден от месеца, а дори не съм ти и споменал за даването на сперма за изкуствено осеменяване. И накрая към всичко това добави липсата на бебе — той се смръщи. — Чувствам се почти толкова мъжествен, колкото и когато Мегън разкри тайната си.

— Но след като Аманда иска почивка от опитите за бебе, сексът не се ли подобри?

— Човек би помислил, че е така. Само че оттогава все спорим — замълча притеснен. — Не би трябвало да ти казвам това.

— Че бракът ти не е идеален ли? А чий мислиш, че е?

— Твоят.

— Майтапиш ли се? Не съм ли ти казвал, че веднъж Джорджия искаше да ме напусне?

— Не го вярвам.

— Истина е. Беше, преди да се преместим тук. Аз се опитвах да правя кариера не съвсем успешно и не бях много доволен от себе си. Изкарвах си го на нея.

— Как?

— Бях мрачен. Нетърпелив. Взискателен. И критичен. За дреболии. Нали се сещаш?

— Тя какво каза?

— Че не съм справедлив. Че е очаквала друго от живота. Че току-що се е срещнала със старата си училищна любов и че той е всичко онова, което аз тогава не бях.

Греъм се поизправи на мястото си.

— Тя ти е казала такова нещо?

— Каза ми. Каза също и че ме обича и иска да спасим брака си.

— Боже! — въздъхна Греъм. — Не се ли обезпокои заради първото й гадже? — той би се чувствал опустошен, ако Аманда му кажеше подобно нещо.

— Това бе сигнал за събуждане. Аз си взех поука.

— Понякога тревожиш ли се какво прави, когато е на път?

— За мъже ли питаш? Не. Вярвам й.

Приятелят му се канеше да попита дали доверието е взаимно, дали Джорджия се тревожи какво прави той, докато нея я няма. Мислеше си за Гретхен, но здравият му разум го спря да не нагазва в тази тема.

Ръс продължи:

— Всеки брак минава през изпитания.

— Изпитания. Добре казано — Греъм надигна бутилката и отпи още една глътка. Изправи глава и се замисли за предизвикателството.
— Ето че сега е погълната напълно от това, което стана с Куин. Моментът е много лошо избран, като се има предвид, че е веднага след другото.

— Моментът никога не е подходящ за такива неща.

Греъм изръмжа. Остави бутилката на земята и я завъртя. После облегна лакти на коленете си и прокара пръсти през косата си.

— Но е нещо различно, за което да мисли. Още един студен душ. Имам предвид, когато мисля за секс, си представям какъв е бил през последната година, което е добре — каза той от лоялност към Аманда. И бе истина, че през онези секунди на върховно удоволствие забравяше всичко друго, освен насладата. — Но го правим само за да си имаме бебе. Трябва да превъзмогнем това.

— Трябва да започнете отначало — посъветва го Ръс.

— Да си върнем чувствата.

— Степенувай нещата по значението им. Джорджия винаги говори за това. Да се степенуват по значение.

* * *

В такъв случай кои бяха важните неща за Греъм? Ами сексът, Аманда, децата и работата. Не непременно в този ред.

Тогава в какъв ред?

Аманда бе на първо място. Без нея никое от останалите три не се получаваше. Искаше да прави секс с Аманда. Искаше да има деца от Аманда. И, разбира се, би могъл да проектира градини, вътрешни дворове за големи магазини, паркови пространства за офис сгради,

дори и крайпътни комплекси без Аманда. Но какъв би бил смисълът на всичко това? Какво би правил с парите, освен да ги харчи с Аманда и децата им?

Аманда бе в центъра на всички важни за него неща. Тя бе оста, около която се въртяха останалите.

Да, беше му много неприятно, когато тя бе разсеяна. Когато се затваряше в себе си и го изолираше, си припомняше всичко, което бе чувствал, когато Мегън заяви, че е лесбийка — неадекватност, унижение, импотентност. Ако Аманда не бе в състояние да разбере това, ако не можеше да приложи способностите си спрямо него и да разбере какво е преживял, ако не успееше да направи преценка на важните неща в живота си и да го постави на първо място, ако, по дяволите, тя не му вярваше по отношение на Гретхен и нейното бебе — тогава за брака им нямаше никаква надежда.

След като това бъде изяснено, никой не би могъл да го обвини, че не е опитал.

Когато Аманда се прибра вкъщи след дългия ден в училището и още по-дългата вечер в обредния дом, Греъм ѝ запари чаша чай и ѝ напълни ваната. Тя бе полузаспала, още преди главата ѝ да се допре до възглавницата, но той все пак я притискаше в прегръдките си и намираще удовлетворение в това. За пръв път от седмици насам не бе ядосан, че страстта помежду им я няма. За пръв път бе доволен само да бъде до нея — независимо дали тя го усещаше, или не.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Аманда не знаеше, че за пръв път през тази седмица спеше в прегръдките на човека, който означаваше най-много за нея. На някакво подсъзнателно ниво вероятно бе усетила утехата на прегръдката му; съзнанието ѝ обаче не го бе разбрало. Тя бе напълно изтощена след часовете, през които бе слушала тъжни истории от децата — прекалено малки, за да ги разказват. Но самоубийството на приятел бе отключило кутията на Пандора и от нея бе изпъзляло чувството за вина. Един ученик призна, че е преписал на изпит; друг — че е наблюдавал майка си и любовника ѝ; трети — че е смъркал кокаин. Всяко от тези провинения изглеждаше в очите на извършителя много по-голямо престъпление от това да се появиш пиян на бейзболна тренировка, за което Куин Дейвис бе наказан и впоследствие бе умрял. Аманда бе положила всички усилия да разграничи двете неща, като отново и отново обясняваше, че не наказанието на Куин е предизвикало смъртта му. Изпрати няколко от децата да поговорят с религиозните съветници от групата за кризисни ситуации, но бремето на разказите им остана у нея.

И така, угнетена дори и в съня, се събуди до Греъм и предположи, че той е в леглото с нея само за да успокои съвестта си, че я прегръща от чувство за вина. Толкова бе лесно да започне отново да мисли като майка си.

Опитвайки се да забрави, че е неделя сутрин, тя се измъкна от леглото, докато съпругът ѝ още спеше, и направи сладкиша за партито на Дороти. Свари прясно кафе и остави неделния вестник на масата. Докато той стане, тя вече беше под душа и после отново в училище.

* * *

Докато я наблюдаваше как тръгва, Греъм се питаше дали успиването му не е било подсъзнателна реакция. Да спи, бе по-лесно,

отколкото да се сблъска с неловкостта помежду им.

Това, разбира се, бе постъпка на страхливец, съвсем различно от поведението, което смяташе да предприеме след разговора с Ръс. Засрамен от себе си, той се закле да бъде по-енергичен.

Едва късно следобед двамата бяха заедно достатъчно дълго време за сериозен разговор. И тогава обаче не можа да я предразположи.

— Сладкишът изглежда добре — направи опит за сближаване. — Благодаря, че го направи.

Тя се усмихна любезно.

— Няма за какво.

След малко той сподели:

— Мислех да се обадя на мама тази сутрин. Но се отказах. Реших, че мога да ѝ честитя рождения ден лично.

— Опитах се да ѝ звънна от училище — каза Аманда. — Тя беше във ваната, затова ѝ оставих съобщение.

— Като снаха ти си по-добра, отколкото аз като син.

— Не. Аз просто съм отчаяна.

— Отчаяна?

Още една любезна усмивка.

— Да я накарам да ме хареса.

— Тя те харесва.

Аманда го погледна и в очите ѝ се четеше, че това е лъжа и той много добре го знае. Греъм не знаеше какво да отговори и замълча.

* * *

Всеки новодошъл на събиране у О'Лиъри получаваше голяма доза истинско физическо усещане от посрещането. Имаше викове и прегръдки, енергично потупване по гърба и бурни приветствия. Аманда бе част от този ритуал още от първия път, когато бе дошла с Греъм. Тогава той я бе предупредил и все пак се бе почувствала замаяна. Но много ѝ бе харесало. Шумното безредие бе нещо, което напълно липсваше в детството ѝ. Тя обожаваше искреното изразяване на чувствата, лесното показване на привързаност.

Всичко това бе налице и този път. Днес разликата бе у нея. Като се остави настрана смъртта на Куин, която я измъчваше, фактът, че бе със семейството на Греъм — с многобройната му фамилия, — я връщаше към неосъществената ѝ бременност. Тя се усмихваше, смееше се, прегръщаше и получаваше прегръдки, но чуваше чуждите мисли и си представяше техните думи. Чувстваше се сякаш всички знаеха — сякаш всички я обвиняваха, тъй като проблемите, които двамата имаха със зачеването, просто не можеха да бъдат свързани с Греъм.

Изпълнена с решителност, Аманда се потопи във веселбата, водена от ръчичката ту на едно, ту на друго дете ту в една, ту в друга стая. Тя обикновено бе привлечена от най-малките, което означаваше, че малчуганите, с които си бе играла през първите години на брака си, сега бяха на шест, седем и осем годинки. Те я обожаваха и това бе лесно обяснимо. Тя им четеше повече от който и да било възрастен, играеше с тях на карти и се включваше в шегите им.

— Ти си най-хубавата леля — каза една от племенничките ѝ, държеше се за нея и ѝ се усмихваше широко, като разкриваше липсващото си зъбче. — Аз не искам да си имаш деца. Искам те цялата само за мен.

Какво би могла да отговори на това? Аманда нямаше и най-малка представа.

Прочутият любим сладкиш на семейството, който бе приготвила, бе станал чудесен. Но облизванията и похвалите неизменно бяха насочени към Мери-Ан, която в действителност бе главният организатор на тържеството. Дори Дороти да знаеше, че снаха ѝ е майсторът на десерта, то тя с нищо не се издаде. Не го спомена нито веднъж, макар че Аманда направи два опита да поговори с нея. Вместо това бърбеше за клуба по градинарство или за историческото дружество, или даже за Мегън, все теми, за които знаеше, че снаха ѝ не би искала да обсъжда. Независимо от това Аманда бе неизменно учтива. Усмихваше се, кимаше и задаваше толкова въпроси, колкото можеше да измисли. На свой ред Дороти не попита нищичко. Постепенно разговорът им замря.

Малкъм О'Лиъри ѝ се притече на помощ втория път.

— Извинявай, мамо, но ще откъсна снаха си. Джоузеф — извика той един от племенниците си, — ела да поговориш с баба си.

Сложи голямата си ръка на рамото на Аманда и я поведе настрани.

— Къде е Греъм? — попита тя. Почти не го бе виждала целия следобед.

— Играе волейбол отзад. Добре че мама има голям двор. Трябваше ни, когато бяхме деца, и сега пак ни трябва. Как си ти?

— Чудесно — каза Аманда с усмивка.

— Грей твърди друго. Казва, че изживяваш тази последна пречка много тежко. Всички се чувстваме ужасно, Аманда. Знам колко много искате да си имате бебе. Мога да си представя колко сте разочаровани.

Тя се съмняваше в това.

— Е, все ще стане някога.

— Чух за един страхотен лекар във Вашингтон. Работи с жени, които не могат да забременеят. Казват, че графикът му е страшно запълнен, но ние слагахме щорите на сестра му в Хартфорд. Тя ще те вреди само с едно обаждане. Какво ще кажеш?

Като се мъчеше да остане спокойна, Аманда попита:

— Говори ли за това с Греъм?

— Да. Той ме закле да не ти казвам, но, за бога, Аманда, ако докторите не могат да разберат какъв е проблемът ви, може би трябва да се срещнете с друг специалист. С удоволствие ще се обадя.

— Благодаря, Малкълм, но работим с добър лекар.

— Е, само ми кажи, ако промениш мнението си. Греъм си умира да стане баща.

Малко по-късно тя чу същите думи. Този път от Мегън Донован, първата жена на Греъм. Една от малкото външни хора, поканени на празненството, тя познаваше всички от семейство О'Лиъри и те я приемаха като една от своите.

За нейна чест, Мегън се съобразяваше с положението. Винаги идваше по-късно, тръгваше си рано и стоеше настрана от уважение към Аманда. Днес обаче я прегърна топло, каза й, че изглежда чудесно, попита я за работата й, нещо, което Дороти не бе направила. На свой ред Аманда попита за нейния бизнес — малка книжарница, която се бореше да оцелее в съревнование с големите вериги и библиотеките в Интернет. Мегън й отговаряше с желание, достатъчно интересно и компетентно и Аманда не за пръв път усети, че доста я харесва. Но това бе, преди Мегън да сниши глас и да повдигне въпроса за децата.

— Грей казва, че нищо не става.
— Засега не — отвърна с усмивка Аманда и довърши с надежда:
— Но скоро ще се получи.
Другата не я остави да се измъкне.
— Сигурно ти е много тежко. Знам колко много желае деца Грей.
Това бе сигналът за началото на края между нас. Аз все отлагах.
Непрекъснато му изтъквах ту една, ту друга причина защо трябва да
изчакаме. Накрая извиненията ми се изчерпаха.
— Положението при нас е различно.
— Мога ли да помогна? — заинтересува се Мегън.
Аманда се смръщи развеселена.
— Не мисля.
— Имам предвид, ако става въпрос да дам яйцеклетка или да ви
заема матката си за девет месеца...

* * *

В колата Аманда бе мълчалива. Цепеше я глава, стомахът ѝ бе
свит на топка, лицето я стягаше от множеството неискрени усмивки, а
в устата си усещаше лош вкус.

Греъм също бе мълчалив, но вътрешно кипеше. Тя го усети
веднага щом напуснаха уличката на майка му. Не бяха изминали и две
преки, когато той каза:

— Мразиш ли семейството ми?

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Не. Защо?

— Ти се мъчиш да се държиш любезно. Всеки може да го види.

Аманда се загледа през прозореца. Имаше толкова много неща,
които ѝ се искаше да каже. Толкова много неща, които ѝ се искаше да
изкрещи. Не знаеше откъде да започне.

— Какво му е на семейството ми, Аманда? — попита той.

— Нищо.

— Тогава защо ти е толкова трудно да си с тях? Имаш
главоболие. Виждам го в очите ти. Защо от семейството ми те боли
глава? Заради шума? Бъркотията? Смехът? Мислех, че всичко това ти
харесва.

— Харесва ми. Просто се чувствам различна от тях.

— Виж, знам, че майка ми не е най-сърдечният човек на света...

— Тя е... — прекъсна го съпругата му. — Тя е сърдечна с всички.

Освен с мен.

— Разстроена си, задето не ти благодари за сладкиша.

Тогава Аманда се извърна към него.

— Разстроена съм заради много неща. Че не ми благодари, вероятно е най-малкото, макар че направих този сладкиш, докато имах много по-сериозни грижи, и беше грубо от нейна страна. Искам да кажа, ти не смяташ ли, че беше грубо?

Той махна с ръка, за да отклони въпроса.

— Майка ми е възрастна. Не е модерен човек и не може да се приспособява. Още преди да се оженим, знаехме, че с нея няма да ни е лесно. Сега не е по-зле от друг път.

— Моите нужди се промениха. Искам да получа повече от нея. Искам да ме подкрепя.

— За бебето ли? Тя не може да те подкрепи, Аманда.

— Може би. Но ти можеш — в гласа ѝ се прокрадна молба. — Къде беше цял следобед? Остави ме сама да се оправям с въпросите защо нямаме бебе, чия е вината и какво правим за това. Знаеш ли, че Мегън предложи да стане майка заместител?

— Много мило — отбеляза Греъм.

— Тя е твоя бивша жена! — извика Аманда. — Какъв сапунен сериал би се получил, ако ѝ разрешим да стори това? Едно е, когато сестра на жената го направи или пък майка ѝ, но бивша съпруга? Но да се върнем малко назад. Защо тя мисли, че проблемът е в моята матка? Защо те всички мислят, че аз съм виновна? Емили не смята така. Тя казва, че е също толкова вероятно да си ти. Осведомил ли си ги за това? Или си им казал само, че непрекъснато губя бебетата — сякаш аз съм играчът на втора база и все изпускам топката в семейната игра на бейзбол!

Шокирана от грубия си тон, тя замълча. За известно време продължиха мълчаливо. Когато усети, че отново може да се контролира, продължи по-бавно и тихо:

— Не мразя семейството ти. Само че когато съм с тях, губя теб.

— Не ме губиш — присмя ѝ се той.

— Ти никога не си с мен. Не сме заедно. Непрекъснато говориш с някой от братята си или си играеш с племенник, или даваш съвети по градинарство на някоя от снахите си. Или говориш с Мегън.

— Чудех се кога ще стигнем до това — промърмори съпругът ѝ. — Господи, Аманда, Мегън е най-старата ми приятелка. Познавам я цял живот. Разделихме се като приятели. Харесва ми да се срещам с нея. И харесвам срещите със семейството си.

Аманда отново се умълча.

— Искаш ли отсега нататък да се срещам сам с тях?

Тя затвори очи. Той пропускаше важното в случая.

— Не.

— Какво искаш?

Искаше да ѝ направи бебе, ето това искаше. Искаше да гледа на нея сякаш е център на вселената му. Някога го правеше. На партито днес не бе я погледнал нито веднъж.

— Кажи ми, Аманда.

— Искам да ми помогнеш по отношение на тях. Помогни ми да се почувствам по-малко изолирана. Стой до мен, не до някой друг, сякаш се срамуваш да си с мен. Ти кажи на Малкълм, че човекът, за когото чул, че е страхотен с безплодните жени, може да не е подходящ за нас, тъй като аз не съм безплодна. Застани на моя страна. Помогни ми. Подкрепи ме — тя си пое набързо дъх и го погледна. — Или още по-добре, кажи им да си гледат работата. Дали ще имаме дете, си е наша работа. Те изобщо не би трябвало да се бъркат — и не ми казвай, че са загрижени, защото знам, че е така, но това не ми помага. Повтарят ми колко много искаш да имаш дете, сякаш мога да щракна с пръсти и да го накарам да се появи. Знам, че искаш дете. Не е нужно те да ми го казват. Какво стана с уважението към личния живот на човека? Какво стана с правилото да не обсъждаме лични неща пред хората?

— Така е било в твоето семейство — каза Греъм. — Не и в моето.

— А може би трябва. Може би трябва да ги накараш да разберат, че аз съм най-важна в живота ти. Освен ако не е така.

Той я погледна ядосан.

— Това състезание ли е? Да се види кой ще е по-важен.

Аманда поклати глава. Погледът му я бе накарал да потрепери. Никога не си бе представяла, че може да чуе подобни думи.

— Точно това е — реши той. — Искаш от мен да избира: семейството ми или ти.

— Никога. Само искам да се държиш като съпруг.

— Опитвам се. Опитвам се. Правя каквото е по силите ми в ужасна ситуация. Но това, че ревнуваш от Мегън и от семейството ми, не ми помага. Ревнуваш и от Гретхен и това също не ми помага. Искаш от мен да се държа като съпруг? Тогава постъпи като съпруга. Довери ми се.

* * *

Естествено, когато се върнаха в тихата уличка, Гретхен бе в предния си двор и бе насочила струя вода към лалетата. Последните слънчеви лъчи образуваха дъга от разпрашените водни капчици и придаваха идиличност на цялата картина, сякаш вдовицата изведнъж се превърна във въплъщение на всичко, което бе объркано в техния живот.

Как биха могли да обсъдят това, без да се карат? Греъм не знаеше. Затова последва Аманда в къщата и уважи явното ѝ желание да запази мълчание.

* * *

В понеделник сутринта Аманда се събуди с главоболие и усещане за опасност. Опита се да мисли за положителни неща, но нямаше много такива в деня на погребението на един тийнейджър. Тя прие предложението на Греъм да вземе душ първа и му благодари, когато после я чакаше с хавлията в ръка. Не бе чак толкова погълната в мисли за очакващото я през деня, че да не забележи загрижеността му, и оцени факта, че не зяпа тялото ѝ, а задържа очите си върху лицето ѝ. Попита я с какво може да помогне и когато тя му предложи, той с готовност се съгласи да се отбие и да остави няколко дузини понички в учителската стая за онези, които ще пристигнат най-рано.

После той си облече костюм.

— Среца ли имаш? — попита го. Понякога съпругът ѝ се обличаше официално заради някой клиент, но напоследък не го бе правил.

— Погребение — каза той. — Искам да знаеш, че ще бъда някъде назад.

Изминаха няколко мига, преди да разбере какво ѝ казва, и тогава, без да иска, тя избухна в сълзи.

— О, Господи! — промърмори той и я привлече по-близо. — Това трябваше да те накара да се чувстваш по-добре.

Така беше. Бе се държала стоически по време на цялото изпитание с Куин, не даваше воля на емоциите си дори когато се разкъсваше от съмнения, че би могла лично да предотврати смъртта му само ако го бе притиснала в училищния коридор и го бе завлякла в кабинета си или пък ако бе по-настъпателна спрямо родителите му. Тя бе опора за деца и учители в училището, като носеше товара на всички, които разчитаха на нея. Сега Греъм ѝ предлагаше да се облегне на него. Предпазните стени около нея се срутиха и сълзите ѝ рукохна. Тя не се опита да ги задържи. Вместо това обви ръце около врата му и остана така, докато болката поутихна. После, като се отдръпна назад, погледна нагоре към бездънно зелените му очи.

— Благодаря — каза тя и го целуна леко по устните.

Усети първите тръпки на истинска сексуална възбуда, каквато не бе изпитвала от месеци. Но тъй като нямаше нито време, нито знаеше как да се справи с нея, тя отстъпи назад, погледна се смаяно в огледалото и се върна в банята да се гримира.

* * *

Погребението се състоя в църквата с висока бяла кула в центъра на града и ако на някого бе минала през главата мисълта, че починалият е посегнал сам на живота си, това не си пролича. Цветята бяха в изобилие, а снимките на Куин — многобройни. Учениците седяха до приятелите си, макар че много от родителите им също присъстваха. Задължена да седи до учителите, Аманда успя да зърне Греъм само веднъж. Когато излезе навън, той вече си бе отишъл.

Тя запази образа му в сърцето си през целия ден и това ѝ бе утеха. Макар атмосферата в училищните коридори да бе тягостна, само няколко ученици със сълзи на очи се отбиха в кабинета ѝ. Най-добрите приятели на Куин изобщо не дойдоха в училище, а след погребението отидоха у семейство Дейвис. Тренировките и спортните състезания бяха отложени от уважение към Куин.

Към три следобед училищните автобуси бяха заминали и районът бе зловещо тих. Няколкото останали ученици стояха из двора на малки групички. Аманда поседя на първото стъпало на голямото каменно стълбище пред училището и две момичета дойдоха да си поговорят с нея. Не казаха много, изглежда, просто искаха да бъдат близо до някой възрастен, който вероятно е по-наясно със смъртта.

Остана с тях, докато си тръгнат. После се върна в кабинета си и поседя там известно време. Фред Едлин се отби да ѝ благодари и да я поздрави за това колко ефективен се е оказал подходът с екипа за кризисни ситуации.

— Опиши случая — посъветва я той. — Всяка учебна институция в страната трябва да има подобно нещо.

Аманда му благодари, но истината бе, че напоследък на трагичните случаи в училище се даваше широка гласност и много училища вече си имаха подобни структури. Идеята не бе нова и стореното от нея не си струваше да се описва. Освен това не искаше признание. Единственото, което искаше, бе да помага на учениците, нали бе наета да ги съветва, фактът, че екипът бе проработил добре този път, ѝ донесе голямо облекчение. Историята със смъртта на Куин бе все още прекалено болезнена — и прекалено близка за психолога у Аманда, — за да може да усети тя някакво задоволство.

— Добра работа — провикна се Мадри веднага щом директорът излезе.

— Благодаря — отзова се Аманда и извади захарче от торбичката под клетката. Папагалът го изтръгна от пръстите ѝ веднага щом му го подаде.

— Сладко захарче, сладко захарче — избъбри пилето.

Аманда се усмихна тъжно.

— Толкова е лесно човек да ти угоди. Мисля, че в това се състои удоволствието да си имаш домашен любимец. Лесно е да го ощастливиш. Няма усложнения. Получаваш това, което виждаш.

Тя се извърна при звука на стъпки в коридора.

— Ееето го и Джони — каза Мади и, разбира се, на вратата се появи господин Дубчек.

Той бе присъствал на погребението облечен в размъкнат кафяв костюм, но сега бе в обичайните си зелени работни панталони и риза, а лицето му бе тъжно.

— Как беше днес, госпожо О'Лиъри? — попита портиерът с дрезгавия си глас.

— Горе-долу. Шокът постепенно преминава. Ще мине известно време, преди реалността да вземе превес — да се усети неотменността на смъртта.

Тя щеше да продължи да работи с учителския състав, за да наблюдават за предупредителни знаци сред онези деца, които бяха най-склонни да копират чужди постъпки. Имаха списък. Всички бяха съгласни, че този път е по-добре да проявят по-голяма активност.

Бръчките по челото на стария човек се увеличиха още повече.

— Петдесет години работя тук и такова нещо не беше ми се случвало. Имало е болни деца, които са се свличали в коридора. Имало е припадъци, нали се сещате, епилептични. Няколко деца загинаха в автомобилни катастрофи, а едно — в самолетна. Имало е и самоубийства, но вкъщи. И никога досега тук. Не биваше да му разрешавам да остане в училище. Трябваше да го изпратя у дома.

Аманда се усмихна мило. Тя разбираше вината. Наистина.

— Ако Куин е бил решен да се самоубие, щял е да намери друг начин. Ако го бяхте изпратили вкъщи, може би е щял да иде в гората и да го направи там. Щеше да мине много повече време, преди някой да го намери.

— Но ако бях се върнал веднага след като го е направил, можеше да бъде спасен. Така казаха лекарите от „Бърза помощ“.

— Повярвайте ми, аз самата си задавам много подобни въпроси. Ако бях излязла и го бях домъкнала насила в кабинета си, вместо да му изпращам съобщение по електронната поща; ако бях споделила загрижеността си с администрацията или с треньора му; ако бях казала на родителите му, че той изпитва такава силна болка, че е в състояние да си навреди... Но никой от нас не знаеше това. Нямахме представа какво е намислил. Това е последното нещо, което някой от нас би очаквал от момче с такива възможности.

Портиерът затвори уста и поклати глава:
— Загуба. Ужасна загуба. Той се върна в коридора.
— По дяволите — избъбри Мади.
— О, да — отвърна с въздишка Аманда.

* * *

Тя остана в училище до пет часа, като предимно отговаряше на телефона и разговаряше с родители, които се безпокояха за децата си и не бяха сигурни как да се справят с тях. Отби се и един от учителите на Куин. И той се връщаше в мислите си назад, търсеше признаци, питаше какво би могъл да направи по друг начин.

След време тя заключи кабинета си и тръгна към къщи. Гледката на камиона на Греъм в алеята я стопли, както и онова, което видя, когато мина през прохода между гаража и кухнята, преди да влезе в къщата. Там, в задния двор, върху килим от трева, на фона на канадските ели и боровете, стоеше масичката от ковано желязо с два чудесни стола. Масата бе подредена с ленени подложки за сервиране и салфетки, с винени чаши и свещници.

Развълнувана, тя влезе в кухнята. Греъм четеше упътването върху кутия с пилаф. На плота бяха пържолите, купени за петъчната вечеря.

— Реших, че можем да опитаме отново — каза той и остави кутията с ориза. После отвори хладилника, извади бутилка с вино, напълни приготвените високи чаши и ѝ подаде едната. — Мина доста време.

Тя кимна. През последните месеци, когато толкова отчаяно се опитваше да забременее, че дори бе започнала да чете за това в Интернет, отказваше да пийне и глътка питие, в което има и следа от алкохол.

— Каква ли полза имаше от това — промърмори сега и повдигна чаша към неговата.

— За живота! — каза той.

Предвид на изминалите няколко дни, но също и изминалите няколко години Аманда не би могла да го каже по-добре.

— За живота!

Допряха чаши. Тя отпи от своята и остави виното да докосне всички вкусови рецептори в устата ѝ, докато вдъхваше ароматния букет от чашата.

— Изглеждаш по-добре — каза Греъм.

— Не се чувствам толкова ранима.

— Някакви по-особени проблеми след погребението?

Все още замислена в известна степен, тя му отвърна:

— Не. Не и с децата. Тревожа се за някои от родителите. Толкова са интелигентни и толкова закостенели в схващанията си. Една майка ме спря на погребението и не каза нищо добро за родителите на Куин. Настояваше, че нито едно от децата ѝ не би се самонаранило. Когато ѝ казах, че деца от най-различни семейства го правят, тя отрече. Сигурна съм, че няма да се отзове, ако дъщеря ѝ иска да поговорят за Куин. Затова момичето ще иде при приятелки, които могат да отговорят на въпросите ѝ, колкото и тя самата.

— Но ще получат утеха една от друга, нали?

— Да. Помага, когато знаеш, че и други изпитват същото. Ще ми се да вярвам, че има полза и от хора като мен. Не че аз знам отговорите. Но съм възрастен човек. Могат да се облегнат на мен.

Греъм се намръщи.

— Имаш нужда от почивка.

— Ще си почина следващия уикенд. Когато съм там, за да помагам на децата, и на мен ми е по-леко. Чувствам се толкова зле, колкото и те.

— Трябва да поставиш някаква граница, да останеш малко встрани.

— Много е трудно в случай като този. Даже не мога и да си представя какво изпитват родителите на Куин.

— Аз мога — отбеляза Греъм, като изведнъж в гласа му прозвуча отчаяние. — Сигурно е нещо подобно на онова, което почувствах, когато ти дойде цикълът миналата седмица. Загубихме дете. Всички надежди и мечти, всички планове, които имахме, изтекоха право в канала.

Аманда би избрала други думи. Картината, нарисувана от него, бе много ярка и груба.

— Ще опитаме отново — меко каза тя.

— Ти, изглежда, си доволна да почакаш.

— Не. Не съм доволна. Нищо подобно.

— Ще искаш ли да започнем отново следващия месец?

— Да искам? Не — тя предпочиташе да си направят бебе по обичайния начин. — Но ще го направя.

Той вдигна ръка.

— Виж, ако е само заради мен, не бива. Едно дете е обвързване за цял живот. Ако не го искаш, кажи ми.

— И после какво? — изтърва се тя, без да го е обмислила.

Но въпросът назряваше подсъзнателно в главата ѝ от дни, седмици, месеци. Прииска ѝ се да си вземе думите назад, когато очите му охладняха. Както тийнейджърите трябваше да знаят как настъпва смъртта, така и тя имаше нужда да разбере какво да очаква при провал.

— Не искаш ли деца? — попита той наскърбен. — Само заради мен ли е било всичко?

— Искам. Казвала съм ти го. Но какво ще стане, ако не се появят?

Той изглеждаше объркан.

Тя продължи забързано, достатъчно изтощена от преживяното изпитание, за да се чувства безразсъдна.

— Какво ще стане, ако изобщо не се появи дете? Как ще се чувстваш?

— Да нямаме дете, е невъзможна ситуация. Още не мога да мисля за това.

— Аз мога. И го правя. През цялото време. Лежа будна нощем и се тревожа. Какво ще стане, ако никога не си родим бебе? Какво ще стане с нас тогава? Мен ли ще обвиниш? Себе си ли ще обвиниш? Какво ще си помисли семейството ти? Какво ще кажат те? Ще ме изолират ли още повече, отколкото сега? Колко силно желаеш дете? Това необходима част от психическото ти равновесие ли е? Свързано ли е с мъжествеността? Ако се подложим на нов опит за изкуствено осеменяване и после минем на оплождане ин витро и пак не заченем, тогава какво? Все още ли ще ме желаеш, или ще поискаш да опитаеш с някоя друга? — затаи дъх и преглътна с усилие. — Мисля за тези неща през цялото време, Грей. Те ме преследват и ме измъчват.

Той не проговори. Тя се вгледа в лицето му за някакъв знак, който да ѝ подсказва какви са мислите му, но те оставаха загадка. Устните му бяха стиснати в тънка линия над брадата, но не можеше да

разбере дали е ядосан, или просто разтревожен. Зелените му очи бяха дълбоки и разширени — уплашени, — макар да не знаеше дали се чувства притиснат, или просто изненадан от въпросите ѝ. Колкото до мълчанието му, то можеше да означава или че не знае отговорите, или че ги знае, но не иска да ги изрече.

Когато на рамката на покритата с мрежа врата внезапно се почука, и двамата подскочиха. Аманда бързо погледна назад. Беше Гретхен Таненвалд.

За негова чест Греъм не си потроши краката от бързване да отвори. Изобщо не помръдна. Съпругата му бе тази, която го стори.

Като се питаше колко ли време съседката е била там и какво е чула, тя бавно се приближи до вратата. Колкото повече се приближаваше, толкова по-ясно ѝ ставаше, че нещо не е наред.

Да отвори вратата, я накара вродената ѝ учтивост, но загриженият ѝ глас бе плод на женската ѝ интуиция:

— Случило ли се е нещо?

— Да — каза Гретхен с треперещ глас. — Нуждая се от Греъм.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нуждая се от Греъм.

Всички най-лоши страхове на Аманда изведнъж излязоха на бял свят. В този миг тя бе убедена не само че съпругът ѝ е баща на бебето, но и че двамата с Гретхен са лудо влюбени. Очите на бременната — огромни сини очи — бяха вперени покрай нея в Греъм и сякаш потвърждаваха подозренията ѝ. Жената изглеждаше отчаяна.

Отчаяна? Аманда се съвзе. Не отчаяна. Уплашена. Греъм пристъпи напред.

— Станало ли е нещо?

— Аз, тъж... аз мисля, знам, че някой е влизал в къщата ми без разрешение — каза Гретхен с монотонен глас, очевидно разстроена и обладана от страх. — Има поражения. Тъкмо се върнах, и видях. Не знам дали онзи човек все още не е вътре.

Нахлуване с взлом. Аманда би се изсмяла от облекчение, ако не бе толкова уплашена. Това произшествие не беше нещо, което се случва в Уудли, още по-малко на уличка като тяхната, където непрекъснато имаше хора.

— Кражба? — попита Греъм, също сепнат.

— Поражения. На картините на Бен. Моите картини. Не бях включила алармата. Знаех, че вие сте тук, и семейство Ланг, а и Карен Котър. Аз... аз даже не заключих задната врата. Само прескочих до магазина за плодове. Не съм се бавила повече от трийсет минути.

Аманда също бе вкъщи почти през цялото това време. Не бе забелязала нищо необичайно или странно по улицата, когато се прибираше с колата. Но натрапникът може да е дошъл и през гората.

Греъм излезе навън, като леко побутна Гретхен встрани, докато минаваше край нея.

— Ще проверя.

Когато тя понечи да го последва, Аманда я хвана за ръката и усети, че трепери.

— Нека да иде сам. За всеки случай.

Гретхен преглътна с мъка.

— Може би не трябва. Може да пострада. Може би е редно да извикам полицията.

Но тя изглеждаше прекалено безпомощна, за да направи каквото и да било. Освен това риска поемаше Греъм. Затова Аманда издърпа Гретхен в кухнята и позвъни сама. Даде на полицаите необходимите сведения и после изведе вдовицата навън. Двете слязоха по алеята и останаха да чакат на тротоара, откъдето съседната къща се виждаше ясно, но бяха на безопасно разстояние. Греъм вече се бе забавил доста дълго и Аманда започна да се притеснява.

Джули Котър си играеше на кукли на стъпалата пред дома си, а близнаците Джаред и Джон кръжаха наоколо със скутерите си. Никой от тримата, изглежда, не виждаше нещо необичайно в това, че Аманда стои на тротоара отсреща с Гретхен Таненвалд. Освен че Джули им махна с ръка, децата почти не им обръщаха внимание.

На Аманда ѝ хрумна да ги изпрати да се прибират. В противен случай биха се оказали примамливи заложници, в случай че от къщата изскочеше някой луд. Но реши, че подобна мисъл е абсурдна. Освен това и тя беше там заедно с Гретхен. Това правеше съотношението пет на един.

Разбира се, ако неканеният гост имаше оръжие, броят нямаше да има значение.

— Съжалявам — продума вдовицата. Застанала много близо до нея, тя вероятно мислеше за същото. — Провалих вечерта ви. Но не знаех какво друго да сторя.

— Не бъди глупава — нежно каза Аманда. — Нали за това са съседите. Нещо откраднато ли е?

— Не знам. Видях картината във входното антре и избягах навън. Вероятно бих могла да се обадя на полицията и оттам. Но единственото, което исках, бе да се махна.

— Аз бих направила същото.

— Нямам телефон в колата. Иначе щях да се обадя от него.

— Постъпила си правилно — увери я Аманда, но тревогата ѝ се засилваше.

Представяше си Греъм потънал в кръв на пода, след като е бил нападнат от престъпника, скрит в килера. Но пък вероятно мъжът ѝ просто правеше пълен оглед на къщата. В края на краищата той се

ориентираше добре вътре. И по-рано бе влизал. И двамата бяха ходили — по покана на Бен и Джун.

Гретхен притисна уста с тънките си пръсти. Бе по-висока от съседката си с половин глава, но изглеждаше невероятно крехка въпреки ръста си и наедрелия корем. Когато погледна към него, Аманда усети толкова силна завист, че дори би протегнала ръка да го пипне.

Решена да не обръща внимание на това, тя попита:

— Какви поражения са нанесени? С боя ли са нацапани?

— Разрязани са — отвърна Гретхен иззад юмруците пред устата си.

— Господи! — отново си представи ранения Греъм.

— Звънят ми по телефона и мълчат. Реших, че е някой от синовете на Бен. Но не мисля, че биха унищожили нещо, което баща им обичаше. А и не си ги представям да се крият в гората и да чакат да изляза от къщата.

Аманда се бе срещала със синовете няколко пъти. По възраст двамата с Греъм бяха по-близо до братята Таненвалд, отколкото до баща им, но тя предпочиташе Бен за приятел. С него бе лесно да се разбере човек. Същото важеше и за Джун. Синовете им бяха позатворени хора.

Напълно съсредоточена върху къщата, Аманда подскочи, когато усети нещо топло да се притиска в бедрото ѝ.

— Джули! — извика облекчено и погали детето по главата. — Стресна ме.

— Случило ли се е нещо? — попита момиченцето.

— Не мисля — отвърна Аманда с възможно най-безгрижен тон.

— Защо стоите тук?

— Само чакаме Греъм — обвини раменете на детето с ръка и леко го притисна, после го пусна. Искаше да внуши на Джули да се върне обратно на предната им веранда.

— Мога ли да почакам с вас?

— Нали обикновено помагаш на мама за вечерята?

— Тя вече сготви. Помолих я да ми почете, но тя каза, че не може. Само че не знам защо — добави малката засегната. — Само си седи там.

— Може да се е замислила за нещо — подхвърли шеговито Аманда, макар че лесно можеше да си представи какви са мислите на Карен. Много бе вероятно голяма част от тях да са свързани с жената, застанала отляво. — Може да се нуждае от спасение. Иди да ѝ помогнеш, скъпа.

Джули сбърчи носле.

— Тя ще ми каже да си играя със Саманта — Саманта бе куклата, която седеше прилежно подпряна на стъпалата пред къщата на семейство Котър. — Винаги ми казва това. Къде е Греъм?

— У Гретхен.

— Защо?

— Прави ѝ услуга.

Детето любопитно изгледа Гретхен. Загрижена, че може да започне да задава неудобни въпроси, Аманда си отдъхна, когато то каза: „О, добре“, и изтича нататък.

— Ти си много добра с нея — отбеляза вдовицата, макар че очите ѝ бяха приковани в къщата.

— С нея е лесно да си добър — каза Аманда, после промърмори: — Къде ли е Греъм?

— Къде са полицаите? — добави Гретхен.

И двата въпроса получиха отговор в следващата минута. Греъм се показва на входната врата тъкмо когато една патрулна кола зави по уличката.

Облекчена, Аманда се втурна към него. Гретхен я следваше.

— Вътре няма никой — каза той, когато се срещнаха на алеята, и помахаше с ръка на полицаите да се приближат. — Огледах цялата къща. Единствените поражения, които забелязах, са по картините.

— Картините? — попита Гретхен, като звучеше още по-изплашена отпреди. — Не само тази в антрето?

— Пострадали са и две във всекидневната.

Бременната жена се затича и изкачи предните стъпала. Като ругаеше под нос, Греъм я последва. Аманда не мислеше да изостава. Тя тръгна след тях, мина през входната врата, после покрай картината в антрето, разрязана с един удар през средата, и влезе във всекидневната.

Гретхен стоеше, притиснала юмрук до сърцето си, и се взираше в платното на стената. Сълзи се стичаха по бледото ѝ лице. Аманда

погледна и другата повредена творба, но разликата бе впечатляваща. На La Voisine бе нанесена много по-голяма вреда, отколкото на другите две картини. Разрезите по нея бяха жестоки и сега изумително красивата жена, изрисувана на картината, бе направо неузнаваема.

Полицаяте се обади от вратата.

— Тук вътре сме — обади се в отговор Греъм.

Когато те се появи на прага на всекидневната, той поздрави и двамата по име, ръкува се с тях и после ги представи на жените. Лицата им бяха познати на Аманда, макар че никога не се бе запознавала с тях официално. По-възрастният, Дан Мийхън, бе около петдесетте и бе приятен човек. Партньорът му, Боби Чиапизи, бе поне двайсетина години по-млад и очевидно бе с по-малък стаж в полицията. Униформата му бе колосана, а маниерите му напълно ѝ подходяха.

Като ги насочи към La Voisine, Греъм им разказа онова, което знаеше.

— Уау! — възкликна Дан. — Някой е бил много ядосан. Значи става дума за тази картина и за другите две — той се обърна към Гретхен. — Нещо друго?

Домакинята не се и опита да избърше сълзите от лицето си. Изглеждаше слаба. „Съсипана“ бе думата, която мина през ума на Аманда. Тя не можеше да не съчувства на жената.

— Не знам — прошепна Гретхен и приседна на дивана, без дори за миг да отклони поглед от картината.

— Не забелязах нищо, докато обикалях из къщата — каза Греъм, — но търсех само очевидни неща. Нищо не бе съборено на пода. Изглежда, не е тършувано. Госпожа Таненвалд ще трябва да си прегледа нещата и да каже дали нещо е взето.

— Не съм отсъствала дълго — каза вдовицата с безизразен глас.

— Колко време ви нямаше? — попита по-младият полицай, стиснал здраво малкия си бележник и химикалката.

— Двайсет минути. Може би трийсет.

Дан погледна към Аманда и Греъм.

— И никой нищо не е видял?

Те поклатиха глави. В този момент във всекидневната влезе Карен. Джули и близнаците вървяха подире ѝ, широко разтворили очи.

— Какво е станало с онази картина? — попита новодошлата, като махна с ръка зад гърба си, но за миг спря да си поеме дъх, когато погледна пред себе си. — О, боже мой...

— Имало е натрапник — обясни й Дан. — Вие сте госпожа Котър, нали? — когато Карен кимна, той продължи: — Наблизо ли живеете?

— В съседната къща.

— Видяхте ли някой да влиза или да излиза през последния час?

— Само Гретхен — тя не можеше да откъсне очи от *La Voisine*.
— Каква каша.

Джорджия и Ръс се появиха зад нея.

— Защо полицията е тук? — попита Ръс секунда преди и неговите очи да се обърнат към картината.

Греъм се приближи, към тях да им обясни, а по-възрастният полицай коленичи пред Гретхен. Аманда си помисли, че тя изглежда покъртително сама там, на дивана, с обляното си в сълзи лице, затова отиде и седна до нея.

— Бихте ли проверили дали още нещо е взето? — попита униформеният.

Вдовицата поклати глава.

— Единствените ценни неща са обиците и пръстенът ми, а аз никога не ги свалям — обиците представляваха обковани диаманти, които подходяха по размер и форма на камъка в средата на елегантна венчална халка.

— Има ли някъде пари, които биха могли да откраднат?

— Не — тя промени мнението си. — Да. Но парите не ме интересуват. Тях могат да вземат. Но защо са направили това?

— Имате ли някаква представа кой може да го е направил? — попита той. Гретхен поклати глава. — Кой има ключ за къщата?

— Вратата не беше заключена.

— Има ли замесен приятел?

— Не.

— Ами бащата на бебето?

— Не.

— Какво „не“? — подкани я да довърши полицаят.

— Бащата на бебето не би сторил това.

— Може би, ако ни дадете името му...

— Няма никаква нужда — с тиха решителност заяви жената.

Почувствала се неловко, Аманда попита полицаая:

— Няма ли да снемете отпечатыци или нещо такова?

— Ще го направим — той погледна към партньора си. Боби Чиापизи изглеждаше недоволен.

— Ако е имало отпечатыци върху някоя брава, вероятно вече са изтрити. Само откакто сме тук, половината квартал мина през тези врати.

Ето че и Алисън и Томи бяха дошли и преди някой да успее да каже нещо, зад тях се появи и Лий.

— Какво пропуснах? — попита той, после видя картината. — О, боже мой!

Отвращението му се стори на Аманда съвсем истинско. И все пак би ѝ се искало да знае къде е бил той през последния час и кой може да гарантира за него.

Дан Мийхън се изправи на крака и изпъна тяло.

— Това, което трябва да направим, е да позволим на госпожа Таненвалд да обиколи къщата си, за да види дали нещо друго е било пипано. Може пък да си имаме работа с любител на изкуството.

— Това бе единствената вещ в къщата, която бе от значение за мен — промърмори Гретхен.

Като не знаеше какво да каже, Аманда просто сложи утешително ръка на рамото ѝ.

— Най-доброто, което мога да ви предложа — каза със съжаление по-възрастният полицай, — е да се обадите на застрахователната си компания.

За пръв път Гретхен се вгледа право в очите му.

— Могат ли да ми върнат картината обратно? — попита тя ядно и Аманда изпита гордост от нея. Всеки глупак можеше да види, че платното има сантиментална стойност.

— Не — отговори Дан Мийхън. — Но ще изпратят свои хора да разследват, както и оценител. Ще получите пари, с които да си купите нова картина.

Един поглед към лицето на Гретхен бе достатъчен на Аманда, за да каже тихо, но твърдо на полицаая:

— Не мисля, че тя иска нова. Тази имаше специална стойност. Който и да е направил това, е отнел значението на картината за нея.

Най-доброто, което можете да предложите — тя нарочно използва неговите думи, — е да кажете, че участъкът ще издири виновника и ще разбере защо е направил това.

Човекът изглеждаше искрено засрамен.

— Да, госпожо О'Лиъри. Ще се опитаме да направим това. Ще изпратим патрулни коли от другата страна на гората и ще проверим дали и в онези къщи някой не е забелязал нещо странно. Ще отделим особено внимание на този район. Ще направим каквото е по силите ни.

— Благодаря — каза Аманда.

* * *

Аманда напусна къщата последна от жените. Полицаяте все още бяха вътре, както и Греъм и Лий. Останалите се бяха разотишли. От децата единствено Джорди наблюдаваше случката, подпрян с ръка на една от колоните на предната им веранда. Въпреки зловещото присъствие на патрулната кола уличката бе тиха.

Когато Аманда се приближи до тротоара, където стояха другите две жени, Карен попита:

— Какво прави вътре толкова дълго?

— Обиколих къщата заедно с Гретхен, за да видим дали липсва нещо. Съчувствам ѝ. Ако бях на нейно място, нямаше да искам да го направя сама. Не и след като някой е бил в къщата ми. Тръпки ме побиват.

Карен повдигна едната си вежда.

— Да си в къщата ѝ ли?

— Като знам, че някой друг е бил вътре и е правил ужасни неща с нож. Ако бях на мястото на Гретхен — продължи Аманда, като се опита да си го представи, — щях да се питам какво е докосвал и какво си е мислил и дали не се крие някъде наоколо, за да се върне пак.

— Помисли за бельото — подметна Джорджия. — Ами ако е отварял шкафове и е пипал нещата? Можеш ли да си представиш? Чувствам се омърсена само като си го представя.

— Аз използвах думата „осквернена“ — каза Аманда, като си мислеше за откъслечните реплики, разменени с Гретхен по време на претърсването.

Карен не бе толкова състрадателно настроена.

— Има алармена инсталация. Да я беше използвала.

— Ти използваш ли своята? — попита Джорджия.

— Не. Не мога. Заради децата. Все ще се заключат — вътре или вън. Би било голяма бъркотия — тя се обърна към Аманда. — И липсва ли нещо?

— Не. Не смята, че се е качвал горе. Каза, че всичко изглежда така, сякаш не е било докосвано. Невъзможно е да е прекарал много време вътре. Не е отсъствала дълго — не беше студено, но Аманда обвини ръце около тялото си да се стопли. Макар Гретхен да не беше най-скъпият ѝ човек на света, никоя жена не би трябвало да се сблъсква с подобно нещо. Да спи в къщата тази нощ, щеше да е изпитание. — Все си представям разкъсаното платно увиснало на различни страни. Който и да е направил това, е бил болен.

— Тя махна ли я от стената? — попита Джорджия.

— Не. Греъм я попита дали не би искала да ѝ помогне за това, но тя каза, че сама ще я свали по-късно.

— Е, на мен тази картина няма да ми липсва — отбеляза Карен. — Само неприятности носеше. Е, кой, мислите, го е направил? Не мога да повярвам, че е случайно.

— Едва ли — каза Джорджия.

Аманда се съгласи.

— Който и да е влизал в къщата, е имал определена мисия. Целта му е била картината.

— Значи не е било кражба — разсъди Джорджия — и който и да е бил, ѝ има зъб — тя се обърна към Карен с многозначителна усмивка. — Знаем, че ти имаш мотив.

Някога всички щяха да се засмеят от сърце, осъзна Аманда. Щяха да са на едно мнение и да споделят смеха си. Щяха да са един отбор, особено що се отнася до красивата млада русокоса вдовица на Бен.

Сега обаче Карен не се усмихна.

— Ха-ха — каза само тя сериозно и добави: — Видяхте ли как Боби Чиापизи гледа Гретхен?

— Не я е гледал — отвърна Джорджия.

— Именно. Не смееше да я погледне. Сякаш би искал да е, където и да е, само не и тук.

Джорджия се намръщи.

— Мислиш, че той и Гретхен... — тя поклати глава. Аманда беше съгласна с нея.

— Виждала съм го из града. Не я е избягвал нарочно. Той си е такъв през цялото време — строг, официален, скован, тромав.

— На възраст е подходящ — каза Карен. — Ерген е. Вечно стои навън и регулира движението в центъра на града. Може да го е виждала. Може той да я е харесал — тя вдигна вежди. — Той не беше ли сред полицаите, които бяха дошли на погребението на Бен?

— Може и да е бил — каза Аманда, макар да не си спомняше със сигурност.

— Полицейският участък не е голям — добави и Джорджия в съгласие.

Карен изглеждаше доволна от тази вероятност.

— Е — обърна се тя отново към Аманда, — ти качи ли се горе с нея?

— Тхъ.

— Хубава ли е спалнята?

Аманда помисли малко.

— Хубава? Доста. Съблазнителна — не.

Джорджия се върна на въпроса за опасностите след взлома.

— Редно ли е да остава сама тази нощ?

— И аз я попитах — каза Аманда. — Попитах я дали има у кого да преспи — роднина или приятел. Тя ми отговори, че няма.

— Аз няма да я прибера в къщата си — заяви Карен. — Добросъседската загриженост е едно, но да спи в съседната стая, си е чисто самоубийство — настъпи неловка тишина. Карен махна с ръка, сякаш да заличи думите. — О, боже. Това беше грешка на езика. Не ми обръщайте внимание.

Но как биха могли да не го правят, помисли си Аманда. И трите бяха присъствали на погребението на едно шестнайсетгодишно момче същата сутрин. Това поставяше вандализма в различна перспектива.

Очевидно съгласна с това, Джорджия каза:

— Алисън е неспокойна. Когато си е вкъщи, стои като залепена за мен — тя погледна към верандата на семейство Котър. — Как е

Джорди?

Карен проследи погледа ѝ.

— Мълчалив е — сниши глас. — Нека да видя дали мога да поговоря с него.

Жената тръгна, но преди още да стигне до стъпалата, синът ѝ се скри в къщата. Тя спря, поколеба се и го последва по-бавно.

— Ето това е проблем — въздъхна Джорджия. — Майка и син не се разбират. Донякъде сигурно е свързано с възрастта. Но защо им е толкова трудно?

Аманда не отговори веднага. Не обичаше да анализира приятелите си, а и всъщност от Коледа не бе влизала в къщата на семейство Котър, за да види как се държат един с друг.

Но имаше доверие на Джорджия. Искаше да сподели мислите си и да чуе мнението ѝ. Затова тръгна надолу по улицата към къщата на семейство Ланг. След малко Джорджия я настигна.

— Мисля, че има напрежение в семейството им — каза психоложката. — Смятам, че нещата между Карен и Лий не вървят. Това се отразява на децата.

— Карен казвала ли ти е нещо? — попита Джорджия.

— Не. Но нали я чуваш как говори.

— Огорчена е. Липсва ѝ чувство за хумор. Не се смее. Не споделя клюки. Не дава нищо от себе си.

— Само подозрителност.

— По-рано не беше такава — мнението на Джорджия напълно съвпаднаше с впечатленията на приятелката ѝ. — Това май е много познато. Мислиш ли, че Лий е баща на бебето на Гретхен?

— Не знам — Аманда бе искрено объркана по въпроса — Гретхен не реагира по никакъв начин, когато той дойде. Наблюдавах я. Не реагира и на присъствието на Боби. Не мога да си представя, че може да е той.

— Вероятно не е — каза Джорджия. Вече бяха пред нейната къща и седнаха една до друга на бордюра. — Но това ме накара да се замисля, знаеш ли?

— За Боби ли?

— За Ръс. Аз отсъствам много. О, не вярвам, че се е забъркал с Гретхен. Не мисля, че е чак толкова самотен. Все още не.

— Той те обича безумно — изтъкна Аманда.

— Да, но всичко си има граници. Видях част от това, което е написал за рубриката си във вестника. Беше за самотата на родителя, който си стои вкъщи. Беше го напечатал и захвърлил, но без да сгъне листа или да го смачка, сякаш е искал да го намеря.

— Дал ли го е за печат?

— Не. Ако го беше дал, щеше преди това да ми го покаже. Такава е уговорката ни. Винаги ми показва материалите, които макар и косвено са свързани с нас.

— Защо го е захвърлил?

— Добър въпрос. Защото е прекалено разголващо? Не особено мъжествено? В едно съм сигурна — радвам се, че се върнах по-рано.

— Много ли се объркаха нещата с купувача ти, задето заряза неговите хора в Тампа?

— Да. Но си струваше. Алисън има нужда от мен. Томи също, защото познаваше Куин, достатъчно, за да е тъжен или в шок, или да се страхува, или каквото и да изпитва в момента. Не може да го изрази добре. Но се радва, че съм тук. Непрекъснато го казва.

Аманда й се възхищаваше. Тази жена нямаше нужда от специализация по психология, за да разбира семейството си и неговите нужди, и правеше всичко това в добавка към успешната си бизнес кариера. Дори и сега, в края на деня, изглеждаше спретната и елегантна в ушитите си по поръчка панталони и блуза, с добре поддържаната си къса права коса. Аманда работеше в града, а светът на Джорджия бе много по-широк. Макар самата тя да не се стремеше към подобни хоризонти, бе впечатлена от възможностите на приятелката си.

— И какво, тази компания ще изкупи ли твоята? — попита Джорджия.

— Адвокатите ни преговарят. Моят казва, че ще ни направят предложение. Въпросът е дали условията им ще ме задоволят. Те искат аз да остана за още три години и да правя всичко, което съм правила досега, но на заплата. Това би означавало да пътувам толкова много, както в момента. Не знам дали го искам. Може просто да ми се иска да се махна.

— И ако им го кажеш?

— Може и те да решат да се махнат. Изглежда, мислят, че аз лично ръководя всичко в компанията и без мен тя ще се разпадне. Хей,

това ме ласкае. Но е тъпо. Имам предвид, кого заблуждавам? Компанията ще се справи и без мен. Но те ме искат, защото знаят, че ме е грижа и ще се втурна начаса, ако нещо се обърка, и ще ме искат, докато някой в тяхната администрация не изучи методите ми. Само че не знам дали искам аз да съм учителят.

— Ами ако решат да се откажат? Има ли и други възможни купувачи?

— Има двама, но аз държа точно на този. Компанията е добра. Ако те се откажат, ще трябва да започна целия панаир отначало, а аз не бих желала да го правя. Но не искам, вместо да изпиша вежди, да извадя очи. Имам предвид, че ако продам компанията, с цел да спра с пътуванията, а после се окаже, че пак съм на път, само че съм отговорна пред някой друг, това би било гаден номер.

Аманда познаваше това чувство и се усмихна тъжно.

— Често се случва.

— За бебето ли говориш? — попита Джорджия.

— Отчасти.

— И за Греъм?

Приятелката ѝ кимна, като гледаше през улицата към къщата на Гретхен. Настъпваше здрач, завършекът на един дълъг ден.

— Още ли не си говорите?

— Ами, говорим си. Опитваме се.

— А сексът? — попита Джорджия. Аманда ѝ хвърли кратък поглед и се засмя.

— Човек може да разчита на теб — минаваш направо на въпроса. Джорджия я обви с ръка и тихо каза:

— Не бих го направила с всеки. Просто ме е грижа за вас с Греъм повече, отколкото за някои други. Ти изслушваш проблемите на хората по цял ден. А кой изслушва теб?

— Ти.

— Слушам те.

Здрачът разпръсваше виолетови сенки наоколо и Аманда се чувстваше по-малко разголена, отколкото посред бял ден. Така ѝ бе по-лесно да говори.

— Той ме прегръща нощем. Топлотата му е чудесна. Лежа и си представям, че сме възрастна двойка, двама съпрузи, които просто се нуждаят от утеха. Само че ние не сме и искаме нещо повече.

— Щом го искате, какъв е проблемът?

Опита се да намери точните думи.

— Като че ли между нас има някаква преграда. Когато мислим за секс, сякаш се сковаваме. Сякаш сексът се е превърнал в условен рефлекс.

— Но невинаги е било така, нали?

— Господи, не — развълнувано отвърна Аманда. — Обожавам тялото му. Той ме възбужда страхотно — погледът ѝ отново се отправи към отсрещната страна на улицата, когато мъжете се показаха от къщата на Гретхен и застанаха на верандата. Домакинята бе запалила светлините. Аманда се загледа в Греъм. — Искам да кажа... само го погледни. Висок, тъмен и красив. Има ли нещо по-шаблонно от това — или по-примамливо? Обичам очите му. Обичам усмивката му. Обичам брадата му.

— Ръс се опита да си пусне брада веднъж — с обич си припомни Джорджия. — Горкият ми човек. Мислеше си, че ще го прави да изглежда страхотно, но тя израсна прошарена. Трябва да призная, че брадата на Греъм е хубава.

— А ласките му — продължи Аманда, защото в този момент бе настроена за това — да споделя, да се доверява, да излее чувствата си. — Знае как да прави любов. Внимателен е, и нежен. Усеща нуждите ми и разбира настроението ми. Знае как да достави удоволствие на една жена — спря наред дума, издиша шумно. — Ето какъв е той. И аз му отговарям и ставам такава, каквато искам да бъда.

— Звучи ми идеално.

— Беше. До миналата година. Сега, когато правим любов, сякаш не сме ние двамата. Дори не сме и такива, каквито искаме. Просто изпълняваме движенията.

— Все още мислите за бебето.

С решителен тон, Аманда заяви:

— Не и този месец. Няма да мисля. Няма да броя. Оставям всичко настрана, всички таблици и предписания — далеч от очите ми, далеч от ума ми. Няма да си меря температурата, нито да гълтам хапчета, нито да тичам до клиниката — тя въздъхна безпомощно. — Но, изглежда, няма значение. Сякаш не можем да продължим нататък. Като че ли сме забравили как да се наслаждаваме един на друг по този

начин. Сякаш не можем да направим това... да направим това последно...

— Обвързване? Именно това бе думата.

— Да.

— Обвързване за бъдещето?

— Да.

— Гледате към общата картина и се питате какво ще се получи.

— Да — Аманда се усмихна с благодарност. — Благодаря ти за разбирането.

— Опитвам се. Трудно ми е да си представя какво ви е било. Аз родих деца, когато ги исках — отсреща мъжете се раздвижиха и слязоха по пътеката към полицейската кола. Джорджия продължи по-меко: — Не мислиш сериозно, че Греъм е човекът на Гретхен, нали?

Аманда разбра онова, което приятелката ѝ не изрече на глас.

— Защото тя дойде да го потърси в този случай ли? Мина ми през ума. Но ако бях на нейно място, и аз бих сторила същото. Греъм се справя добре в такива ситуации. Той е спокоен и разумен.

— Не отговори на въпроса ми — укори я Джорджия.

— Не, не мисля, че той е баща на това бебе.

— Тогава кой е?

* * *

— Не казва — каза Ръс един час по-късно — устата ѝ е заключена.

Тримата мъже играеха баскетбол на един кош на алеята на семейство Ланг под светлината на прожектори, монтирани на покрива на гаража. Греъм открадна топката от Лий и се извъртя, когато Ръс се опита да блокира достъпа му до коша. Прицели се и остави топката да полети. Тя мина през коша, без изобщо да го закачи.

— Добър удар — отбеляза Лий, като хвана топката и започна да дриблира с нея.

Ръс избута с китка очилата си по-нагоре, после загледа другите двама с ръце на кръста.

— Изненадан съм, че полицаите не продължиха да настояват. Не е за чудене, че се интересуват от бащата на бебето, след като тя така

упорито мълчи. Живеем в епоха на разрушаване на домашните ценности.

— Говори за себе си — каза Лий, като се опитваше да вкара кош.

Греъм лесно му отне топката, дриблира за малко надалеч, после се затича, скочи, заби. Сам хвана топката под коша и я подаде на Ръс.

— Знаеш какво имам предвид — каза Ръс, като хвана топката, без да помръдне. — Ако тя не иска да каже кой е бащата, а някой е влязъл и е унищожил картината, която първият ѝ съпруг — когото тя обичаше, когото ценеше високо, когото боготвори и досега — е купил, разумно е да се предположи, че бащата на бебето е бесен от завист.

Лий махна с ръка към топката.

— Така ли ще стоиш и ще говориш, или ще играеш?

Греъм се опита да прикрие усмивката си. Ръс не беше спортна натура. Той носеше задължителното горнище на анцуг, провиснали къси гащета и беше потен и разрошен. Като се прибави и ръстът му, някой минувач би помислил, че е звездата на отбора. Всъщност той харесваше приятелската атмосфера повече от самата игра. След забележката на Лий той подаде на Греъм.

Греъм дриблира на място. Харесваше му звукът — онова ритмично бум-бум-бум, — винаги го бе харесвал. Връщаше го в детството му, когато с часове играеше с братята си. Това бе обичаен звук, предвидим, контролируем звук.

Протегна ръка, за да се предпази от атаката на Лий, и попита:

— Е, кой би искал да унищожи тази картина? — дриблира надолу по алеята, където не можеха да го стигнат. — Аз бих заложил на синовете на Бен. Те не бяха любезни с нея дори и когато Бен бе жив, а когато той умря, бяха направо груби. Изненадан съм, че не оспориha завещанието.

Той се прицели и хвърли. Топката отскочи от ръба на коша.

Лий се втурна напред.

— Искаха. Аз ги убедих да не го правят.

Хвана топката и я хвърли нагоре. Този път тя влезе в коша.

Греъм спокойно я хвана отдолу. Зад гърба му Ръс попита Лий:

— Често ли говориш с тях?

— Понякога. Те са свестни хора. Някога, когато идваха при Бен и Джун, си говорехме за акции и облигации.

— На чия страна е адвокатът? — попита Греъм. Пригответи се за удар отдалеч, прицели се, скочи и размаха победоносно юмрук, когато топката мина през мрежата.

Лий я сграбчи.

— Дийдс ли? — престори се, че подава на Ръс, който напразно протегна ръце. После се извъртя на другата страна, хвърли безспорен удар с подскок отдолу и остави Греъм да хване топката под коша. — Дийдс е на страната на братята. Но той е мухльо. Не би искал да ходи в съда. Няма да знае какво да прави там.

— И какво мислиш ти? — попита Греъм под ритъма на успокоителното бум-бум-бум. — Мислиш ли, че някой от двамата синове е повредил картината?

— Те лично ли? Не.

— Биха ли наели някого да го направи?

— Може би.

— Ще ги питаш ли?

Лий се засмя.

— Защо? Вече е свършено. Точка. Край.

Греъм му хвърли топката по-силно, отколкото би го направил, ако бе показал грам съчувствие. Лий я хвана. Греъм не бе изненадан, той имаше ловкостта на лисица.

— Ами ако не са били те? — попита Греъм. — Ами ако е бил някой друг, някой, който следващия път може да влезе в твоята къща, само че когато жена ти е там?

Лий подпря топката на хълбока си и остана така, приковал очи в Греъм. Не каза нито дума. Греъм бе отвратен.

— Исусе, защо просто не се разведеш? Ако я мразиш толкова, махни се, по дяволите. Остави я да си иде. Нека да продължи с живота си.

— Защо? Мен ме устройва. Имаме дом. Имаме семейство. Все още имаме чудесни моменти.

— А какво ще стане, когато децата напуснат дома? — попита Ръс. — Често си мисля за това. Още седем години — и оставаме само двамата с Джорджия. Какво ще правиш, когато останете сами с Карен?

— Ооо — започна Лий, вдигна рамене, за да избегне отговора, и подаде нисък пас към коша. — Никога няма да бъдем само Карен и аз.

Греъм бе толкова обезпокоен, че остави топката да се изтърколи в мрака.

— Добре. Забрави Карен. Ами ти? Доволен ли си от такъв живот?

— Да. Доволен съм. Плащам сметките, а тя е заета. Това ми дава свободата да правя каквото си искам.

— Значи ключът е в свободата?

— За мен е. Не мога да живея без това. Карен го знае. Тя го приема.

— А децата?

— Децата ме обичат.

Греъм се питаше колко ли ще продължи това. Беше чул Джорди. Имаше и обич, но имаше и много негодувание в думите му. Едно дете не биваше да живее с това. Не и в собствения си дом. Каквито и различия да бе имал с майка си, Греъм не би могъл да я обвини в подобно нещо. Родителите му се обичаха много. Той искаше това и за своите деца.

Ами ако никога нямаме бебе? — бе попитала Аманда. — Какво ще се случи с нас тогава? Ако се подложим още веднъж на изкуствено осеменяване, после опитаме и оплождане ин витро и все пак не успеем да заченем, тогава какво? Ще продължаваш ли да ме искаш?

Проблемът бе, че тя гледаше само от своята страна. Лесно би могъл да обърне въпросите и да я попита какво би направила тя, ако никога не се появи бебе. Лекарите нямаха доказателство, че причината е у нея. Макар добронамерените му роднини да продължаваха при всеки удобен случай да настояват за обратното, проблемът можеше и да е у него, можеше тя да е тази, която да се отдръпне. Би могъл да изтъкне, че вече е започнала.

Това бе смущаваща мисъл.

Ако бяха сами, може би щеше да сподели с Ръс, да получи подкрепата му, да се почувства малко по-добре. Но с Лий бе различно. Греъм не би споделил личните си проблеми с него.

Внезапно изгубил интерес към играта, той каза:

— Трябва да тръгвам — и закрачи в тъмнината.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки тъмните облаци в главата на Гретхен, вторник бе слънчев и топъл ден. Пролетни аромати се носеха на талази в тихата уличка. На зазоряване тя набра няколко от първите разцъфнали люлякови клонки и ги занесе в кухнята си, за да се радва на аромата им. Бе набрала и цял наръч лалета — червени, розови и жълти — и ги бе поставила във вази из цялата къща. Но не и във всекидневната. Не бе влизала там, откакто си бяха тръгнали мъжете предишната вечер. Вместо това бе включила алармената система, затворила се бе в спалнята си и я бе почистила от горе до долу. Бе изпрала всички дрехи, които можеше, и бе натрупала на купчина онези, които трябваше да се занесат на химическо чистене. Макар все така да не вярваше, че някой е влизал в стаята ѝ, не ѝ се искаше да рискува. Бе положила много усилия да изчисти мръсотията от живота си и сега нямаше да позволи да остане и най-малкото петънце.

Мислеше си за това, докато седеше в люлеещия се стол на верандата. Бе едва седем и половина и в квартала се носеха мелодични звуци. Чуваха се птичи песни откъм моравите и дърветата, жужене на пчели откъм рододендроновите храсти, кухненско трополене — през отворените прозорци. Джорджия излезе отстрани на къщата си, обвила с ръка раменете на Алисън. Гретхен би дала всичко на света, ако можеше майка ѝ да бе постъпвала така, когато тя бе на четиринайсет години. Лий отвори вратата на гаража си, влезе вътре с Джули и започна да ровичка там шумно. В къщата на О'Лиъри бе тихо, както обикновено. Те се опитваха да си направят бебе. Греъм ѝ бе казал и тя им стискаше палци. Би ѝ харесало да имат дете, което да е връстник на нейното. Това би било някакъв мост.

Сякаш повикана от мислите ѝ, Аманда се появи в прохода между къщата и гаража. Носеше блуза и панталони в наситено зелено и изглеждаше привлекателна и крехка, така както Гретхен никога не би могла. Отвори вратата на колата си и остави куфарчето си на седалката. Вместо да се настани до него обаче, тръгна надолу по

алеята. Гретхен очакваше тя да се присъедини към Джорджия и Алисън, които сега седяха на бордюра. Сепна се, когато разбра, че идва към нея.

Сърцето ѝ започна да бие ускорено. Аманда се бе държала любезно вчера, но нямаше причина да идва днес. Запита се дали не я е изпратил Греъм и ако е така — защо.

— Здравей — извика съседката ѝ от края на пътеката и продължи право напред.

— Здравей — извика в отговор Гретхен.

— Как си?

— Добре.

Аманда спря в подножието на стъпалата.

— По-спокойна ли си днес?

— Донякъде.

— Успя ли да поспиш?

— Малко. Включих алармата на къщата — Гретхен замълча, като очакваше другата да каже нещо кратко и мило и да си тръгне. Но тя не го направи. Стоеше на най-долното стъпало с ръка на перилата и гледаше цветята в близките лехи. Затова я попита: — Искаш ли чаша кафе или нещо друго?

Аманда ѝ отвърна с лека усмивка:

— Не. Благодаря. Вече пих прекалено много. Трябва да тръгвам за училище.

— Тогава — осени я внезапно прозрение — малко лалета? Порано откъснах няколко, но има още много. Бих могла да ти набера, за да ги занесеш в училище.

— О, няма нужда да правиш това.

— Вие нямате лалета.

— Странно е, като се има предвид с какво си изкарва прехраната съпругът ми.

— Това не беше критика — бързо вметна Гретхен. Последното, което би искала, бе да я обиди. — Той е засадил други неща във вашия двор и те също са много красиви. Лалетата биха претрупали градината ви. Аз много харесвам вашия двор.

Аманда се усмихна.

— Благодаря. И аз харесвам твоя.

— Съпругът ти е много талантлив.

Тя погледна към отсрещната страна на улицата тъкмо когато Греъм се появи, пресече с широки крачки пътеката и се отправи към камиона си. Вдигна високо длан в общ поздрав към двете.

Стиснала ръце в скута си, Гретхен остави Аманда да отвърне на поздрава му. Докато я наблюдаваше как гледа съпруга си да се качва в камиона и да излиза на заден по алеята, почувства дълбока завист.

— Щастлива си, че го имаш.

Когато камионът се скри зад завоя, Аманда погледна отново към нея.

— Ти си щастлива, че очакваш бебе. И ние бихме искали, но ще ни трябва още време — погледът ѝ докосна корема на събеседницата ѝ. — Как се чувстваш?

— Дебела — отговори Гретхен.

— Това е красиво при бременните жени.

— Да, но не се чувствам такава.

— Смятам, че бременността е най-красивото състояние, в което може да бъде една жена.

Не бе задължително двете да са близки приятелки, за да си представи за какво мисли тя.

— Съжалявам. Сигурно ти е тежко да ме гледаш така.

Аманда не отговори. Вместо това се качи още две стъпала по-нагоре, облегна се на перилата и остана там.

— Бебето буйно ли е?

— Да. Повече нощем. Това ми тежеше най-много тази нощ. Тъкмо заспа, и ме събужда ритниче. И отново си спомням какво се случи.

— Някакви предположения кой може да е бил този вандал?

Гретхен поклати глава. Имаше нужда да мисли за нещо различно и се загледа към двора на Аманда отсреща.

— Имате лаврови дървета. Аз нямам. Някога ги обичах. Там, откъдето идвам, растат навсякъде.

— Някъде в Мейн?

— Ъхъ. Усеца ли се по произношението ми?

— Само понякога, много рядко — отвърна Аманда с нежна усмивка. — По някоя и друга дума.

— Аз се старая.

— Защо? Произношението на хората от Мейн е хубаво. Къде точно в Мейн?

Гретхен се почувства неловко.

— Едно малко градче. Името му не е кой знае колко познато. Много е малко, за да го има на картите.

— Ако помолиш Греъм, той с удоволствие ще ти засади лаврови дървета.

— Той ми предложи. Каза, че лавърът обичал киселинни почви и щял да си пасне добре с иглолистните ми дървета, но аз му отказах — когато другата я изгледа изненадано, тя обясни: — Лоши спомени.

— Съжалявам.

Гретхен не трябваше да казва нищо.

— Беше много отдавна. Е, не чак толкова отдавна. Но го усещам така. Както и да е, минало е.

Млъкна и погледна настрани. В същия миг обаче сякаш чу гласът на Бен да ѝ казва, че жените от уличката биха я харесали, щом я опознаят. Аманда бе направила първата крачка, като пресече улицата днес, а и Гретхен отчаяно искаше да покаже страха си. Тогава поне, ако я откриеха мъртва в кухнята, полицаите щяха да знаят накъде да се насочат.

— Семейството ми не беше добро — изрече бързо тя. — Лоши неща се случваха в онзи град. Когато си тръгнах, просто напуснах. Не казах на никого къде отивам. Понякога се страхувам, че те все пак са разбрали.

Аманда се намръщи.

— Не са ли били на сватбата ти?

— О, не — отвърна Гретхен. — Това бе една от причините да се оженим в Париж — забеляза изненада или може би съмнение, изписано върху лицето на Аманда, и примирена, добави: — Знам, че всички вие мислите, че Бен се е оженил за мен импулсивно. Но не е така. Ние го бяхме планирали. Знаехме, че синовете му няма да се зарадват и не биха дошли, ако ги поканим, а аз не исках да каня никой от роднините си.

Аманда се качи още едно стъпало по-нагоре.

— Мислиш ли, че някой от тях може да е нарязал картината?

— Не знам. Но някой все ми се обажда по телефона и мълчи. Не вярвам, че са синовете на Бен, а нямам други врагове. Освен

семейството ми — тя наблюдаваше внимателно събеседницата си и търсеше признаци на отвращение. — Извратено е, нали, да кажеш подобно нещо за собственото си семейство?

Но Аманда изглеждаше по-скоро разтревожена, а не отвратена.

— Чувала съм и по-лоши неща. Ако кажеш на полицаите, те ще проверят въпроса.

— Но ако го направят, роднините ми ще разберат къде съм. Искам да кажа, може вече и да знаят, ако те ми се обаждат. Но пък може и да не са те и в такъв случай не искам да научават.

— Разбирам те — все още разтревожена, тя попита: — Що се отнася до телефонните позвънявания, имаш ли устройство за идентифициране на обаждането?

— Не. Бен не си падаше по тези неща.

— Много е лесно да се прикрепи. Можеш да си го купиш още днес.

— Здравсти, Аманда! — извика Джули Котър, докато тичаше по моравата. — Ще си имам ново колело.

— Наистина ли? — попита Аманда, като прегърна момичето.

— Баща ми ще му сложи допълнителни колелца. Само че трябва да го сглоби, а не може да намери нужните инструменти.

— О, боже.

— Мога ли да поседя при вас?

— Само за мъничко. После трябва да ходиш на училище, а и аз също. Ще покажеш ли на Гретхен зъбите си?

С лице към домакията, Джули се усмихна широко, за да се види празнината в устата ѝ.

— Паднали са ти два зъба? — попита Гретхен.

Детето кимна.

— Това е хубаво.

— Ти ще си имаш ли бебе?

— Да.

— Мама казва, че то трябва да си има татко.

Гретхен преглътна.

— Ами... засега си има само мен.

— Мама казва, че то трябва да си има татко.

— Трябва — съгласи се Гретхен, като разбра, че това е единственият начин да укроти детето. Тя се стегна, готова за

следващия въпрос.

Но Джули само гледаше с обожание Аманда.

— Ако дойдеш при нас по-късно, може би ще успеем да сглобим колелото по-бързо.

Аманда погледна съзаклятнически към Гретхен.

— Ще ти кажа какво ще направим — обърна се тя към детето. — Ако татко ти не успее, ще кажем на Греъм да му помогне. Той е по-добър от мен в тези неща. Става ли?

— Става.

— Сега по-добре тръгвай. Скоро ще дойде автобусът.

Джули побягна, а Аманда се обърна към Гретхен.

— По-добре и аз да тръгвам. Нали ще ми се обадиш, ако има някакъв проблем?

Гретхен обеща да го направи, като предполагаше, че е само израз на любезност. Не очакваше да ѝ потрябва помощ още същия следобед.

Но именно тогава се появи следващият проблем.

За нещастие Аманда бе в училището, а Греъм — на работа, когато на вратата ѝ се позвъни. Тя излезе от кухнята и надникна през перденцата на трапезарията. Две непознати коли бяха паркирани пред къщата. Бяха прекалено нови като модел, за да се предположи, че са на някой от семейството ѝ.

На прага стояха мъж и жена. Тя не познаваше никой от двамата и отвори само защото мрежестата външна врата бе заключена.

— Госпожа Таненвалд? — попита жената. — Ние сме от компанията, в която са застраховани картините на мъжа ви.

— Моите картини — тихо каза Гретхен. — Не съм ви викала.

— Не. Позвъни ни Дейвид Таненвалд. Той поиска оценка на щетите — Дейвид бе по-младият от синовете на Бен, макар че все пак бе с десет години по-възрастен от Гретхен.

— Не знам защо е поискал такова нещо. Картините ми принадлежат — тя се сети за още нещо. — Как е разбрал той за вандалското нападение?

— Не знам. Знам само, че ни се обади. Обади ни се също и адвокатът му, Оливър Дийдс. Той се съгласи, че е нужно да се направи оценка.

Мъжът от екипа заяви:

— Искаме да видим щетите, да направим снимки, да ви зададем няколко въпроса.

Гретхен не искаше никой да влиза в къщата ѝ, още по-малко тези хора. Но и останалото ѝ имущество бе застраховано от тях, затова не ѝ се искаше да ги обиди. Освен това, ако видеха с очите си пораженията, можеха да ти опишат на Дейвид Таненвалд и Оливър Дийдс. Тя не искаше да вижда нито един от двамата.

Щеше да пусне тези хора да видят картините. Но не беше глупачка. Бе се научила да не се доверява лесно.

— Имате ли документи за самоличност?

Жената изглеждаше притеснена.

— Ние сме от Обединената компания на Кънектикът.

Гретхен не каза нищо. Нито пък посегна да отвори, просто стоеше и чакаше, докато накрая, с недоволен вид, жената започна да рови в чантата си, а мъжът бръкна в джоба си. Едва след като разгледа внимателно картите им за самоличност, тя отключи вратата.

Отстъпи назад и им позволи да влязат. Без много думи им показва картината в антрето и двете във всекидневната. Те се загледаха за известно време в *La Voisine*.

Жената каза:

— Странно. Тази е най-малоценната от трите картини.

— Да. Но за мен тя беше от най-голямо значение.

— Не можем да ви изплатим обратно значението ѝ.

— Не съм ви молила да ми изплащате нищо.

— Това означава ли, че няма да подадете иск? — попита мъжът.

— Не знам. Вероятно ще го направя. Така би искал съпругът ми. Затова застрахова картините.

Мъжът вдигна фотоапарата си и го нагласи на фокус.

— Кой друг ги е виждал? — апаратът щракна.

— Полицията. Съседите ми.

— Не — поясни жената. — Преди. Кой друг знае за съществуването им?

Последва ново щракване, и още едно. Гретхен бе озадачена.

— Всеки, който е влизал тук през последните две години.

— Можете ли да ни направите списък?

— Не. Имаше десетки хора на погребението на съпруга ми. Дори не ги познавам.

Тя се отдръпна, когато мъжът даде знак, че иска да снима картината от мястото, където бе застанала. Направи още няколко снимки, после се обърна към другата, по-малко засегната картина в стаята.

— Добре — въздъхна жената. — Да започнем с по-честите посетители. Можете ли да ми кажете имената им?

— Защо?

— Защото ще ни помогне да преценим дали искът ви е основателен.

Гретхен започна да се притеснява. Да, бе видяла личните им карти, които изглеждаха напълно редовни. Но нещо сякаш не беше наред.

— Не разбирам. Тези картини са застраховани. Сега са унищожени. Има ли значение кой го е направил?

— Голямо — осведоми я мъжът. — Ако сте го направили вие самата, не ви дължим нищо.

— Ако съм направила какво?

— Ако сте нанесли щетите сама...

Бе отвратена.

— Бих ли го направила аз? Бих ли унищожила нещо, което обичам?

— Не мога да знам какво бихте и какво не бихте направили.

— Аз обичах тази картина. Тя е най-хубавото нещо, което съпругът ми ми е оставил. Никога не бих й сторила нещо. Гади ми се всеки път, като я погледна сега.

— Само се опитваме да оценим основателността на иска ви.

Гретхен беше бясна.

— Смятам, че трябва да си тръгнете.

— Това е задължителна процедура. Ако ние си тръгнем, някой друг ще трябва да дойде. Това е част от подаването на иск.

— Смятам, че трябва да си тръгнете — повтори тя, като не знаеше какво друго да каже.

Откъм вратата се чу как някой си прочиства гърлото.

— Извинете.

Гретхен се обърна и видя Оливър Дийдс да стои притеснено на входа. Той бе един от партньорите в правната кантора, чиито услуги ползваше Бен, и бе действал като изпълнител на завещанието му. На

ръст колкото Гретхен, той носеше тъмен костюм и безлична вратовръзка, макар че не дрехите го правеха да изглежда по-възрастен от своите четирийсет и няколко години. Като начало косата му бе почти напълно побеляла, а един кичур постоянно падаше над веждите му. Освен това бе блед и изглеждаше преуморен, ако се съди по напрегнатите бръчки край очите му, а очите му бяха тъжни. Клепачите му бяха зачервени, а леката извивка на устните му надолу му придаваше още по-посърнал вид. Когато се усмихваше, бе приятен човек, но той рядко го правеше.

Сега не се усмихваше.

— Има ли някакъв проблем? — попита тихо.

— Да — каза Гретхен, защото, в края на краищата, се предполагаше той да е и неин адвокат. — Тези хора са от застрахователната компания, но аз не съм ги викала. Би ли ги помолил да си тръгнат?

Жената явно го позна.

— Господин Дийдс — каза тя с примирен тон. — Само се опитваме да ѝ обясним, че това е стандартната процедура.

Но Гретхен се бе извърнала от вратата и наблюдаваше мъжа с фотоапарата.

— Последната снимка, която направихте, не беше на някоя от картините ми — обвини го тя.

— Опитвам се да установя обкръжението ѝ.

— Никакви снимки повече. Искам да напуснете — тя хвърли умолителен поглед към Оливър Дийдс.

— Може би, ако аз го придружа и го разведа наоколо... — предложи адвокатът.

— Не. Това е моята къща. Никой няма да се разхожда из нея, освен мен. Видяха картините. Направиха снимки. Полицайте съставиха доклад. Застрахователната компания ще трябва да се задоволи с него. Искам всички вие да напуснете.

Тя остана неподвижна и напрегната за миг, после мина решително покрай тримата и излезе през вратата. Тогава видя Аманда да паркира колата си на алеята им.

Разтреперана от гняв, Гретхен излезе с широки крачки навън, слезе по алеята и пресече улицата.

Аманда едва бе излязла от колата си, когато видя Гретхен да се приближава — напрегната и ядосана, — и за миг си представи скарване заради Греъм. Но Греъм го нямаше наблизо, а и трите непознати коли пред къщата на вдовицата предполагаха нещо различно.

— Не съм ги канила тук — каза Гретхен, като произношението ѝ много силно напомняше за родния ѝ щат Мейн, сега, когато бе разстроена. — Не мисля, че имат право да са тук.

— Кои? — попита Аманда.

— Хората от застрахователната компания. И адвокатът на Бен. Помолих ги да си тръгнат, но те като че не ме чуват.

Облекчена, че проблемът няма нищо общо с Греъм — засрамена, че е могла изобщо да си го помисли, Аманда каза:

— Хайде, ела — и тръгна към къщата на Гретхен.

В училище цял ден бе истинска лудница, все още се обаждаха родители заради самоубийството на Куин, учителите търсеха съвет как да говорят с учениците си по този въпрос, а и — в по-личен план — Джорди не дойде на срещата им. Докато вървеше с Гретхен, Аманда се чувстваше полезна. Усещането се засилваше с всяка крачка. Докато стигнат до къщата, тя усети, че съседката ѝ се е посъвзела малко. Това бе подкрепа чисто по женски и бе изключително приятно.

Веднага позна Оливър Дийдс. Бе го виждала да идва и да си отива в дните след смъртта на Бен. Говореше с двама души, които сигурно бяха хората от застрахователната компания.

Гретхен прочисти гърлото си. Тримата вдигнаха глави.

С чувството, че е част от един екип, Аманда каза:

— Мисля, че госпожа Таненвалд ви е помолила да си тръгнете.

— Вие нейна приятелка ли сте? — попита жената.

Адвокатът отговори вместо Аманда.

— Съседка. Вие сте Аманда О'Лиъри, нали?

— Точно така — бе изненадана, че той си спомня. Бяха се запознали на погребението, където тя бе само една от многото опечалени.

— Тези хора тъкмо си тръгват — каза той на Гретхен и застрахователните оценители се запътиха към вратата.

— Имате ли визитки? — попита Аманда и протегна ръка в очакване.

Когато на дланта ѝ бяха оставени две картички, тя ги подаде на Гретхен, която ги взе. Вниманието ѝ обаче бе насочено към адвоката.

— Те казаха, че Дейвид ти се е обадил. Как е разбрал?

— Позвънил му е един от съседите ти.

Аманда знаеше точно кой.

— Лий Котър — каза тя с отвращение. Едва когато произнесе името му, ѝ хрумна, че Гретхен може да не изпитва отвращение, а нещо по-приятно към този човек. Вгледа се внимателно в лицето ѝ, но не забеляза нищо определено.

— Защо му е на Лий да се обажда на Дейвид? — Гретхен отправи въпроса си към Оливър.

— За да му каже за случилото се. По-точно, искал да знае дали Дейвид или брат му са замесени. Дейвид бе много разстроен.

Същото важеше и за Гретхен, ако се съди по стиснатата ѝ челюст.

— А те замесени ли са?

— Не — заяви адвокатът. — Те не биха те наранили.

— Дейвид е казал на застрахователите, че може аз самата да съм го направила.

— Наистина ли? — невярващо попита Аманда. — Той явно не е говорил с теб. Не е бил тук, за да види изражението на лицето ти, когато това стана.

Потресена, тя застана пред La Voisine. Гледката бе отвратителна, но нещо я задържаше там, нещо подсъзнателно се въртеше из ума ѝ. Погледнато от определен ъгъл, изглежда, имаше някаква закономерност в разрезите с нож в горната част, макар че тя за нищо на света не би могла да го разгадае.

Зад нея Гретхен продължи разговора си с адвоката:

— От тази гледна точка ме разпитваха онези двамата. Затова правеха снимки и на други неща тук. Опитваха се да съберат доказателства срещу мен.

— Няма да го правят повече — заяви Оливър. — Ще се погрижа лично. Освен това Лий казал на Дейвид, че си бременна. Трябваше да ме информираш.

— Защо? Това няма нищо общо с наследеното имущество.

— Аз съм изпълнител на завещанието. Предполага се да се грижа за теб. Бях изненадан, когато Дейвид ми съобщи. Би било хубаво, ако бях подготвен какво да му кажа.

— За кое? — попита Гретхен. — Това не засяга и Дейвид.

Аманда се обърна отново към тях тъкмо когато Оливър свеждаше поглед. С наведена глава той отмяташе настрани кичура коса над веждите си. После въздъхна, вдигна очи, погледна тъжно най-напред Аманда, след това Гретхен. Тихо попита:

— Да поговорим ли насаме?

— Вярвам на Аманда — заяви Гретхен.

След миг мълчание, очевидно почерпил сили от нейната решителност, Оливър продължи:

— Добре. Бременността ти не се приема добре от Дейвид и Алън. Те смятат...

— Те смятат — намеси се Гретхен, за да продължи мисълта му, — че съм имала връзка с някого, преди да почине Бен. Това не ме изненадва. Кажи им, че не е вярно. Кажи им, че ако веднага не престанат с това, ще ги съдя.

— Ще ги съдиш за какво?

— Не знам. Ти си адвокатът. Клевета. Злословие. За каквото мога. Имам пари, за да го направя. Ако ще ме очернят, нямам какво да губя.

На Аманда ѝ се искаше да погледне отново картината. Нещо в начина, по който бе нарязана, ѝ се струваше познато — като да вижда различни животни във формата на облаците. Но бе очарована от тази страна от характера на Гретхен, която изглеждаше уязвима, но решителна и съвсем искрена. А и темата на разговора приковаваше вниманието ѝ.

— Срецаш ли се с бащата на бебето? — попита Оливър.

— Това не е и твоя работа.

— Би било по-добре, ако мога да им дам някакво име.

Гретхен бавно поклати глава.

Оливър се отказа да настоява по този въпрос. Малко по-нежно, той каза:

— Тогава да забравим за Дейвид и Алън. Права си. Не е ничия работа, освен твоя. Но и моя, тъй като бях адвокат на Бен и той ми повери попечителството над имотите си. Имаш ли нужда от нещо?

— Не — отвърна Гретхен. Гласът ѝ бе все така твърд, но Аманда усети леко омекване. — Добре съм.

Адвокатът продължи да изучава лицето ѝ известно време, после се отказа и от този въпрос.

— Ами обади ми се, ако възникне нещо. Мога да изтегля толкова пари от попечителския фонд, колкото са ти нужни.

— Добре съм — повтори тя.

Той стисна устни и кимна. Когато се запъти към вратата, сякаш си спомни за картините. Спря и погледна назад, към всекидневната, към двете разрязани платна там.

— Искаш ли да наема частен детектив, който да разследва кой може да е направил това?

— Не.

— Искаш ли да поговоря с полицаите?

— Няма нужда. Те не ме подозират.

— Аз също — каза той. — Просто си мислех, че мъжка подкрепа би ти била от полза.

— Тя си има такава — заяви Аманда, като най-после пристъпи напред. — Съпругът ми познава полицаите, които бяха тук. Той ще се погрижи да се заемат сериозно със случая.

Оливър изглеждаше странно умърлушен.

— О... Ами добре тогава. Но ако Гретхен има нужда от нещо, кантората ми е на нейна страна.

Едва бе излязъл през вратата, когато Гретхен се обърна развълнувана към Аманда:

— Кантората била на моя страна! Не е. На страната на синовете на Бен е. Този човек би ме дал под съд, ако те го поискат — тя изсумтя с отвращение, махна с ръка, обърна се настрани. В следващия миг се извъртя обратно. — Бен ми казваше, че мога да разчитам на Оливър. Никакъв шанс. Той показва на чия страна е. И да умирах, не бих му се обадила.

Бе пребледняла. Изведнъж обаче съвсем изгуби цвят. Постави ръка на корема си, стегна се, пое си дълбоко въздух. Аманда, която лягаше и ставаше с мисли за бременност през по-голямата част от последните четири години, почувства болката ѝ.

— Какво има?

Гретхен се отпусна внимателно на дивана и нежно разтри коремните мускули, които крепяха бебето. Вдишваше равномерно и издишваше, вдишваше и издишваше.

— Какво има?

Жената издиша бавно.

— Контракции на Бракстън Хикс. Лекарят казва, че това е нормално. Ето. Така е по-добре.

— Сигурна ли си? Да ти донеса ли нещо — вода или нещо друго?

— Не. Благодаря ти. Вече направи достатъчно — изправи се внимателно на крака и отиде в кухнята.

Аманда се питаше дали това означава, че е отпратена, и почувства същата враждебност от страна на Гретхен, каквато бе изпитвала и по-рано. После се сепна и се зачуди дали е точно враждебност, а не просто резервираност или дори обикновена предпазливост. Бог бе свидетел, че предвид на липсата на общуване със съседките вдовицата имаше причини да е предпазлива сега. Искаше да се увери, че всичко е наред, и я последва в кухнята. Влезе тъкмо когато Гретхен си пълнеше чаша вода от каната в хладилника, но вниманието на Аманда се насочи към кухненската маса. Бе затрупана с листове и книги.

— Какво е това? — попита тя.

Като остави чашата си на плотта, домакинята набързо събра нещата от масата.

— Нищо — каза. Изглеждаше по-скоро засрамена, отколкото потайна.

Но Аманда бе зърнала нещо, което я изненада.

— Това ми изглеждаше като книга на френски език.

— Мислех си да опитам да го науча — бързо изрече Гретхен, докато местеше книгите и тетрадките на плотта. — Обичах да слушам как звучи този език, когато бяхме във Франция с Бен. Но не е толкова лесно — тя отново взе чашата си с вода, отпи, после сякаш се сети, че и Аманда е там. — Искаш ли нещо — вода, сок от ананас — това имам.

— Не. Трябва да се прибирам вкъщи. Имам да пиша доклади.

Гретхен я изпрати до предната врата.

— Тази сутрин си взех устройство за регистриране на обажданията. Досега обаче никой не е звънял. Но все пак е добра идея.

— Няма да ти навреди.

— Благодаря ти, че дойде.

— Радвам се, че можах да помогна. Трима срещу един не е справедливо. Добре ли се чувстваш сега?

Гретхен кимна и отвори покритата с мрежа врата.

— Благодаря ти отново.

* * *

Аманда се гордееше със себе си, докато пресичаше улицата на път към собствената си къща фактът, че оказа помощ на вдовицата, я караше да се чувства добре по няколко причини. С нетърпение очакваше да сподели с Греъм.

Но това бе, преди той да се обади, за да каже, че ще закъснее поради причини, които се оказаха лъжливи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карен стоеше в ъгъла на верандата, като криеше цигарата до крака си, когато Аманда излезе от къщата на Гретхен и пресече улицата. Тя я наблюдаваше внимателно и се чудеше какво ли става. Колкото повече се чудеше, толкова повече се безпокоеше. Като си дръпна за последен път, тя угаси фаса отдолу на перилата, хвърли го в храстите и слезе по стъпалата.

— Мамо! — обади се Джули от прозореца на стаята си.

— Ще изтичам за минутка до Аманда, скъпа. Веднага се връщам — извика в отговор Карен.

— А какво ще стане с нашия пай?

— Веднага се връщам — повтори Карен, като се чудеше какво я бе прихванало, та да предложи да пекат пай.

Но всъщност знаеше. В супермаркета имаше специална отстъпка за най-сочните боровинки, които бе виждала от известно време насам, и каквато си беше глупачка, си бе помислила, че семейството ѝ може да оцени домашно приготвения пай. Джули — със сигурност. Също и близнаците. На Джорди вероятно щеше да му е все тая. След смъртта на Куин той се държеше като сомнамбул. А Лий? Лий харесваше боровинков пай толкова, колкото и боровинкови палачинки.

Но Лий щеше да работи до късно. Или поне така бе казал. Тя не би могла да знае дали е вярно. Би могла да разучава телефонните му сметки колкото си иска, но те не можеха да ѝ кажат къде е бил, когато се е обадил. Не бе видяла телефонния номер на Гретхен в сметките, а телефонният апарат въпреки не регистрираше близките позвънявания. Е, тогава може би ѝ се обаждаше от офиса. Това хвърляше нова светлина върху работата му до късно. Телефонният секс бе много популярен. Непрекъснато четеше за тези неща. Според нея това си бе изневяра, както и физическото действие.

Още по-добре, че не си бе въщи тази вечер. Трябваше да позвъни на един куп родители за помощ относно тържествения обяд при завършването на горния курс. Нямах да има никакво време за

Лий. Едва щеше да успее да опече пая. Със сигурност нямаше време да се отбива у Аманда. Но не можеше да се отърве от мислите си.

Аманда оставяше торбата с покупките от супермаркета и дневната поща на масата в кухнята, когато Карен изтрополи по стъпалата и отвори задната врата.

— Здравей, Карен — поздрави я с усмивка.

— Теб ли видях да ходиш при Гретхен отново? — попита новодошлата.

Старاءеше се гласът ѝ да звучи безразлично, макар Аманда да подозираше, че настроението ѝ съвсем не е такова. Бръчките, които се спускаха от носа към ъгълчетата на устата ѝ, бяха дълбоко очертани.

— Да, аз бях.

— Доста хора се, бяха събрали. Имаше ли някой, за когото трябва да знам?

Аманда извади една маруля и голяма чушка от торбата.

— Не. Две от колите бяха на застрахователни оценители. Другата бе на Оливър Дийдс. Бяха дошли заради картините.

— Но тя защо те повика?

Домакинята прибра покупките в хладилника.

— Не е свикнала да се разправя с такива хора. Имаше нужда от морална подкрепа.

— И застрахователите ли са свързани с разследването?

— Само що се отнася до подаването на иск.

— Значи иска пари, а? — отбеляза Карен. — Това хвърля друга светлина върху твърденията ѝ колко много означавала онази картина за нея. Това кара човек да се замисли кой е извършил нападението.

Аманда бе извадила аспержи от торбата и замръзна с връзката в ръка.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами тя няма да е първият човек унищожил скъпата си собственост заради застраховката.

Хората от застрахователната компания бяха предположили същото, но Аманда усещаше инстинктивно, че не е така. Можеше да обвини Гретхен, че е по-близка със съседите си мъже, отколкото с жените им, но не би могла да си я представи като измамница.

— О, Карен, не мисля, че го е направила. Тя дори не се е обадила на застрахователната компания. Дейвид Таненвалд им е съобщил, и то едва след като Лий го е информирал.

— Лий? — загрижено попита Карен. — Защо, за бога, Лий би се обадил на Дейвид?

Аманда поклати глава, сви рамене и извади връзка броколи от торбата.

— Е — продължи гостенката, — знаят ли нещо? Има ли някакви заподозрени?

— Още не. Греъм ми беше оставил съобщение на телефонния секретар преди няколко часа. Говорил е с полицаите. В града не е имало друго нахлуване с взлом. Хората от квартала зад гората не са виждали никакви подозрителни лица.

— Какво означава това? — засегна се Карен. — Че който го е направил, е дошъл по нашата улица? Оттук?

Аманда се опита да я успокои.

— Не. Означава, че нямат никакви улики.

— Ами отпечатыците от пръсти?

— Взеха отпечатыци. Но прекалено много различни хора са пипали бравите на вратите.

— Какво мисли Гретхен по въпроса?

— За липсата на заподозрени ли? Не се радва.

— Дали ще ги притисне?

— Да притисне полицаите? Не вярвам. Просто е много разстроена заради картината.

— Смяташ ли, че ще се премести?

— Заради случилото се ли? — изненада се Аманда. — Не е споменавала за това.

— Какво спомена?

— Бебето — отвърна домакинята, защото реши, че това е нещо приятно за обсъждане.

Карен успя и това да превърне в лоша тема.

— Говори за бебето, след като знае какво си преживяла? Това е егоистично. А и ти продължаваш да се връщаш за още! Ходила си там три пъти за два дни. Защо? Харесваш ли я?

Докато прибираше зеленчуците в хладилника, Аманда се опита да ѝ обясни какво чувства.

— Не ми е неприятна. Никога не е била. Досега не съм я познавала добре. Мислех, че е затворен човек.

— Да не би да се сприятеляваш с нея?! — Въпросът звучеше така, сякаш това би било най-подлото предателство.

Аманда разбираше какви са мотивите ѝ. Ако бе омъжена за Лий, би се съгласила с това. Но тя бе омъжена за Греъм. Греъм не бе известен с изневерите си. Като проява на доверие към него — нещо, което майка ѝ никога не би направила — Аманда разсъждаваше, водена от предпоставката, че между съпруга ѝ и Гретхен не се е случило нищо.

— Не съм сигурна, че сме приятелки — отвърна на Карен. — Но може би има нещо в нея, за което не знаем.

— Да. Краде чужди съпрузи.

Аманда всъщност мислеше за откритието си, че жената учи френски. Мисълта, че го прави в свободното си време, вместо да седи пред телевизора и да гледа развлекателни програми, бе много интересна.

Но не искаше да осведомява Карен за този факт. Не ѝ се искаше другата да види и него в негативна светлина. Затова само каза:

— Гретхен е човешко същество. Тя е жена. Преживяла е тежко изпитание. Вероятно има нужда от нашата подкрепа.

Карен изсумтя презрително.

— И не смяташ, че уязвимостта ѝ е преструвка?

— Защо да е преструвка?

— Защото може да ѝ трябват съюзници. Господи, Аманда, ти не би ли направила същото, ако беше на нейно място? Какъв по-ефикасен начин да попречиш на съпругата да надуши нещо от това да се сближиш толкова с нея, че тя да престане да усеща миризмата?

Аманда бе напълно объркана. Да, искаше ѝ се да бъде състрадателна, но в този момент не харесваше особено Карен.

— Това е много цинична забележка — предупреди гостенката си колкото е възможно по-меко, като все пак се опитваше да се изрази ясно.

— Ами тя все още не иска да каже кой е бащата на бебето! Защо го пази в такава тайна? Ако беше някой непознат, щеше ли да го крие?

Аманда извади салфетки и носни кърпички от торбата.

— Не знам. Може да си има причини. Може да защитава някого.

— Точно така.

— Карен, този някой може да е човек, когото изобщо не познаваме. Може да има напълно различни обстоятелства около зачеването на това бебе — замълча за миг, като си мислеше за онова, което Гретхен бе казала за семейството си в Мейн, и се питаше дали има и още, което не бе споделила. Но не би разкрила нищо пред Карен, разбира се. — Може би го пази в тайна, за да защити себе си. Не знаем дали не е била заплашена.

Съседката ѝ я изглежда така, сякаш не вярваше в подобно нещо.

— Аз щях да внимавам с нея, ако бях на твое място.

— От друга страна — разсъждаваше Аманда, докато се пресягаше към голямата кафява торба с продукти, — ако я опозная по-добре, тя може да започне да ми се доверява.

— Може да ти наговори и куп лъжи.

Домакинята стъгна чантата и въздъхна.

— Е, мисля, че беше редно да ѝ засвидетелствам малко съчувствие. Тя не е искала да ѝ унищожат картината.

— Заради Греъм ли правиш всичко това?

— Не. Правя го заради себе си. Напоследък все се чувствам безпомощна. Сякаш нямам контрол върху нещата. С Гретхен се опитвам да направя нещо. Да поема контрол над събитията. Да излезе от черупката си. Да помогна на някого. Това ме ободрява. Разбираш ли? — тя си помисли за Куин. Бе се чувствала напълно безпомощна в неговия случай. После се сети за сина на Карен, който не бе дошъл в уговорения час предния ден. Уговорен час? Среща. Нещата между тях не бяха официални. Бяха тихи. И със сигурност поверителни. — Как е Джорди? — попита внимателно тя.

— Добре е — каза Карен, но линиите около устата ѝ станаха още по-дълбоки. В гласа ѝ се долавяше острота, която не бе присъща на обикновения разговор. — Защо питаш?

— Той беше приятел на Куин. Много от останалите се отбиха в кабинета ми да поприказваме. Трудно им е да се върнат към обичайния си начин на живот.

— Джорди е добре. Разстроен е, но е добре.

* * *

Когато малко по-късно Джорджия се обади от Канзас Сити, разбра, че Алисън е потисната, още щом чу гласа ѝ. Същата сутрин тя си бе вкъщи с дъщеря си. Бяха си поприказвали, и то добре. Като се имат предвид събитията от миналата седмица обаче, въображението ѝ се развихряше лесно.

— Какво има, скъпа? Случило ли се е нещо?

— Преди малко се скарах с Джорди. Той казва, че всички са се върнали към обичайните си занимания, сякаш нищо не се е случило, само дето Куин го няма. Но какво да правим, мамо? Никой не е забравил Куин. Децата още говорят за него. Но все пак имаме часове в училище, а и разни други неща стават. Не можем да говорим за смъртта всяка минута.

— Каза ли му това?

— Да. Той заяви, че съм студена. Студена ли съм?

— Не. Ти си от най-сърдечните хора, които познавам.

— Джорди е толкова далеч от всичко. Например някой път му говоря, а той не чува. Смяташе Куин за най-великия на света. Но той се самоуби. Би ли се самоубил най-великият човек на света?

— Не.

— Виж, Куин беше готин нали? Аз първа бих го казала. Той беше умен. Беше страхотен бейзболист. Но не беше идеален — тя подсмръкна. — Как да накарам Джорди да разбере това?

— Опитала ли си се да му го кажеш направо?

— Разбира се. Той казва, че не знам какво говоря. После ми обръща гръб и си тръгва. Имам предвид, че... разбира се, ние всички страдаме, но той просто се отдръпва настрана. Как може да сме приятели, ако той не е насреща, когато имам нужда от него? Нали за това са приятелите — да бъдат до теб в трудни моменти!

— И аз така мисля — призна Джорджия с известно угризение.

Искаше ѝ се да бъде „насреща“ за Алисън, и то не само като майка. Дъщеря ѝ бе на прага на женствеността. Искаше да бъдат приятелки. И все пак ето че отново отсъстваше, беше далеч.

— Татко казва, че при мъжете е въпрос на засегната чест и че трябва да подхожда към въпроса от друга страна, но аз не разбирам какво значи това, а ако не го разбирам, как бих могла да го направя?

— Поговори с Аманда. Тя ще знае какво да направи.

— Ами бих поговорила, но тя напоследък е у Гретхен през цялото време.

— Не и през цялото време — прекъсна я майка ѝ.

— Е, добре, може и да не е, но беше там преди малко. Това означава ли, че Гретхен е човек, с когото е разрешено да си общувам?

Като чу дъщеря ѝ да се изразява по този начин, Джорджия се почувства виновна.

— Тя винаги е била човек, с когото можеш да общуваш.

— Ти никога не си я харесвала.

— Никога не съм я познавала добре. Може би това прави Аманда. Мисля, че е хубаво. Аманда е добра в тези неща. Иди и поговори с нея, скъпа. Тя ще ти помогне за Джорди.

— Ще ми се ти да си беше тук.

На Джорджия също ѝ се искаше. Този път с нея бе и адвокатът ѝ. Работеха върху последните уточнения по условията на договора. Възможно бе да сключат сделката до края на седмицата, ако тя се съгласеше да остане начело на компанията. За нея това бе най-големият проблем. Ако се заинатеше, щяха да се окажат отново на изходна позиция и да се наложи да започнат преговори с друг купувач. След цялото време и усилия, които бе вложила в тези преговори, мразеше мисълта да започне отначало.

Ще ми се ти да си беше тук.

Джорджия отново усети познатия стремеж, а беше напуснала дома си едва сутринта.

— И на мен също. Но това ще бъде една кратка седмица, Али. Ще се върна утре вечер. Дай телефона на татко си, скъпа. Искам да му кажа здрасти.

* * *

— Здравей — каза Греъм.

Сърцето на Аманда потръпна от радост, когато чу гласа му.

— Здравсти. Чудех се кога ще се обадиш. На път за вкъщи ли си?

Тя приготвяше вечерята, нетърпелива да си поговорят. Изпитваше нужда от него и тя нямаше нищо общо с необходимостта от утеха, задето не зачена, или защото не успя да предотврати

самоубийството на един ученик. Тази потребност бе свързана с бъдещето. Тяхното бъдеще. Не можеше повече да живее без яснота.

Но Греъм каза:

— Всъщност съм в обратната посока.

И радостта, която бе изпитала, се изпари.

— Отново към Провидънс?

— Не. Към Стокбридж.

Той бе проектирал зелените площи около един музей там по-рано през пролетта. Проектът се оказа толкова успешен, а изпълнението — толкова красиво, че вече висеше окачено в рамка на стената в кабинета над гаража.

— Мислех, че си приключил със Стокбридж — подхвърли Аманда.

— И аз така мислех. Все още спорят за възнаграждението ми.

— Нали го одобриха. Записано е в договора.

— Знам. Но твърдят, че всички други по-дребни сметки са надхвърлили очакванията им и просто нямат пари. Затова трябва да защитя позицията си пред събрание на директорския борд.

* * *

Греъм не отиваше в Стокбридж. Макар това, което бе казал, да бе вярно. Директорите на музея наистина оспорваха възнаграждението му, което включваше не само проектирането на външното оформление и озеленяване, но и изпълнението от хората на Уил, както и ръководство на място лично от Греъм. Да не говорим за експертната оценка и за висококачествения резултат. Дори и само като време Греъм бе вложил много в тази задача и именно това бе подчертал пред съвета на директорите в конферентен телефонен разговор същия следобед.

Не. Тази вечер той отиваше на вечеря с брат си Питър, но Аманда толкова се притесняваше от семейството му напоследък, че реши да не ѝ казва. Освен това предпочиташе и останалата част от семейството му също да не знае. Затова бе избрал място на неутрална територия, което бе отдалечено на един час път с кола и за двамата. Питър се бе съгласил да пази тайна, макар и да не знаеше причината.

Просто беше такъв човек — което, като оставим настрана, че му беше брат, бе накарало Греъм да го потърси.

Срещнаха се на паркинга, прегърнаха се и влязоха вътре, където седнаха в едно сепаре в задната част и си поръчаха кюфтета и бира. Разменяха си незначителни новини, докато стомасите им се понапълниха и питието ги накара да се отпуснат. Тогава Греъм каза:

— Трябва да поговоря с теб за семейството. Не знам как да се оправям с тях.

— По въпроса за бебето ли? — попита Питър, проникателен както винаги.

Греъм се отпусна и изля цялото чувство на безсилие и безизходност, което се трупаше в него от седмици.

— Те непрекъснато говорят за това. Все питат. Повтарят ми колко много мама иска да имам дете, сякаш аз нарочно я разочаровам. Продължават да ни предлагат едно или друго средство за забременяване, сякаш ние само се мотаем и не правим нищо, сякаш нашият лекар не е достатъчно добър.

— Загрижени са. Опитват се да помогнат.

— Да, но не се получава. Това застава между Аманда и мен. Един брак може да бъде разрушен от намесата на роднините. За нас това е труден период. Тя се чувства притеснена за бебето. А сега се притеснява и за това. Смята, че аз вземам страна.

— А така ли е? — попита Питър, както се бе питал и Греъм десетки пъти през последните дни.

— Не знам. Не искам да го правя. Но ако тя се притеснява заради семейството ми, помисли си само какво ми е на мен. Натискът върху мен е още по-голям. Вие сте целият ми минал живот. Вие сте това, от което съм дошъл. Означавате безкрайно много за мен. Уважавам мнението ви. Но аз съм женен за Аманда. Тя е моето настояще. Моето бъдеще.

Той отново чу ехото от думите ѝ: *Ами ако никога нямаме дете? Какво ще стане с нас тогава?* Питър каза тихо:

— Не изглеждаш много убеден, Грей.

Греъм отвори уста да отрече, но не можа да намери думи. Замисли се за това, замисли се какво всъщност се върти в главата му. Накрая, извърнал поглед и с чувство за надвиснала опасност, призна:

— Тревожа се. Цялата история с бебето ни отдалечи. Не знам дали можем да поправим нещата.

— Толкова ли е зле?

— Не. Но всичко при нас винаги е било толкова хубаво. Не знам дали можем отново да си върнем това.

— Обичаш ли я?

Брат му го погледна.

— Да.

— Защо?

— „Защо“, какво искаш да кажеш с това „защо“?

— Какво обичаш у нея?

Греъм се облегна назад, като се чудеше откъде да започне. Без да го е планирал, той си представи първия път, когато я бе видял преди шест години на онзи хълм в Гринуич. За миг се пренесе в онова време и образът ѝ бе съвсем ясен.

— Обичам крехкостта ѝ. Нейната деликатност. Толкова е женствена — засрамен, той бързо добави: — Искам да кажа... не че Мегън не е била. Но Аманда е женствена по различен начин. Тъй като тя е дребничка, аз се чувствам голям. Мъжествен — това бе едно от първите неща, които бе почувствал. Предвид на брачния му опит за него то имаше по-голямо значение, отколкото за някой друг мъж и той нямаше намерение да се оправдава. Като се върна мислено на онзи хълм в Гринуич, Греъм почувства удоволствието и сега. — Обичам я, защото е толкова мъничка и крехка на вид. Обичам краката ѝ. Обичам начина, по който се къдри косата ѝ.

— Това са физически усещания — отбеляза Питър.

Не беше съгласен.

— Не съвсем. Свързани са с характера. Тя се опитва да приглади косата си назад, за да е прилежно вчесана, само че тя не стои така. На мен това ми харесва. Сякаш у нея има някаква непокорност, която просто не може да укроти, колкото и да се стараете.

Брат му се усмихна.

— Тя проявява ли се и в други неща?

С чувство на гордост, Греъм се усмихна в отговор.

— О, да. По-рано много обичахме да ходим на излети в планината. Имам предвид, че тя често се спъваше по скалите, но винаги се изправяше засмяна. Същото беше и със спускането с лодка

по планинските потоци. Преобръщаше се много по-често, отколкото който и да било друг, но това не я отчайваше. Тя е издръжлива, обича приключенията. Харесва ѝ да опитва нови неща. Обичам това нейно качество. А освен това е много чувствителна, нали се сещаш, свързано е с работата ѝ.

— Виждал съм я с племенниците и племенничките — каза Питър. — Винаги се отнася чудесно с тях. Но никога не съм я виждал в действие в училището.

— Аз съм я виждал — отвърна Греъм, като си припомни ясно случаите. — Тя сякаш знае точно какъв тон да използва, и при това винаги е различен. Към някои деца трябва да се обръща внимателно, други искат да се отнасят с тях както приятелите им на улицата. Тя успява да им обясни кое е правилно, макар и да не казва много — самият Греъм, който бе ходил в обикновено квартално училище, никога не преставахе да се учудва от това. — Тя е много начетена. Но освен това е и интелигентна, притежава здрав разум, ако разбираш какво имам предвид. И това харесвам у нея — сети се и за друго нещо. — Първия път, когато я видях, беше с червено шалче в косата отзад. Не се виждаше цялото, само се мяркаше от време на време — той се усмихна. — Харесвам я в червено.

Питър се засмя високо.

— Истинска любителка на приключенията.

Но Греъм се бе върнал отново на онзи хълм. Червеното шалче не бе първото нещо, което бе забелязал в онзи ден. Нито русата ѝ коса. Нито пък фигурата и ръста ѝ. Като се мръщеше над чашата си с кафе, той се опита да изрази гласно мислите си.

— Мисля — започна бавно, защото, когато го изричаше с думи, му звучеше много странно, — мисля, че първото нещо, което ми хареса у нея, бе това как тя ме погледна. Бяхме група от няколко мъже, сядяхме храсти, но тя гледаше мен. Дори да оставим настрана мъжкото ми самочувствие, се почувствах специален. Сякаш бях единственият там. Тя ме е карала да се чувствам по този начин много пъти.

Вдигна поглед, за да види дали брат му се смее. Уил би се засмял. Също и Джоузеф или Малкълм. Но Питър бе сериозен, замислен.

— Използваш минало време, когато разказваш за това, че обичате да ходите на излети в планината и да се спускате с лодка по

планинските ручей. Вече не го ли правите?

— От известно време не.

— Защо?

— Нямаме време. И двамата сме заети с работата си. Освен това се притесняваме да не направим нещо, което да ѝ попречи да забременее — усети стягане в челото. — Забременяването се е превърнало в единственото изключително важно нещо в живота ни — вгледа се внимателно в Питър, очаквайки той, като свещеник, да го похвали за това.

Но свещеникът каза:

— Бебетата са само една част от връзката между двама души.

Греъм изръмжа.

— Това го кажи на Мак. Кажи го на Джеймс или на Джоузеф, или на Уил. Кажи го на Мери-Ан и на Катрин.

— Ще го направя, ако искаш. Ще направя каквото мога, за да ти помогна. Знаеш, че е така, Грей.

Знаеше. Ето затова бе искал да се срещне с Питър. Но не ставаше дума просто да се поговори с братята и сестрите им.

— Виж сега, аз знам, че те ме обичат и искат да съм щастлив. Намеренията им не са лоши. Но това само влошава и без това трудната ситуация. Нищо подобно нямаше, когато бях женен за Мегън. Вие всички я познавахте. Тя беше член от семейството ни, още преди да се ожения за нея. Аманда е много различна — от всички вас и от Мегън. Няма го онова автоматично приемане, когато всички сме заедно, затова се чувствам разпънат между нея, от една страна, и семейството ми — от друга. Как да поддържам равновесието?

Питър не отговори. Изглежда, обмисляше въпроса.

Греъм продължи:

— Решението е да си имаме деца и тогава няма да съществува проблем. Но какво ще стане, ако останем бездетни? Ще обвинят ли за това Аманда? Ще я държат ли на ръка разстояние от себе си? Ще ме оставят ли да живея с това? Защото, ако не го направят, ако продължат да натякват за бебето, ще ме притиснат в ъгъла. Не искам да ми се налага да избирам между Аманда и тях.

— Разбирам те — каза Питър. — Какво искаш да направя? Искаш ли да поговоря с тях?

— Не. Освен ако те не повдигнат въпроса.

— Тогава какво?

— Кажи им да успокоят малко топката — отвърна Греъм, а после изля всичко онова, което си бе мислил седмици наред. — Кажи им да си гледат тяхната работа. Кажи им, че съм голямо момче, че знам повече от тях за това как да се борим с безплодието, че искам бебе, но постоянното им натякване не помага. Кажи им, че ако наистина искат да помогнат, трябва да се опитат да накарат Аманда да се почувства като една от нас. О, по дяволите, Питър, кажи им каквото искаш. Те ще те послушат.

— Ами мама?

— Аз ще се оправям с мама — каза Греъм. Не знаеше как, но щеше да го направи. След като това бе решено, имаше само още една молба към брат си, свещеника. Това вероятно бе и най-належащата причина да потърси именно него. — Кажи ми, че всичко ще е наред и ако нямаме деца.

— О, ще имате деца. Ако не се случи по естествен път, ще си осиновите.

Това не беше същността на въпроса.

— Кажи ми — поясни Греъм, — че всичко ще е наред, ако с Аманда си нямаме собствени деца.

— Разбира се, че ще е наред. Ако не се родят деца, значи такава е Божията воля — Питър замълча. Сниши глас. — Така мисля аз. А ти?

* * *

Аманда пишеше доклади в кабинета си над гаража, когато иззвъня телефонът.

— Ало?

— Греъм О'Лиъри, моля.

— Съжалявам, но не е тук. Кой го търси?

— Обажда се Стюарт Хичкок от Стокбридж. Искан да му благодаря, че ни отдели време този следобед. Аз винаги съм бил на негова страна, а и той добре защити позицията си. Щеше ми се да можехме да му дадем отговор, когато се обади, но седем от десетте членове на борда на директорите имаха планове за вечерта, затова заседавахме само до шест часа. Ще се съвещаваме отново следващата

седмица. Ще му предадете ли, че ако имаме някакви въпроси, ще му се обадим тогава?

Като се чудеше къде ли е съпругът ѝ, щом не е в Стокбридж, Аманда обеща да предаде съобщението.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Греъм се прибере вкъщи във вторник вечерта, Аманда вече не искаше да знае къде е бил. Чу го да влиза, но се бе настанила толкова удобно в малкия кабинет до спалнята, доколкото бе възможно по време на мълчаливата им война. Знаеше, че трябва да стане и да се изправи насреща му, но беше прекалено ядосана, прекалено разочарована, прекалено уплашена.

Най-доброто, което може да направи, бе да напише на листче съобщението на Стюарт Хичкок и да му го даде на закуска на следващата сутрин. Той го прочете, после цяла вечност се визира мълчаливо в заклеяващото го парче хартия. Накрая вдигна очи.

За негова чест, изглеждаше виновен.

— Бях с Питър — каза тихо. — Трябваше да говоря с него. Не смятах, че ти би одобрила идеята.

Аманда вероятно би го направила. От всички в семейство О'Лиъри най-много вярваше на Питър. Но не там бе въпросът. Не това я караше да се чувства толкова разочарована.

— Ти излъга.

— Не смятах, че имам избор.

— Винаги има избор — настоя тя.

Когато ставаше въпрос за честност помежду им, те имаха избор. Зачеването на бебето бе друго нещо.

Той не каза нищо, просто стоеше там и изглеждаше раздвоен. И тя самата бе раздвоена. Част от нея искаше да го прегърне, да му каже, че всичко е наред, че го разбира и че го обича въпреки всичко. Другата половина не искаше да си разголва душата и сърцето си, без преди това да знае какво изпитва той.

След като Греъм явно нямаше да й каже, тя добави:

— Ако става въпрос за доверие, това никак не помага.

— Доверие? О, боже. Да не говориш още за Гретхен?

— Говоря за това, какво означаваме един за друг ние двамата. Все още не си ми казал как ще се чувстваш, ако никога не си родим

дете.

Изведнъж той придоби отчаян вид.

— Ще си имаме бебе. По един или друг начин — ще имаме.

Аманда не знаеше какво означава „по един или друг начин“, а колкото до отчаяния му вид, той би могъл да се дължи на нежеланието му да даде честен отговор, от което никак не ѝ ставаше по-леко.

— Трябва да тръгвам — каза му и праметна дръжката на чантата си през рамо.

От този миг, докато тя излезе през вратата, той имаше повече от достатъчно време да я върне: *Чакай. Нека поговорим. Искам да изживея остатъка от живота си с теб, независимо от всичко. Никога не бих и погледнал друга жена. Ти си тази, която обичам. Но не го направи.*

* * *

Аманда затъна в работа с помощта на куп обаждания от страна на родители. Вмъкнати между три срещи с ученици, те я задържаха на телефона през по-голямата част от сутринта. Една майка се безпокоеше от влошаването на оценките на дъщеря ѝ в края на учебната година; друга искаше да знае дали поведението на сина ѝ вкъщи е нормално за момче от горния курс. Един баща се тревожеше за лошото влияние на приятелите върху сина му; една майка искаше да предупреди Аманда, че със съпруга ѝ се развеждат и дъщеря им е разстроена. Неколцина други се обадиха, все още заради самоубийството, и искаха да знаят дали в училището са нащрек.

Аманда се държа съвършено професионално през цялото време, докато на вратата не се появи Алисън Ланг. Бе късно сутринта. Както много от учениците, които търсеха помощта ѝ, момичето изглеждаше несигурно в действията си.

В този случай обаче Аманда незабавно прояви загриженост. Тя познаваше момичето лично така, както не познаваше другите ученици. Знаеше също, че Алисън и Джорди са близки помежду си и че Джорди страда. Отново му бе изпратила съобщение по електронната поща тази сутрин, но не бе получила отговор.

Накара Алисън да влезе в кабинета и затвори вратата.

— Здравей, красавице — не пропусна да се обади Мади.

Аманда започна направо:

— Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от приятел.

Момичето не се усмихна. Чувстваше се неудобно и погледна към папаяла.

— Мама все казва, че трябва да поговоря с теб. Щях да дойда у вас снощи, но тогава всички щяха да ме видят — очите й срещнаха погледа на Аманда, преди да се извърнат настрани. Приблужи се до клетката на птицата. — Искам да кажа... те нямаше да знаят за какво съм дошла да приказвам с теб, но аз бих се чувствала толкова виновна, нали се сещаш...

— Обичам те — избъбри Мади.

— Виновна? — попита Аманда и отиде до нея при клетката.

— Да говоря за Джорди.

Аманда отметна един дълъг кичур коса зад ухото на момичето и нежно постави ръка на рамото му.

— И аз също съм загрижена за него. Мисля, че той... се бори с много неща.

— Много неща — каза Алисън и тогава я погледна, явно облекчена от факта, че и Аманда вижда проблема, сякаш това й даваше позволение да се разкрие. — Вече едва може да се говори с него. Сякаш е различен човек. Не казва нищо особено за каквото и да било. И ми се сопва, когато го питам какво има. Разхожда се наоколо и като че ли не иска никой да се приближава до него — тя замълча, съвсем неподвижна сега. — Само че днес не е тук.

Това обясняваше защо не е отговорил на съобщението й в електронната поща.

— Болен ли е?

Алисън отговори още по-тихо:

— Тази сутрин не беше. Беше в автобуса с всички останали и слезе като другите от гимназията. Видях го да влиза вътре. Само че не е бил в часа по математика преди малко. Никой не го е виждал след края на първото междучасие.

— Никой?

— Питам всичките ни приятели. Не знаят къде е. И с тях се е държал толкова странно, колкото и с мен.

— А ти? Имаш ли някаква представа къде е?

Момичето поклати глава.

Първата мисъл на Аманда бе, че Джорди се е почувствал зле и е бил изпратен вкъщи. Това бе най-благоприятната възможност и лесно можеше да се потвърди с едно позвъняване до училищната медсестра.

От друга страна, ако случаят не бе такъв и Алисън бе до нея, когато разбереше това, тя щеше да се разтревожи още повече. Затова, като отложи телефонното обаждане за минутка, докато премине тревогата на момичето, тя уверено каза:

— Вероятно е в кабинета на сестрата. Или е бил там. Сега може да си е у дома.

Алисън поклати глава.

— Аз звънях там. Два пъти, в случай че е бил до тоалетната. Никой не отговаря.

— Тогава може медицинската сестра да го е задържала тук, докато успее да се свърже с майка му — тя поспря. Алисън бе също толкова умна, колкото и Джорджия, а също и толкова внимателна. — Кажи ми, че си ходила и до кабинета на сестрата.

Виновното изражение на момичето показваше, че е ходило.

— Само до вратата, но не можах да надникна вътре. Звънецът би и не посмях да се мотая наоколо.

— Къде би трябвало да си сега?

— В залата за самоподготовка.

Аманда й написа един пропуск.

— Покажи това на отговорника по дисциплината, за да нямаш неприятности.

— Какво да кажа, ако някой ме нита защо съм била тук? — попита Алисън.

Аманда бе свикнала с този въпрос. Учениците я харесваха, само не искаха да ги виждат с нея.

В този случай обаче не виждаше защо една опростена версия на истината да не свърши работа.

— Приятелите ти знаят, че аз съм ти съседка и майка ти я няма. Просто им кажи, че си говорила с нея снощи и тя те е помолила да ми предадеш съобщение.

Алисън взе пропускат.

— Какво ще направиш за Джорди?

— Първо ще проверя при медицинската сестра.

— Ами ако не е там?

— Ще го потърся вкъщи. Може тъкмо да се е върнал.

— Ами ако не е?

— Ще се опитам да намеря родителите му.

— Не искам той да си има неприятности заради мен. Само дето... тревожа се за... другото, нали знаеш?

Аманда кимна. Тя също се тревожеше за „другото“.

„Другото“, разбира се, бе самоубийството на Куин. Джорди му бе приятел, макар двамата да бяха по-скоро различни, отколкото еднакви. Куин бе отличен ученик; Джорди едва се справяше. Куин бе звездата на бейзболния отбор; Джорди обикновено сгряваше скамейката. Куин бе председател на второкурсниците; Джорди бе неориентиран първокурсник. Ако Аманда трябваше да посочи един от приятелите на Куин, който би могъл да имитира постъпката му, това бе Джорди.

Джорди не бе в кабинета на сестрата. Тя изобщо не бе го виждала.

Не беше и вкъщи. Или ако беше, не вдигаше телефона.

Аманда включи и Маги Дод в тихото претърсване на училищните сгради, за да се уверят, че не е някъде наоколо, без да обезпокоят с това другите ученици. Провериха в мъжката съблекалня. Провериха зад кулисите в голямата аудитория. Провериха и последното кътче за четене в библиотеката.

Докато Маги продължаваше с търсенето, Аманда позвъни на телефона в колата на Карен, но единственото, което можеше да стори, бе да остави съобщение. Същото се повтори и с телефона в офиса на Лий.

Като си представяше с ужас кървава баня в къщата на момчето, тя освободи следващите си няколко часа, качи се в колата си и се запъти към тихата им уличка. Нито една от колите на семейство Котър не беше в двора, което означаваше, че не са си у дома и съответно не лежат мъртви вътре. Успокоена в това отношение, макар сега да си представяше кошмарни видения за това какво Джорди може да е сторил със себе си, тя потърси помощ.

Греъм го нямаше. Но Ръс си беше у дома — или поне трябваше да бъде. Колата му бе отпред на алеята и задната врата бе отключена,

но когато влезе в кухнята и го извика по име и дори отиде в кабинета му, него го нямаше. Оставаше само Гретхен. Като си мислеше единствено, че има нужда от подкрепа, в случай че нещо ужасно е станало, Аманда пресече улицата и позвъни на вратата.

Гретхен изглеждаше довольна, че я вижда, макар да бе озадачена.

Тъкмо ѝ обясняваше ситуацията, когато иззад гърба ѝ се подаде Ръс. Носеше тениска и шорти, както обикновено, и бе размъкнат само доколкото това бе обичайно за него, затова Аманда не се замисли особено над присъствието му там. Освен това дали Ръс имаше нещо общо с Гретхен, не бе от решаващо значение сега. Важното бе да намерят Джорди.

Ръс я придружи до къщата на семейство Котър. Първо позвъниха на вратата, после почукаха. Когато никой не се показва, Аманда взе ключа от скривалището, което Джули ѝ бе показала, и отключи вратата.

— Джорди? — извика тя от антрето. — Джорди! Аз съм — Аманда!

В отекващата тишина тя хвърли на Ръс уплашен поглед и го последва да претърсят набързо къщата. Той, изглежда, разбираше, че времето е особено скъпо. Ако Джорди бе посегнал на себе си, минутите можеха да изиграят решаваща роля.

Като не откриха нищо на първия етаж, те се качиха горе. Погледнаха в стаята на момчето, после в спалнята на Лий и Карен. Провериха в стаята на близнаците, на Джули и във всички бани. Погледнаха в килерите. После се качиха на тавана. Слязоха в мазето.

Когато стигнаха до задния двор, към тях се присъедини и Гретхен. Стояха там и обсъждаха къде може да е Джорди, когато Карен се прибра с колата си. Тя слезе, но разтревожена, задържа ръката си на дръжката.

— Какво е станало?

Аманда се приближи до нея, като се мъчеше да запази спокойствие.

— Джорди не е на училище. Бил е там за първия час, но е напуснал малко по-късно. Претърсихме училището. Помислих, че може да е тук.

Карен бе пребледняла, макар че не можеше да се разбере дали е по-бледа от обичайното. Тя погледна безизразно Аманда, после

отмести празен поглед към Ръс, когато той се присъедини към тях, после и към Гретхен.

Аманда не знаеше как да разтълкува реакцията ѝ. Като се има предвид случилото се предната седмица, ако Джорди бе нейно дете, тя щеше да е ужасена. Карен изглеждаше вцепенена, макар Аманда да не знаеше дали това се дължи на факта, че е уплашена, или защото просто не знаеше защо превръщат това в такъв проблем.

Като се чувстваше виновна, задето вероятно си е направила прибързани заключения, психоложката каза:

— Опитах се да ти позвъня. Опитах да се обадя на Лий. Оставих съобщения. Тревожех се.

— Защо? — попита Карен.

— Джорди приема тежко смъртта на Куин.

— Но Джорди бе само един от приятелите на Куин — изрече Карен все така ледено. — Защо предполагаш, че смъртта на Куин ще му се отрази по-зле, отколкото на когото и да било друго? Защо предполагаш най-лошото? Защо си напуснала училището и си дошла чак дотук?

— Карен, той е твой син. Мой съсед е. Познавам го. Загрижена съм.

Карен хвърли поглед към Ръс и Гретхен, преди отново да се обърне към нея. Вече бе по-малко вцепенена и изглеждаше почти ядосана.

— Е, няма причина да се тревожиш — заяви тя. — Джорди е добре. Справя се добре със смъртта на Куин. Говорих с него за това. Справя се чудесно.

Ако според нея Джорди бе добре, то тя не искаше да приеме фактите. Аманда би се обзаложила за това. Както и Ръс, ако се съди по предизвикателството в тона му.

— Знаеш ли къде е той?

— Всъщност да — заяви Карен. — Той е с Лий — тя се протегна към колата си, издърпа ключовете от контакта и затвори вратата.

Аманда бе озадачена.

— По средата на училищните занятия? Лий ли го е взел от училище? Обадил ли се е на някого от преподавателите?

Карен се запъти към дома си.

— Не знам какво е направил Лий. Не съм била там. Но ако Джорди не е на училище, той е с баща си.

— Това беше ли планирано?

— Да. Беше. Сигурна съм, че Джорди просто е имал нужда да си поговорят — тя продължи още няколко секунди, после изведнъж се извърна ужасена. Очите ѝ отново се спряха най-напред върху другите двама, преди да се задържат върху Аманда. — Не си накарала всички в училището да го издирват, нали?

— Не.

— Ооо. Благодаря на бога. Само това ни липсва, всички да си мислят, че той е на прага на самоубийството, когато си е съвсем наред — тя продължи към къщата. — Ще се обадя на Лий. Сигурна съм, че се е обадил на някого и че в училището са объркали всичко. Работила съм с тях достатъчно и знам, че са направо ужасни в тези неща — вече през рамо, добави: — Джорди е добре. Върни се и кажи на всички, че е добре.

* * *

Джорди не бе с баща си, макар Карен да научи това едва час и четири цигари по-късно. Толкова време ѝ трябваше, за да се свърже с Лий. Добрата новина бе, че нямаше нужда да се чуди дали Лий не е с вдовицата, тъй като самата Карен бе с нея по същото време. Лошата новина бе, че Джорди го нямаше.

— Е, къде е той? — ядосано попита Лий.

— Сигурна съм, че е с приятели — отговори Карен, защото трябваше да е така.

Не за пръв път Джорди отиваше нанякъде с приятели, без да каже на нея или на баща си. Досега не бе го правил по време на училище, но това бе част от израстването, от набирането на смелост, от противопоставянето и въставането срещу родителите. Беше с приятели. Несъмнено.

— Аманда проверила ли е това? — попита Лий. — Разбрала ли е дали отсъстват и други деца?

— Предполагам, че е разбрала.

— Предполагаш? Не си ли я питала? Това щеше да е първото нещо, което аз бих попитал.

— Ти не си питал нищо, защото те е нямало в офиса. Къде беше?

— Обядвах навън.

— Най-после истината — промърмори Карен.

— Какво, по дяволите, значи това?

Това означаваше, че той е сляп за нуждите ѝ и за потребностите на децата им и че няма представа как личната им война започва да се отразява на всички в семейството. Означаваше, че когато в кредитната карта на един мъж има сметка за посещение при акушерка и този мъж е платил сметката, макар жена му да не е посещавала споменатата акушерка, трябваше да се потърсят отговори на някои въпроси. Но сега не му бе времето. Най-напред спешните неща.

— Просто се тревожа за Джорди — каза тя. — Ще започна да звъня на приятелите му.

— Ще ми се обадиш, когато научиш нещо, нали?

Жена му се съгласи, но измина още час, преди да може да позвъни на когото и да било. Трябваше да изчака, докато Джули и близнаците се приберат с училищния автобус, за да е сигурна, че приятелите на Джорди, които нямат тренировка, ще започнат полека-лека да се прибират вкъщи, и то, в случай че се отправеха към домовете си, а не някъде другаде.

Успя да се свърже с някои, но Джорди не беше с тях. Всички смятаха, че се е прибрал вкъщи, защото е болен.

Карен си представяше всякакви кошмарни видения, сред които бе и това, че полицаите са го прибрали и го държат в затвора. Беше нелепо, разбира се. Те не биха могли да знаят за ножа.

Вече уплашена, тя отново се обади на Лий:

— Имам лошо предчувствие.

— Това не е нещо необичайно. Ти непрекъснато се тревожиш.

— Сега е различно. Напоследък се държи странно.

— Той е в пубертета. Така се държат всички подрастващи.

— Ами ако не е това? Ако е нещо друго?

Последва дълга тишина, приглушена ругатня, въздишка на примирение.

— Чудесно. Ще се прибирам. Обади се и на другите, а? Все някъде трябва да е.

Аманда не можеше да остави нещата така. Не вярваше, че Джорди е с Лий. Не вярваше, че Карен знае къде е той. Бе работила с родители, които отказваха да приемат, че децата им имат сериозни проблеми. Родителите на Куин Дейвис бяха идеален пример.

Преследвана от тази мисъл, тя направи разследването си колкото бе възможно по-скоро. Научи, че Джорди е бил в училището до десет сутринта, но оттогава никой не го е виждал. Продължи уж нехайно да разпитва ту един, ту друг от приятелите му, бейзболния треньор, учителя му по испански. Докато изчерпи всички източници на информация, стана почти пет часът. Тя се обади на Карен.

Карен изрече бързо и уплашено:

— Ало...

— Аз съм — успокой я Аманда. — Той появи ли се?

Отсреща се чу измъчена въздишка:

— Не — и едно притеснено признание: — В края на краищата се оказа, че не е бил с Лий. Сигурно съм се объркала с някой друг ден. Мислим, че е с приятели.

Аманда изобщо не мислеше така. Обзе я ужасен страх.

— Обадохте ли се в полицията?

— В полицията ли? Защо да им се обаждаме?

— За да съобщите, че Джорди е изчезнал.

— Не е изминало достатъчно време, за да го обявят за изчезнал.

— Това може и да е така по закон, но нашият град е малък — изтъкна психоложката. — Полицайте знаят за Куин. Те могат...

— Не е същото — прекъсна я Карен. — Изобщо не е същото. Джорди не е направил такова нещо. Не би направил това. Не и Джорди.

Аманда продължи с по-нежен тон:

— Знам. Но има и други начини да изразиш скръбта си. Ако е наистина разстроен и не мисли разумно...

— Защо си се вкопчила в това, Аманда? Само раздуваш нещата, а той вероятно е някъде с приятели. Ако случаят е такъв, можеш да бъдеш сигурна, че не е в Уудли. Ако е с приятели, сигурно се мотаят в Дариън или в Гринуич, или дори в Манхатън. Така че какво би помогнало уведомяването на местната полиция, освен дето ще

публикуват доклад за издирването във вестниците другата седмица и така ще разстроят още повече Джорди? Това подтикна Куин. Нека го кажем направо. Онази статия го накара да се самоубие. Ако не го бяха унижили публично, щеше да е жив днес. Защо продължаваш да настояваш за полицията? Не знам какво искаш.

Аманда бе поразена. Не смяташе, че едно обикновено предложение е настояване. Но Карен очевидно бе разстроена. Затова ѝ отговори спокойно.

— Загрижена съм за Джорди.

— Оценявам това — каза Карен. — Но нека си припомним откъде тръгват тревогите ти. Ти не можеш да спасиш Куин и затова се чувстваш виновна. Виновна и прекалено нащрек. Неспокойна си. Превръщаш мухата в слон. Разбирам те, Аманда. Но Джорди е добре. Казвам ти. Добре е.

И все пак Аманда не можеше да се успокои. Да, чувстваше се виновна, задето не успя да спаси Куин, но залогът при Джорди бе още по-голям. Даже и като се остави настрана фактът, че живееше през две врати от тях, тя го познаваше. Беше го съветвала. Вероятно си представяше нещата по-лоши, отколкото бяха. Но след като най-лошото се бе превърнало в реалност при Куин, тя не можеше просто да чака, без да прави нищо.

Веднага след разговора с Карен Аманда си тръгна от училище. Щом се качи в колата си, не я измъчваше никакво съмнение на кого трябва да се обади. Нямаше значение, че сутринта бе излязла от къщи разстроена, нито пък че с Греъм не се бяха чували цял ден. Той също познаваше добре Джорди. С момчето общуваха прекрасно и това не бе свързано изобщо с Карен или Лий. Неговото мнение Аманда ценеше най-много.

Той не беше в офиса си, но го откри на мобилния му телефон. След като му обясни положението, попита:

— Мислиш ли, че се тревожа напразно?

За нейно облекчение, Греъм изобщо не бе толкова самоуверен, колкото Карен и Лий.

— Не. Познаваш Джорди. Аз също. Ако Карен и Лий не са се разтревожили още, би трябвало да го направят. Аз със сигурност щях

да се безпокоя, ако той бе мое дете.

Аманда почувства как сърцето ѝ се свива. За миг отново си представи тяхното бебе, отчаяно искаше да го притисне до себе си, отчаяно искаше да може да го подаде на Греъм и да види светлината в очите му.

С усилие на волята тя се отърси от това видение.

— Не мога да разбера Карен. Как може просто да чака?

— Не е само тя. Същото е и с Лий. Може би чувстват, че неизвестността е по-добра от това да научат най-лошото.

Тя можеше да разбере подобно поведение. Не се ли бе чувствала по същия начин по отношение на Греъм? Не беше ли това една от причините да не се изправи срещу него открито? Да не настоява. Да не го накара да отговори на въпросите ѝ.

— Но ако най-лошото може да бъде предотвратено? — попита го, като се мъчеше да се съсредоточи върху проблема с Джорди. — Сега отивам там. Може би ще успея да ги убедя да направят нещо. Ако беше на мястото на Джорди и преживяваше труден момент, къде би отишъл?

— Не и с приятели — отвърна Греъм. — Не и Джорди. Той е в периферията на компанията. Не мога да си го представя да търси утеха при приятелите си, освен ако няма цяла една различна група, за която не знаем нищо.

Губеци — помисли си Аманда.

— Губеци — каза Греъм. — Жестока дума, но именно те биха взели Джорди за пример.

Аманда познаваше учениците в гимназията и бе наясно кой с кого дружи.

— Не съм виждала Джорди с други деца, освен с обичайните му познати. Тогава къде би отишъл ти на негово място, ако си разстроен? — знаеше къде би отишла тя, ако беше на мястото на Джорди. Щеше да тръгне из гората. Той обичаше да се разхожда там. Казвал ѝ го беше. Обичаше мрака и тайнствеността. Обичаше тишината. Спокойствието.

Греъм не се осмели да направи предположение. Вместо това каза:

— Тръгнал съм за една среща в Денбъри, но инстинктите ми казват, че трябва да направя обратен завои и да се срещна с теб у дома.

Би го прегърнала, ако бе до нея. Винаги бяха на едно мнение по такива въпроси. Той проявяваше загриженост, когато бе нужно. Това бе едно от нещата, които обичаше у него.

— Джорди може да е жив и здрав и в такъв случай ще се посмеем над това по-късно. Но предпочитам да се уверя, за да не съжалявам после. Самоубийството на Куин е прекалено ярко запечатано в съзнанието ми и не мога да приема нищо на доверие. Не искам да поемам никакви рискове с Джорди и, моля те, не ми напомняй, че трябва да спазвам професионална дистанция. Би било невъзможно да го направя в този случай.

— Знам — тихо каза Греъм. — Това е едно от нещата, които обичам у теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Измина около минута, преди да успее да прошепне:

— Благодаря ти — и измина още минута, преди да може да каже каквото и да било друго, но дотогава шумът в слушалката ѝ показва, че връзката е прекъснала.

Едва успя да чуе Греъм да ѝ казва, че ще се видят къщи, и настъпи тишина, а на екрана на телефона ѝ се появи основното меню.

Тя продължи да шофира, нетърпелива да се срещне със съпруга си, както и да говори с Карен и Лий. Когато стигна до тяхната тиха уличка, единственият — макар и далечен — признак, че нещо не е наред, бе покритото с облаци небе, което отнемаше блясъка на майския ден. Близнаците на Котър обикаляха в кръг със скутерите си, а Джули караше внимателно новото си колело с помощните гуми. В двора на семейство Ланг Томи хвърляше топката в коша, окачен на гаражната врата, докато Ръс го напътстваше отстрани.

Аманда паркира и се запъти към тях. Ръс я пресрещна по средата между двете къщи.

— Нещо ново? — попита я толкова тихо, че синът му да не може да чуе.

— Още не — тя погледна към къщата на семейство Котър.

На външен вид нямаше нищо нередно.

— За преди малко, у Гретхен — промърмори Ръс, като се извърна с гръб към сина си и наведе глава. — Знам, че вероятно присъствието ми там е изглеждало странно. Само се отбих да я питам как се чувства и тогава се появи ти. Вероятно съм бил вътре не повече от пет минути.

— Виж ме, Аманда! — извика Джули Котър и двамата погледнаха към нея.

Като продължаваше да върти педалите, вперила широко отворени очи в тротоара, тя вдигна и двете си ръце от кормилото за частица от секундата. Сграбчи го отново, вдигна глава и им отправи триумфална усмивка.

— Хей, виж ти! — извика Аманда. — Браво на теб! — с по-тих глас се обърна към Ръс: — Ти ли си бащата на бебето?

— Не.

— Тогава няма причина да се чудя какво си правил там. Освен това там става дума за раждане, а тук не. Тук не — разтревожена, тя погледна към вратата на семейство Котър. — Толкова се страхуват да не се изложат пред хората.

— Ако бях на тяхно място, щях да съм повикал полицията.

— Ти и Грей. Аз също. Ще ида там да видя дали не мога да ги подтикна към действие — тя стисна ръката му и тръгна.

Заобиколи отзад и влезе през кухненската врата. Карен бе на телефона. Лий се бе облегал на плота със скръстени ръце и кръстосани глезени.

Аманда го погледна и повдигна вежди.

Той поклати глава. Устата му бе здраво стисната.

— Имаш ли някаква представа къде е? — попита Карен в слушалката. Заслуша се, въздъхна, гласът ѝ прозвуча раздражено. — Добре, ако се появи, би ли го помолила да ми се обади? — Няколко секунди след това затвори и се обърна към Аманда: — Не е бил на тренировката по бейзбол, но това е разбираемо. Правилото е, че не можеш да играеш, ако не си бил в часовете преди това — тя се облегна назад до стената и притисна уста с ръка.

— Някакви предположения? — Аманда отправи въпроса си към Лий.

— Неее — отвърна той и се отблъсна от плота, като пътъм грабна ключовете си. — Ще изляза с колата.

— Къде? — разтревожено попита Карен.

— Където, по дяволите, се е замъкнал загубеният ми син — каза той и затръшна вратата.

В последвалата тишина Карен отпусна ръка. Изглеждаше вбесена.

— Вината е негова. Децата прозират преструвките на родителите си. Джорди е достатъчно голям, за да разбира какви ги върши баща му. Може и да не спи с Гретхен, но със сигурност го прави с някоя друга — тя отново притисна уста с ръка. Очите ѝ останаха впити в очите на Аманда.

— Джорди знае ли някакво име?

Карен сви рамене.

— Би ли избягал заради това?

— Той не е избягал — каза през пръсти Карен, макар че сега ръката ѝ трепереше.

Аманда забеляза това, приближи се и постави ръка на рамото ѝ.

— Обади се в полицията.

— Не.

— Те ще се огледат наоколо.

— Нямаме нужда от полицията. Това не е тяхна работа. Ако замесим и полицията, няма да се свърши дотук.

— Защо не? — попита Аманда, като изведнъж се запита дали няма нещо, за което да не знае.

— Няма причина — бързо отвърна Карен. — Просто мисля, че е излишно да се вика полицията.

— Ако предположим, че е напуснал училище в десет, това означава, че го няма вече осем часа.

— Скоро ще огладнее. Ще се появи. Правя мусака. Това е любимото му ястие.

— Мамо? — извика някой отвън и след миг Джаред залепи носле на стъклото на вратата. — Джон се блъсна в мен. Направи го нарочно.

— Кажу ми, че съм казала да ти се извини.

Джаред се обърна и извика с цяло гърло:

— Мама каза да се извиниш — после се завъртя обратно и продължи с по-тих глас: — Гладни сме. Кога ще вечеряме?

— Когато приготвя яденето — отговори Карен. — Ще стане скоро.

Аманда каза:

— Щом Лий излезе с колата, аз ще пообиколя пеша.

— Къде ще пообиколиш?

— Из гората.

— Джорди не би отишъл там.

Психоложката не бе съгласна с това, но нямаше намерение да спори.

— Няма да навреди да проверя за всеки случай. Ще си взема мобилния телефон. Ще ми позвъниш ли, ако се появи тук?

Карен преглътна, изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи и се почувства несигурна.

— Нали не мислиш, че би направил нещо със себе си, Аманда?

— Не. Но мисля, че му е много тежко.

— Някои от другите деца постъпвали ли са така?

— Да изчезнат ли? Може и да са го правили. Истината е, че трябва да намерим Джорди.

— Да не твърдиш, че си по-загрижена за него, отколкото за другите деца?

Аманда обмисли това за миг, после кимна.

— Той трябва да се справя с много неща. Ти сама го каза, Карен. Сигурно разбира какво става между вас с Лий. Достатъчно голям е, за да се чувства объркан.

— Объркан?

— Да. Объркан дали да вземе нечия страна. Може да не иска да взема ничия страна. Да се надява, че всичко е наред между вас, но да не може да го повярва. И се чувства объркан и безпомощен.

Карен обви тялото си с ръце.

— Мислиш ли, че е склонен към самоубийство?

— Не. Но мисля, че е по-добре да проверя в гората, преди да се е стъмнило. Значи ми остават около два часа. Искаш ли да дойдеш с мен?

Карен поклати глава.

— Ако разбере, че съм се разтревожила дотолкова, че да си помисля, че е отишъл там, и съм го последвала, направо ще побеснее. Не. Ще остана тук и ще продължа да звъня по телефона.

Тя се обърна с гръб към Аманда и посегна към слушалката.

* * *

Аманда се върна вкъщи, за да се преоблече набързо в джинси и яке. Независимо че дните през май бяха топли, вечер ставаше хладно.

Освен това май че скоро щеше и да завали.

Прибра мобилния си телефон в един от джобовете и излезе от къщата тъкмо когато Греъм се върна с камиона. Той слезе на мига и се присъедини към нея, без да каже и дума. Изглежда, знаеше точно накъде отива, и бързо влезе в крачка с нея. Минаха между дворовете на Карен и Гретхен и навлязоха в гората.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вървяха, без да говорят, в продължение на няколко минути. Аманда следваше Греъм. Пътекката бе тясна, но ясно забележима. Тревата бе добре отъпкана и бяха останали само борови иглички и листа, окапали предишната есен. Земята бе мокра след топенето на зимния сняг и пролетните дъждове и приглушаваше стъпките им.

Гората бе неестествено тиха, въздухът бе толкова наситен, че поглъщаше страничните шумове. Облаците изглеждаха още по-гъсти, докато вървяха под вечнозелените иглолистни дървета и под клоните, покрити със свежи зелени листенца. Аманда почти усещаше как гората затаява дъх в очакване нещо да се случи, и това засилваше тревогата ѝ.

Дори червеникавите катерички, които живееха там, бяха притихнали, нямаше го обичайното им съскане и трополене. Ако продължаваха да се гонят една друга из горския мъх и горе по дърветата, то го правеха едва чуто. По-нависоко прелитаха птички. Шумоленето на клоните свидетелстваше за това, както и някое и друго подсвирване и чуруликане, но и те също бяха приглушени — не тихи, а просто приглушени в наситения въздух. В края на краищата, бе настъпил размножителният сезон.

Аманда си мислеше за това, докато следваше съпруга си, който вървеше уверено. Един мъж с добре поддържана брада като на дървар, облечен в прилепнало поло и джинси. Тя го харесваше в този вид. Той беше в стихията си сред дивата природа, а гората беше точно това. Макар само на час и половина от Манхатън и само на десетина минути от центъра на Уудли, тя бе един съвсем различен свят. Страхът, който изпитваше за Джорди, не можеше да притъпи усещането ѝ за мястото. Дори под покритото с гъсти облаци небе и сред изпълнения с летаргия въздух гората бе жива. На Аманда ѝ се искаше да смята, че това е добър знак за момчето.

— Джорди! — извика Греъм към дърветата. После през рамо каза по-тихо на Аманда: — Той често говори за кулата.

Тя бе настроена на същата вълна.

— Ако е в гората, именно там ще го открием, фактът, че е забранено да се ходи там, не би го спрял.

Греъм изсумтя.

— Даже напротив, само ще увеличи притегателната ѝ сила. Това се отнася и за поверията, свързани с нея. А той ги знае всичките — мъжът рязко спря. Аманда се блъсна в него и се задържа за колана на джинсите му. Той сви длани пред устата си като фуния. — Джорди? — и двамата се заслушаха с надеждата да чуят нещо повече от ехото. Греъм извика отново, като се обърна наляво, после надясно, но отговор не последва. — Даже и да е тук, няма да се обади — промърмори той.

— Това не значи, че не иска да бъде намерен — каза Аманда.

Греъм ѝ хвърли през рамо изпълнен с разбиране поглед. В очите му се четеше още загриженост и топлина. Протегна се назад, улови ръката ѝ в своята и тръгна отново. Пътеката започна да се изкачва нагоре, имаше лек, но забележим наклон.

Трябваше да бърза и даже да подтичва, за да не изостане от темпото, което той налагаше. Нейните крачки бяха по-малки от неговите, но бе свикнала.

— Това ми напомня за връх Джеферсън — каза тя, като се опитваше да се разсее от тревогата за Джорди. — Помниш ли? Започна да вали сняг и трябваше да тичаме обратно към хижата.

— Ти се хлъзгаше през целия път. Колко пъти падна? Беше здравата насинена дни наред.

— Но успяхме — почувства как споменът я успокоява. — Липсваше ми, Грей.

С едно-единствено плавно движение той се извъртя, грабна я, притисна я към себе си, целуна я страстно по устните, остави я да стъпи отново на земята и без да пуска ръката ѝ, продължи напред. Аманда бе напълно възбудена. В следващия миг обаче си спомни защо бързат през гората, докато светлината бързо избледнява.

— Джорди! — извика отново Греъм. — Джорди!

— Ами... ако се е наранил? — попита Аманда.

— Нека да не мислим за това, докато не видим дали е станало.

— Ние говорихме, той и аз.

Греъм стисна леко ръката ѝ.

— Досетих се за това. Кога беше последният път?

— Преди седмица и един ден.

— Преди Куин.

— Да.

Той стисна ръката ѝ по-здраво, като я подкрепяше мълчаливо. Бяха вървели около пет минути през гората, до кулата оставаха още десет. Продължиха напред, като съзнаваха спешността на проблема и бяха нащрек за някакъв звук, който може да ги насочи.

Аманда изтича и тръгна редом с Греъм, когато пътеката стана достатъчно широка за това.

— Не сме ходили на излет много отдавна. Защо, Грей?

— Много сме заети. Много претрупани с работа — той ѝ хвърли бърз поглед. — Оправяш ли се?

— Оправям се — това бе обичайната реплика, която си разменяха по време на излети.

— Имам предвид физически — каза той с интимност в погледа. И тя го разбра. Беше приключила с месечния си цикъл и за пръв път от месеци не вземаше таблетки, за да увеличи производството на яйцеклетки.

Харесваше ѝ загрижеността му, както и липсата на гняв в гласа му.

— По-добре съм — каза му, макар че се задъхваше от бързането. — Все едно отново съм господарка на тялото си — усети дъждовна капка на ръката си, друга — върху носа си. — О, Господи.

— Да — въздъхна Греъм. — Започва да вали. Джорди! — извика той, после промърмори ядно: — Къде, по дяволите, е той?

— Ето я кулата — каза Аманда, забелязала грамадата от разнородни сиви камъни, която се открояваше сред рехавите клони.

Макар местният фолклор да я представяше за яка древна твърдина, с времето тя бе започнала да изглежда доста орфана. Някои от камъните се бяха разкъртили и изпадали, много от тях — при земетресението миналата година. Кулата продължаваше да се извисява на дванайсет метра височина. Сега обаче наклонените ѝ, стесняващи се нагоре стени бяха белязани от издутини и пролуки.

Аманда се спъна в един корен, препречил пътеката. Ако не се държеше за ръката на Греъм, щеше да падне.

— Леко — каза той и я стисна по-здраво, но без да спира.

— Виждаш ли го?

Гласът на мъжа ѝ бе накъсан от ритъма на стъпките му.

— Приближаваме се от погрешната посока. Ако е тук, би трябвало да е от другата страна.

Аманда отново се обади:

— Ами ако се е наранил?

Представяше си... представяше си... как заобикалят кулата и намират въже...

— Не мисли за това — промърмори Греъм и я издърпа зад себе си, когато пътеката отново се стесни.

Дъждът се усили и затрополи по дърветата над главите им. Като пусна ръката ѝ, той затича полека. Тя също. Не се опитваше да погледне напред, не искаше да вижда нищо, освен гърба му. С това също бе свикнала — и ако някоя заклета феминистка я вземеше на прицел, задето ѝ харесва да следва съпруга си по този начин, би я оборила, че няма представа какво удоволствие е да се следва Греъм. Движенията му бяха премерени. За мъж, висок близо метър и деветдесет и тежащ не по-малко от осемдесет и пет килограма, той бе пъргав и грациозен. Движеше се с увереност, която ѝ действаше успокояващо — независимо дали се надбягваха с времето, дали се мъчеха да изпреварят часовника или да превъзмогнат тревожните видения за Джорди от другата страна на кулата.

Пътеката изви надясно и направи завой. Не ѝ бе нужно да поглежда иззад него, за да разбере, че кулата е надвиснала над тях. Тя усети огромната ѝ маса, почувства разликата в шумоленето на дъжда, който падаше върху камъните високо горе. Блузата ѝ бе мокра. Кичури от косата ѝ се бяха изплъзнали от шнолата и се бяха накъдрили от капките.

Излязоха на празно място сред дърветата. Кулата бе на няколко метра от тях. Широка около три метра и половина при основата, тя се стесняваше наполовина при върха. Импровизирана ограда от неустойчив шперплат я заобикаляше, но тя бе особено ефикасно препятствие. На места бе наведена, а на други — направо съборена. Ако Джорди се бе промъкнал през нея, то той не бе единствен.

— Джорди! — извика Греъм, докато заобикаляха кулата, за да излязат отзад.

Той спря внезапно, погледна нагоре, после отново продължи, вече по-бавно. Аманда бе редом с него, отметнала назад глава.

Тя също го забеляза. Облекчението, което изпита, когато видя, че момчето е живо, бе помрачено от опасното положение, в което се намираше. Той седеше на едно стъпало до самия връх на кулата, облечен с джинси и тениска, едва забележим в притъмняващия ден. Краката му висяха отстрани, като създаваха илюзията за удобна поза, макар че ръцете му здраво стискаха камъните от двете страни на бедрата му. Можеше много лесно да падне назад в кухата вътрешност, дълбока дванайсет метра, както и напред. Тъй като камъните ставаха все по-мокри, опасността от случайно подхлъзване бе много голяма.

— Господи, Джорди! — извика Греъм, като сега, когато бяха спрели, дишаше по-тежко. — Изкара ни ангелите! Родителите ти те търсят навсякъде. Много са изплашени — тихичко, той се обърна към Аманда: — Обади им се.

Тя извади мобилния си телефон от джоба и набра номера с треперещи пръсти. Нищо не се получи и тя се вгледа по-внимателно.

— Няма обхват. Не мога да повярвам.

Греъм изрази яда си с гърлено изсумтяване.

— Вината е наша — каза той, без да сваля очи от момчето. — Нали гласувахме против поставянето на антена тук, горе — той повиши глас. — Времето се влошава, Джорди. Мислиш ли, че можеш да слезеш долу?

Нямаше да е лесно. Аманда го знаеше, но искаше първо Греъм да опита да се разберат по мъжки. Ако Джорди беше склонен да слезе, може би щеше да е по-приемливо за него да го направи по молба на един мъж, отколкото на жена.

Разбира се, да иска да слезе — бе едно. Да може да го направи — съвсем друго. Тези, които се качваха горе, не слизаха сами. Винаги имаха нужда от помощ. Това бе част от преданията.

Джорди не помръдна. Пред очите на Аманда той започна да се слива с камъните.

— Дали е жив там горе? — ужасено прошепна тя.

— О, да — отвърна Греъм. — Премигна с очи — той повиши глас. — Как стигна догоре? От задната страна ли се покатери? Може би ще те убедим да слезеш.

Аманда поклати едва забележимо глава.

— Защо не? — извика Греъм. — Ти ще си първият, който прави това. Нищо няма да постигнеш, като си стоиш горе.

Джорди кимна едва-едва.

Аманда и Греъм си поеха едновременно дъх, когато момчето вдигна едната си ръка от ръба и бръкна под тениската си. Те останаха абсолютно неподвижни, когато ръката му се появи, стиснала малък пистолет.

— Откъде, по дяволите, си взел това? — извика Греъм.

Джорди не отговори. Но и не насочи оръжието в някаква определена посока. Просто го остави да лежи в скута му като знак, че притежава някаква власт над тях в края на краищата.

— На Лий е — промърмори Аманда. — Карен ми е споменавала — тя повиши глас: — Не искаш да го използваш, Джорди. Не ти трябва. Нищо не е чак толкова лошо.

Момчето не оспори думите ѝ. Просто продължи да се взира в гората.

Аманда се приближи до Греъм. Колкото и да беше мокра ризата му, от него се излъчваше топлина. Този път не си позволи да си спомни за другите случаи, когато бе търсила топлината му по този начин сред дивата природа. Сега само преглътна и попита:

— Как да го свалим долу?

— Не можем. Много е тъмно и хлъзгаво. Спасителният отряд ще го свали.

— Ще изтичам обратно.

— Аз ще ида. Тичам по-бързо. Ти остани тук и се опитай да го накараш да говори. С това се оправяш по-добре от мен — очите му срещнаха нейните. Той докосна устните ѝ с пръсти, после за миг ги последваха очите му. И тръгна.

Отсъствието му бе внезапно и разтърсващо. Аманда го почувства дълбоко в себе си. Погледна нагоре към Джорди и сега ѝ бе по-трудно да го различи на фона на камъните. Валеше типично пролетен дъжд, постоянен, но за щастие — лек. Тя отметна мокрите си кичури назад и се приближи още малко.

— Искях да поговорим днес — извика тя. — Няколко пъти ти изпращах съобщения по електронната поща.

— Къде отиде Греъм? — обади се момчето с подозрение в гласа.

— Да каже на родителите ти къде си. Те не са на себе си от тревога.

— Да бе, сигурно — промърмори той.

Вероятно дори не би го чула, ако не очакваше точно този отговор. Джорди имаше проблеми с родителите си, не беше нужно да си психолог, за да разбереш това. Освен това Аманда познаваше и Карен, и Лий. Знаеше също и какво е да живееш с родители, които се карат непрекъснато, знаеше какво е да усещаш как стомахът ти се свива всеки път, когато прекрачваш прага на къщата, която би трябвало да е като убежище за теб.

— Те те обичат — извика тя, но дъждът изведнъж се усили и гласът ѝ не можа да стигне толкова далеч. Като засени очи с две ръце, тя опита отново с повече усилия. — Защо кулата, Джорди? Наистина ли искаш да прекараш нощта там?

Отговор не последва.

— Говори с мен — извика тя, защото това бе ключът към решаването на проблема.

Той имаше нужда да излее душата си, да обвинява и да сподели страховете си. Що се отнася до родителите му, тя знаеше за какво става дума. А за Куин можеше да му съчувства. Обаче трябваше да е по-близо до него. Искаше ѝ се да седне до него.

Тя пристъпи напред и се промъкна през една дупка в оградата, а после заобиколи кулата и отиде от другата страна, където камъните бяха като стъпала.

Джорди извика предупредително:

— Не се качвай нагоре!

— Не мога да говоря с теб отдолу — извика тя в отговор, като изпробваше с ръка и крак камъните.

Гранитните плочи бяха гладки, но планинските ѝ обувки имаха добри грайфери. Тя остърга залепналите мокри листа от подметките си и се качи на първото стъпало. Хвана се здраво с две ръце за горните камъни, запази равновесие и се качи още две стъпала нагоре. Единият ѝ крак се подхлъзна. Тя се закрепил, остана неподвижна за минута, докато сърцето ѝ престане да бие ускорено, после се покатери с още двайсетина сантиметра.

— Ако дойдеш тук, ще скоча — извика Джорди.

Не спомена, че ще използва пистолета. Това беше добре.

Сега не можеше да го види. Беше от другата страна на кулата. Заради притъмняването и дъжда ѝ бе все по-трудно да вижда даже и камъните над нея. Можеше обаче да ги усети. Ръцете я водеха нагоре.

Вдигна левия си крак към следващия камък, намери опора за ръцете си и се издърпа. Наклонът на кулата ѝ помагаше за гравитацията. Десният ѝ крак намери следващото стъпало. Ръцете ѝ сграбчиха скалите отляво и отдясно. Със сърце, биещо все по-ускорено с всяка стъпка, тя се изкачи още по-нагоре.

— Аманда? — извика Джорди и в гласа му се долавяше желание да разбере къде е тя, без да може да реши дали е уплашен, или ядосан.

— Ако скочиш — извика му тя, — сигурно ще падна и в такъв случай смъртта ми ще тежи на твоята съвест — вероятно и без това щеше да падне. Земята все повече се отдалечаваше. Тази мисъл я смразяваше.

— Ако съм мъртъв — изтъкна той, — това няма да има значение.

— Ти не искаш да умираш — трябваше да вярва в това. — Има толкова много неща в живота, които обичаш.

Той не отговори.

Като си поемаше внимателно въздух и се мъчеше да пренебрегне страха си, тя продължи да се катери. Странното бе, че колкото по-нависоко се изкачваше, толкова по-лесно намираще опора в камъните, но и това също бе част от преданията. Говореше се, че боговете, покровители на кулата, те поддържат и те теглят нагоре, и Аманда с готовност би се съгласила с това. Обувката ѝ отново се подхлъзна, както и по-рано, но сега бе по-нависоко и затова бе по-опасно. Тя извика, пригответи се за падането, но като по чудо отново намери опора. Още няколко стъпки — и тя отново щеше да се хлъзне надолу. Докато търсеше да се хване за нещо, един камък се изтърколи изпод крака ѝ. И този път не падна. Но чу как камъкът се търкулна чак до долу. Звукът бе много обезпокоителен.

Бе вече почти до половината на височината. Стигна до мястото, от което според преданията не би могла да се върне обратно, дори да искаше. В този момент тя не бе сигурна дали не е стигнала до предела между приключението и чистия ужас. Със сигурност изпитваше ужас. Не поглеждаше надолу, нито нагоре, освен, за да намери опора за ръцете си. Обзета от това вледеняващо чувство, тя си повтаряше, че е глупачка — че трябваше да изчака спасителния екип, че със сигурност ще умре. Но Куин бе мъртъв, а Джорди седеше горе с пистолет в ръце и даже да искаше, вече бе прекалено късно да се върне, физически бе невъзможно да го направи. Нямаше избор, освен да продължи, да

намира последователно опора за ръцете и краката си и да се качва все по-нагоре и по-нагоре.

— Джорди! — извика тя с разтреперан глас, когато усети, че приближава върха. Отказваше да мисли за това колко високо се намира, отказваше да мисли колко ниско може да падне. — Още ли си там, Джорди?

Присмехулният му глас дойде от място, което не бе много над нея.

— Къде бих могъл да ида?

Както и при заплахата му да скочи, вместо да използва пистолета, самоиронията му бе показателна. Искаше ѝ се да мисли, че е разбрал каква грешка е направил, но не знае как да я поправи.

Продължи да мести краката си един след друг, докато ръцете ѝ достигнаха открито пространство. Стомахът ѝ се сви от празнотата. За секунда ѝ се зави свят. Вероятно дори бе изплакала тихичко, но падащият дъжд погълна звука.

— Ти си луда! — каза Джорди.

Като се изкачи още едно стъпало нагоре, Аманда каза с пресекнал глас:

— И аз, и ти, и двамата.

Обгърна с ръце най-горния кръг от камъни и стъпи с крака достатъчно високо, така че можеше да се наведе над ръба и да остави краката ѝ да отпочинат малко. Какво да прави по-нататък обаче, изобщо не ѝ беше ясно. Коленете ѝ трепереха. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Наум се наричаше с всевъзможни епитети, задето бе направила това.

Джорди, изглежда, бе доловил паниката в гласа ѝ, защото каза:

— Има една издатина, на която може да се стои, на около половин метър надолу от вътрешната страна е.

Тя праметна внимателно крак от другата страна и потърси слепешком, по-ниско и още по-ниско, докато обувката ѝ докосна посоченото място.

Изобщо не ѝ изглеждаше достатъчно широко, но поне бе стабилно. Внимателно прехвърли и другия си крак.

Остана така за минутка, наведена над ръба. Бавничко се премести настрани, докато стигна до Джорди.

Той бе мокър до кости. Макар светлината да бе оскъдна, можеше да го види ясно, както и че вече не държи пистолета. Това бе някаква утеха. Видимостта бе толкова ограничена, че не успяваше да различи земята в основата на кулата. Като се мъчеше да си представи, че са само на метър оттам, тя внимателно преметна крак и яхна ръба.

— Грѐм ще ме убие — изрече на глас, защото това бе първата мисъл, която ѝ мина през ум. — Тези камъни са много опасни. Мен не ме бива с опасните неща — с малкото въздух, останал в дробовете ѝ, попита: — Къде е пистолетът?

Джорди не отговори.

— Не ми се ще да грѐмне случайно.

— Знам как да го използвам.

— Сигурна съм, че знаеш — каза тя.

Това, което премълча, бе, че всеки глупак би могъл да насочи пистолет към сърцето си, да дръпне спусъка и така да докаже себе си. Не искаше да му дава подобни идеи.

— Не трябваше да се качваш тук, горе.

Чуха някакво пукане, после и трополенето на още един камък, докато се търкаляше надолу по стената. Като си представяше как тежестта им откъртва и други камъни, в резултат на което кулата би могла просто да се срине и да ги затрупа живи, Аманда каза с лека истерия в гласа:

— Не исках да се чувстваш самотен.

Тя премести ръцете си, като постави едната пред себе си, а другата — отзад. Притискаше гранитните камъни с всичка сила, но това ни най-малко не я караше да се чувства сигурна.

— Как би могла да знаеш какво чувствам? — попита Джорди. — Ти не си като мен.

— Не. Но това ми е работата.

— Да четеш мислите на хората?

— Да ги почувствам — тя го остави да поразмисли над това за минутка. — Заради Куин ли е всичко?

Без да отговори, той се загледа в дъжда и бързо падащия мрак.

— Куин се нуждаеше от помощ — каза тя.

— Аз му помогнах — горчиво промърмори Джорди. — Аз му дадох водката. Каза ми, че му трябва за някакъв купон. Мислех, че има предвид купон през уикенда. Мислех, че ще е супер да мога да отида.

Затова му казах, че баща ми има един кашон в мазето и няма да усети липсата на една бутилка. Занесох му я в училище.

— И се чувстваш виновен заради това.

Джорди ядосано я заля с порой от думи:

— Ако не му бях дал алкохола, нямаше да го хванат пиан, ако не бяха го хванали пиан, нямаше да го накажат и тогава нямаше да има нищо във вестника и той нямаше да се самоубие.

— О, Джорди... Не беше само заради статията във вестника. Имаше и друго.

— Да. Например родителите му. Но те поне са заедно. Не можеше да не разбере какво има предвид.

— Твоите родители са заедно.

— Едва-едва. Карат се през цялото време. Ако това означава да са заедно, не го искам.

— Във всички бракове има трудни периоди.

Тогава той я погледна. Колкото и слаба да бе светлината, тя забеляза недоверието му.

— Те се мразят.

Това ѝ бе познато. Дълги години се измъчваше заради отношенията на родителите си и не успяваше да намери отговорите. Накрая се бе научила да приема нещата каквито са, но бе по-лесно да стори това с разума, отколкото с чувствата си.

— Независимо дали е така, те обичат вас — децата. Съмняваш ли се в това?

Момчето се извърна наполовина към нея и разгневено изрече:

— Защо тогава е бил с Гретхен?

Чуха някакъв стържещ звук отдолу, едва доловимо потреперване и трополене, сякаш купчинка малки камъчета се търкаляха надолу по зидовете.

Аманда затаи дъх, не помръдна, не каза нищо, докато звукът не замря напълно. В последвалата тишина тя си представи как двамата с Джорди се търкалят надолу и се удрят в стената, както бе станало с камъчетата преди малко.

Къде е Греъм? — извика наум, като се чувстваше страхливка, но не я бе грижа. — *Защо се бави толкова?*

— Не ми отговори — настоя Джорди.

— Не знаех, че е бил с Гретхен — отвърна тя. — Сигурен ли си в това?

— Няма да е за пръв път да изневери на мама. И не ми казвай, че греша. Чувам ги, като се карат. Мога да ти кажа и имена, ако искаш.

— Той каза ли, че е бил с Гретхен?

— Не, но мама мисли, че е бил. Тя толкова се ядосва, че ме плаши.

На Аманда ѝ се стори, че долавя разтърсване под себе си, слаб трус от наместването на камъните. Усещайки, че започва да ѝ се гади, тя каза:

— Притеснявам се за онзи пистолет, Джорди. Ако си го пъхнал в колана си и той гръмне случайно, когато камъните отново се разтърсят, не ми се мисли какво би могло да стане.

— Няма значение.

— Има — настоя тя. Взря се в момчето, защото то бе стабилен ориентир от мрака зад клепачите ѝ, когато затвореше очи, и бавно и дълбоко си пое въздух. Трябваше да го накара да говори непрекъснато, докато пристигне помощта. — С какво те плаши майка ти?

— Тя направо става друг човек, когато говори с него. Не ме интересува какво казваш, тя го мрази и Гретхен е виновна за това. Трябваше да се премести някъде, след като Бен умря. Нямаше причини да остава. Но след като го направи, трябваше да се погрижи за себе си, а не да оставя татко ми и Греъм и Ръс да се суетят около нея. Ако не ги беше примамила, изобщо нищо не би станало.

— Какво имаш предвид?

— Разправиите на родителите ми. И преди са се карали, но всичко си беше наред, преди да се случи това.

— Това е все едно да кажеш, че Куин се е самоубил заради статията във вестника. Прекалено опростено е.

Джорди седеше със стисната челюст, като се мъчеше да оспори думите ѝ.

— Тогава защо се е самоубил?

— Той беше много объркан. Нямаше с кого да поговори. Чувстваше се притиснат да успее. Дойде му прекалено много.

— Всеки се чувства притиснат да успее. Нали същото е и с бележките в училище.

— Той се чувстваше притиснат да бъде на върха.

— Заради братята си ли?

— Вероятно.

— Но той бе на върха.

— Чувстваше се притиснат да остане там. Натискът растеше. Той искаше да успее. Преструваше се на уверен, на спокоен, но вътре в себе си изобщо не се чувстваше така.

Джорди се замисли за миг.

— Значи се е самоубил, защото не е бил идеален? Тогава как би трябвало да се чувстваме ние, останалите? Ние изобщо не сме и наполовина толкова идеални.

— Куин също не бе идеален. Но натискът да постигне съвършенство бе толкова голям, че се почувства безпомощен и се предаде. Най-големият му проблем бе, че чувството за безпомощност отне цялата му сила. Но ти все още си силен, Джорди — още се бориш. Куин се предаде. Той не беше силен.

— Беше. Не би могъл да бъде какъвто всички го познавахме, ако не беше силен.

— Президент на класа? Страхотен бейзболист? Господин Изискани маниери? Животът е пълен с избори, Джорди. Нито едно от тези неща не е било труден избор. В единствения случай, когато Куин се сблъска с необходимостта да вземе важно решение, той направи грешен избор. Смъртта не е добър изход. Не и когато си млад и здрав. Не и когато имаш възможности за развитие. Не и когато хората те обичат.

— Не е толкова просто — промърмори Джорди и хвърли бърз поглед назад към пътеката.

Аманда чу същия звук, който бе доловил и той, шум от приближаващи се стъпки. След секунди лъчите на големи фенери се преплетоха долу на земята.

— По дяволите! — промърмори Джорди.

— Аманда? — извика Греъм някъде отдолу. — Аманда?

— Тук горе! — обади се тя. Единственото, което се виждаше от него, и то само когато фенерите го осветяваха, бе жълтият дъждобран, който бе облякъл. Изведнъж всички лъчи се насочиха нагоре и блеснаха в очите им. Инстинктивно тя вдигна ръка да се предпази, но

движението предизвика разтърсване на камъните. Тя се хвана здраво и изкрещя: — Свалете фенерите!

Лъчите бяха насочени надолу и образуваха светлинна решетка по земята.

— Джорди! — извика Карен, очевидно уплашена. Последва я гласът на Лий.

— Какво правиш там горе, Джорди?

— Слез долу — подкани го Карен. — Можем да поговорим. Можем да оправим всичко.

Отново чуха трополене откъм гората, а после и нов глас.

— Екипът идва насам — това бе Ръс. — Дръж се, Джорди. Вече пристигат.

— Аманда е горе при него — каза Греъм. — Аз се качвам.

— Не! — извика Аманда. — Недей, Грей. Кулата не е стабилна. Докато се катерех, падаха камъни. Ако паднат още, ще загазим.

— Аз и без това съм загазил — промърмори Джорди.

Тя сграбчи ръката му.

— Ако скочиш ти, и аз скачам.

Не я интересуваше дали се чувства унижен, задето всички, които обича, са там, долу. Нямахше да го остави да умре заради това, че се чувства засрамен. Не и докато е отговорна за него.

— Ти не разбираш — изрече с прегракнал шепот Джорди. — Аз не мога да сляза. Те ще ме убият, ако разберат какво съм направил.

— За водката ли? Никой няма да те обвинява за това. Ти не си накарал Куин да пие.

— Не за водката — отвърна той, леко уплашен. — За Гретхен.

В този миг нещо просветна в главата на Аманда. Видя следите от ножа, които образуваха думи — любимата фраза на нейния папагал: *По дяволите*.

— Картината.

— Да — просъска Джорди. — Не мога да понасям тази картина. Не мога да понасям и нея. Искам само да се махне. Родителите ми ще се разбират добре, ако тя си тръгне.

Не беше толкова просто. Аманда знаеше каква бъркотия бе предизвикало недоверието между нея и Греъм, при това, без да съществува някакъв повод. В случая с Котър той беше налице. Лий имаше тайна любовна връзка ако не с Гретхен, то с някоя друга. Бракът

му бе застрашен, още преди русата съседка да се появи. Вероятността да се заздравя, ако тя се махне, беше нищожна.

Още камъни тръгнаха надолу и Аманда усети как гранитните блокове под нея се раздвижиха. Пулсът ѝ се ускори. Очакваше още размествания, но такива не последваха.

Долу, на земята, Греъм изруга.

— Тя е права — каза му Ръс, а гласът му едва се чуваше горе. — Остани тук. Не е безопасно.

— Грей! — извика Аманда.

— Добре съм — промърмори той, но вниманието им веднага отново бе привлечено от Джорди.

— Не трябваше да го правя — изрече той със същия отчаян тон. — Само че бях толкова ядосан, а и телефонните обаждания не я прогониха.

— Телефонни обаждания?

— Само колкото да я стресна, но не успях. Беше глупаво от моя страна. Глупаво. Глупаво.

Можеше да усети напрежението в тялото му, докато стискаше китката му. Разтърси го здраво.

— Не е глупаво. Разгневен си, да. Но гневът е нормално чувство. Имаш право да се гневиш, макар и не на Гретхен. Можеш да изпитваш гняв спрямо родителите си, задето се опитват да изяснят някои неща и така те разстройват. И аз съм го изпитвала. Знам какво е. Преживях същото с моите родители. Непрекъснато си повтарях, че не мога да кажа нищо, защото само ще влоша положението. Затова се затварях в себе си и бях мрачна и в лошо настроение, което ги правеше още по-нещастни, а мен — още по-гневна. Години ми трябваша, за да разбера, че имам право да изпитвам гняв; години ми трябваша, за да си позволя да изпитам гняв.

Под шума на дъжда той я слушаше.

— И после какво?

— Дадох воля на гнева си. Казах това, което мислех.

— Това оправи ли нещата между тях?

— Не. Но аз се почувствах по-добре.

Долу настъпи ново раздвижване, появиха се по-мощни фенери, надойдоха още хора.

— Половината град е тук — каза Джорди уплашено.

— Не. Вероятно са само четирима мъже. Толкова са нужни, за да донесат стълба, достатъчно висока, за да стигне дотук.

— Ще го отпечатаат във вестника, също като онази статия за Куин.

— Всичко, което знаят, е, че сме се качили тук и сме заседнали.

— Аз няма да сляза. Не мога. Знам, че хората от застрахователната компания са били у Гретхен. Ако те не тръгнат да ме преследват, полицаите сигурно ще го направят.

Поуспокоена, че помощта е налице, Аманда заговори по-меко:

— Няма. Ще измислим нещо.

— Като например да накараме Гретхен да забрави, че картината ѝ е съсипана? — ехидно промълви Джорди.

— Не. Но може би тя ще разбере какво те измъчва и защо се е случило.

— Полицаите вече са замесени.

— Няма да бъдат, ако тя откаже да повдигне обвинение.

Той изсумтя под нос.

— Тогава ще трябва да отговарям пред майка ми и баща ми.

— А те няма ли да се чувстват поне малко виновни? Помисли си за това, Джорди. Спомни си какво изпитваш ти относно водката и Куин. И родителите ти ще разсъждават по същия начин, когато им мине първоначалният гняв. Трябва да поговориш с тях. Трябва да им кажеш как се чувстваш. Това може да им помогне, Джорди. Помисли малко и за това.

Долу се чуваха различни гласове, стъргането на алуминий по камъните, разгъването на стълбата. Последваха дрънчене, тропот, още стъргане и скърцане, докато накрая върхът на стълбата опря в камъка от другата страна на момчето. Аманда затаи дъх, като почти очакваше ръбът на кулата да пропадне и да се срине навътре под тежестта. Но той устоя.

— Няма от какво да се срамуваш, Джорди — извика Карен. — Абсолютно нищо! Понякога стават неща, които не са по твоя вина.

— Всички правим грешки — добави Лий.

Но Аманда чуваше друг глас, гласа на Грегъм, по-тих и изключително напрегнат:

— Дръж се, скъпа! Дръж се! Заради мен.

Сърцето ѝ се изпълни и се сви. Въпреки дъждовните капки усети топли сълзи в очите си, но нямаше време да се отдава на чувствата си. Едно последно изскърцване на стълбата оповести, че първият човек от спасителния екип е тръгнал нагоре.

— Какво да правя? — попита я Джорди.

— Те те обичат — увери го тя, като все така здраво стискаше китката му.

Стълбата проскърца; скрипците на удължената ѝ част издрънчаха.

— Ще им кажеш ли, че сме разговаряли в училище? — забързано попита момчето.

— Не — отвърна Аманда, като усещаше, че е наложително да сключат споразумение, преди времето им насаме да свърши. — Обясних ти, че разговорите ни са поверителни. Освен това ти ми каза много повече тук, отколкото в училище. За тези неща трябва да поговориш с родителите си.

— За Гретхен? Те направо ще се разбеснеят.

— Не и ако им обясниш.

— Лесно ти е да го кажеш.

Да, така беше. В този миг, докато помощта бързо се приближаваше към тях, я порази мисълта, че напоследък тя самата не се бе справила добре със споделянето на собствените си чувства и мисли. На това отгоре даваше и съвети.

— Така постъпват силните хора, Джорди — каза тя, макар че би трябвало да го напомни и на себе си. — Така постъпват големите хора — пусна китката му, повдигна му брадичката и го накара да срещне погледа ѝ. — Ти си силен. Ти си борец. Ти си от оцеляващите. Можеш да се справиш с това, Джорди. Знам, че можеш — задържа погледа му, докато не чуха мъжки глас само на метър и половина под тях.

— Хайде, Джорди, ще хвана здраво крака ти и ще го насоча към стълбата.

Момчето започна да поклаща глава, но Аманда го стисна още по-здраво за брадичката.

— Да! — прошепна му твърдо. — Куин бе страхливец. Ти не си. Покажи им го, Джорди. Умолявам те да им покажеш това.

За миг изглеждаше сякаш готов да спори. В следващия миг обаче той издиша облекчено. Не кимна в съгласие, но тя видя, че приема.

Пусна брадичката му и задържа ръката му, докато и двата му крака стъпиха на стълбата. Той погледна към нея за последен път.

— Върви — окуражи го Аманда. — Ще слеза веднага след теб.

Видя човека от спасителния екип точно под Джорди, достатъчно близо, за да не може той да падне или да скочи. Заедно се придвижваха стъпка по стъпка. Не след дълго бяха на два метра от нея, после на четири. Тъкмо си мислеше, че вероятно вече са слезли, когато долови срутване на камъни и почувства раздвижване. То не спря толкова бързо.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За един кратък миг, докато се плъзна напред обратно върху гладкия гранит, Аманда си представи как Греъм стои долу и изпитва неизразима болка, докато я гледа как умира.

Но не умря. С разтуптяно сърце се вкопчи в камъка, докато раздвижването престана. Долу, на земята, се чуваха объркани гласове. Измина цяла минута, преди да си върне бистрия разум и да потърси Джорди долу в мрежата от светлинни лъчи. Не можеше да види стълбата.

— Как е той? — извиси глас Аманда.

— Добре е — отвърна Греъм.

Звучеше по-близо, отколкото бе възможно.

— Грей? — извика тя.

— На стълбата съм, зад теб и малко по-надолу, скъпа. Нарани ли се?

— Не. Само съм уплашена.

— Ще трябва да се придвижиш обратно, където беше преди.

— Опасно е. Камъните са разклатени.

Гласът му й отвърна от по-близо:

— Нямаме избор — той извика надолу: — Осветете я с фенера, за да я видя — после отново се обърна към нея с по-нежен глас: — Сега бавно. Ето, скъпа. Така.

Тя отчаяно искаше да е на мястото, където бе той, което със сигурност бе по-безопасно, затова се запромъква обратно. Не поглеждаше встрани, забила поглед в собствените си ръце, мокри и вледенени от страх.

— Продължавай — подкани я Греъм. Чу го съвсем наблизко и се заплака. — Продължавай.

Усети ръката му върху крака си, насочваше я внимателно.

— Леко тук. Още мъничко. Поставям крака ти на най-горното стъпало. Сега се облегни напред, скъпа, и праметни и другия си крак. Леко. Ето така. Браво на теб.

Тя правеше каквото ѝ казваше, и с благодарност се оставяше да я води. Плачеше тихичко, цялата трепереше, чувстваше се уморена, слаба и измъчена и все още изплашена, сега и заради Греъм. Когато и двата ѝ крака бяха на стълбата, той я насочи надолу стъпка по стъпка, докато тялото му я обгърна. Едва тогава тя се осмели да пусне гранитните камъни и да постави ръце отстрани на стълбата.

Греъм се притисна до нея и сгуши брадичка в извивката на рамото ѝ. Един дълъг миг останаха неподвижни. Дъхът му топлеше ухото ѝ.

— Шшш. Не плачи, Манди. Сега слизаме. Притеснени, че и най-малкото движение може да събори още камъни, те слизаха бавно, стъпало по стъпало. Стълбата се разшири, когато стигнаха до следващата част, после още веднъж, малко по-надолу, но Аманда едва-едва забелязваше друго, освен гласа на Греъм в ухото си. Дори не чуваше думите, усещаше единствено тона му. Той караше краката ѝ да се местят, караше я да удържа тежестта си, докато сам стъпи на земята и я взе на ръце. Отнесе я до края на просеката, в безопасност, надалеч от кулата и от всички събрали се в подножието ѝ. Отпусна се тежко на мократа земя, зави я с дъждобрана си и я придърпа близо до себе си, като я люлееше напред-назад и я прегръщаше с разтреперани ръце.

Аманда не помръдваше. Беше прекалено уморена, прекалено доволна. Дъждът не бе проблем, тъй като вече бяха подгизнали. Думите бяха излишни.

По едно време Ръс дойде да им каже, че Джорди си е счупил крака при падането накрая, но за щастие това бе най-лошото. След това се върна и ги осведоми, че са сложили момчето на носилка и го носят към дома. Трети път се появи да види дали се нуждаят от помощ. Тогава Греъм я изправи на крака.

— Нямаме нужда от помощ — заяви той. — Добре сме. *Добре — и тази дума става* — мислеше си Аманда, макар че това бе твърде меко казано. Джорди бе спасен; една трагедия бе предотвратена. Бе научила името на човека, съсипал картините на Гретхен, и макар все още да не знаеше кой е баща на бебето ѝ, бе абсолютно сигурна кой не е. Не е Греъм. Сега, когато бе до него, притисната до сърцето му, под закрилата на силната му ръка, бе напълно убедена в това.

Усети и нещо повече, докато си проправяха път обратно през гората. Усети духовната връзка, която я бе привлякла към него от

самото начало. Почувства и физическото привличане помежду им. То се бе върнало. Върнало се бе от лабораторията, където бе потънало в бъркотията от клетъчни култури, кръвни проби, тестове и лекарства. Върнало се бе заедно с онова състояние на разтуптяващ сърцето и понизващ костите копнеж, който бе толкова съществена част от връзката им, преди всичко това да се изпречи помежду им. Беше хубаво да се отдаде на тези тръпки на желание, докато се прибираха под дъжда, беше хубаво да се притиска до тялото на Греъм и да усеща отново как неговата топлина става и нейна.

Докато излязат от гората, спасителният екип вече бе закарал Джорди в болницата. Едно гласче се обаждаше в главата на Аманда и ѝ казваше, че трябва да провери кой е отишъл с него, кой е останал с другите деца, как се справят всички.

Не му обърна внимание. Греъм изпълваше сърцето и сетивата ѝ. Беше егоистично, но изтласка всичко останало от съзнанието си.

Едва бяха влезли в кухнята и бяха затворили вратата след себе си, когато Греъм я вдигна, постави я на плота и взе лицето ѝ в ръце. В целувката му имаше нетърпение — показваше, че и той изпитва същото като нея, макар че тя го знаеше, още преди устните им да се докоснат. Можеше да се наслади на чувството и да му отвърне със същото, докато разрошваше косата му, а после сграбчи раменете му.

— Обичам те! — прошепна той, като наведе уста към шията ѝ.

В същото време разкопча джинсите ѝ и задърпа ципа, който беше мокър и заяждаше, но това не го спря. Успя да пхне ръката си вътре.

Аманда усети, че пламва, още преди той да достигне целта си, а докосването му я разпали още повече. За секунди стигна до оргазъм, струваше ѝ се, че сладостните конвулсии са безкрайни. Все още тръпнеше, когато Греъм започна да сваля джинсите ѝ, а тя се постара да го освободи от неговите: Бе голям и твърд. Би му отделила повече внимание, ако не я владееше изгарящата нужда да го усети вътре в себе си. Проникването му бе вълшебно. Плавно и бързо, като предизвикваше нови вълни на удоволствие, които я отведоха към втория ѝ оргазъм, а и неговият бе също толкова мощен. Един, два, три дълбоки тласъка — и той я притисна по-силно и извика от облекчение.

Остана твърд дори и след като пулсирането му вътре в нея поутихна. Прокара пръсти в косата ѝ и отново се наведе към устните ѝ. За Аманда това бе като завръщане у дома. Беше ѝ липсвал начинът, по

който устните му се накланят над нейните, начинът, по който езикът му я проучва, а зъбите му лекичко я гризват. Беше ѝ липсвала пътеката, която езикът му проправя по шията ѝ и — след като дъждобранът бе свален от раменете ѝ, пуловерът — измъкнат през главата ѝ, а сутиенът захвърлен настрана — по гърдите ѝ. Извика, когато той пое зърното ѝ с уста. Усетила огнена тръпка да пълзи надолу. Изви тялото си към него, когато го засмука по-енергично.

Тогава той започна отново, галеше я дълбоко вътре, докато ръцете му бяха заети с гърдите ѝ. Отново достигнаха до върха почти едновременно — оргазмът на единия разпалваше страстта на другия, без да могат да определят точно кой е пръв.

Разврзката бе по-спокойна този път, по-бавно се върнаха към реалността, прегръдката им бе по-отпусната.

— Студено ли ти е? — попита я с дрезгав шепот.

Тя поклати глава.

— Но си мокра — изтъкна той.

Не можеше да отрече това, макар думите му да бяха двусмислени. Когато той се отдръпна назад и по устните му пробяга палава усмивка, тя обвини още по-здраво врата му с ръце.

— Изсуши ме — прошепна в отговор.

В една малка пауза наред бъркотията той се усамоти до един прозорец и ѝ позвъни. Тя вдигна още след първия сигнал. Чакаше го.

— Не мога да дойда тази вечер — каза ѝ.

Тя помълча за секунда, после запита разочаровано:

— Дори и за малко ли?

— Не. Нужен съм тук. Няма как да се измъкна.

— Нали каза, че няма да е така.

— Казах ти също, че ситуацията е деликатна, а и това беше преди. Сега е даже още по-деликатна.

— Защо?

— Усложнения. Неочакван обрат.

— Какъв обрат?

Той прокара ръка през косата си. Беше достатъчно раздразнен и не искаше да влиза в подробности.

— Тази вечер се случи голяма беда. Сега закърпвам положението. Важно е.

— Мислех, че аз съм важна.

— Така е — увери я той, а после, тъй като тялото му не реагира при мисълта за нея и той се почувства гузен за това, гласът му стана по-нежен. — Вече сме говорили за това, сладкишче. Ти си важна. Но има ред в нещата.

— Не ми остава много време. Ако това продължи дълго, бебето ще се роди.

— Не ме притискай. Не и тази вечер. Прекалено изтощен съм.

— Аз се чувствам притисната. Не би ли трябвало и за теб да е така?

Искаше му се да й каже, че не трябва. Искаше да я заплаши, че ще отрече бащинството си, ако тя не отстъпи. По дяволите, та той даже не бе напълно сигурен, че бебето е негово. Тя бе апетитно парче. Сексът набързо бе неин специалитет. Но след тазвечерните събития не бе в настроение да заплашва. Страхът бе много убедителен учител и той се чувстваше поумнял.

— Ще ти се обадя утре — каза.

— Как мога да вярвам, че ще го направиш? — попита тя по начин, който напълно би охладил желанието му към нея, дори и да изпитваше такова, а в момента не бе така. Нямахте да се остави да го обвържат в нещо, което не бе по вкуса му. Ако детето не бе негово, не й дължеше нищо.

— Виж, няма да отговарям на това. Не мога да говоря сега. Това е.

Като приключи разговора, той се обърна с гръб към прозореца и отново се съсредоточи върху домашните си проблеми.

* * *

Джорджия бе планирала да си е вкъщи за вечеря, но полетът ѝ бе закъснял. Едва бе включила мобилния си телефон на слизване от самолета, когато Ръс ѝ се обади. Остана напълно неподвижна на входа на летището, докато той ѝ обясняваше какво се бе случило. След като се отърси от първоначалния потрес, тя отново тръгна, като ускоряваше

крачка, докато посоката ѝ ставаше все по-ясна. Даже и да бе изпитвала някакво съмнение за това какво иска, когато самолетът бе кацнал, то беше изчезнало.

Искаше да си е у дома.

* * *

Карен би останала в болницата, ако не се притесняваше за другите си деца. Алисън бе при тях и те вече си бяха в леглата, когато се прибра, но имаха нужда от утеха. Тя ги успокои, зави ги и ги целуна за лека нощ. После слезе в кухнята и позвъни на телефона до леглото на Джорди.

Лий вдигна слушалката.

— Ало?

— Аз съм. Как е той?

— Доста добре. Ето го.

Последва мълчание, докато си предаваха слушалката, и после тя чу приглушено „ало“.

— Как е кракът ти? — попита с колкото е възможно по-бодър глас.

— Добре е.

— Боли ли те?

— Да.

— Дадоха ли ти нещо за успокоение?

— Да.

— Хубаво. Сигурно си уморен.

— Малко.

— Джорди? — не знаеше откъде да започне, имаше да му казва толкова много неща.

— Ще си бъда вкъщи утре сутринта — каза Джорди и в тона му се долавяше, че иска да приключат разговора, още преди да е започнал.

Карен не знаеше дали той не иска да говори, защото е уморен, защото го боли, или защото е разстроен. Или просто защото си бе такъв. Или може би защото Лий бе до него.

— Знам, скъпи — отвърна тя. — Ще дойда да те взема. Искам само да знаеш, че те обичам.

Момчето не каза нищо.

— Джорди... — очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той бе техен син и макар да бе постъпил лошо, тя осъзна, че и те двамата с Лий не се бяха справили добре. Да се запази целостта на семейството, бе едно; да се стремиш към това за сметка на душевното равновесие на децата, бе съвсем друго нещо.

— Знам, мамо — прошепна нещастно момчето. — И аз те обичам.

— Трябва да поговорим — промърмори Аманда малко по-късно.

Двамата с Греъм се бяха любили под душа и после отново в леглото. Сега лежеше, опряла буза на рамото му, с ръка върху гърдите му, коремът ѝ опираше до неговия, а краката ѝ бяха преплетени с неговите.

— По-късно — прошепна той, като едва размърда устни. Очите му бяха затворени, тъмните му мигли бяха сведени над потъмнялата от слънцето кожа на лицето му.

— Ключът е в разговорите. Ние престанахме да си говорим.

— Знам къде нямаме проблеми — промърмори той с многозначителна усмивка.

Тя докосна устните му. Бяха твърди и издадени напред, за да целунат пръстите ѝ, но силите му стигаха само за толкова. Гръдният му кош се повдигаше и спадаше равномерно, но дългите му крайници бяха безжизнено отпуснати.

— Защо престанахме? — попита тя.

Греъм остана мълчалив толкова дълго, че тя помисли, че е заспал. Често правеше така, след като се бяха любили. Не и тя. Правенето на любов я стимулираше. Дори и сега, когато би трябвало да е изтощена от приключението с Джорди, бе абсолютно бодра.

— Животът — промърмори той.

— Какво животът?

— Застана помежду ни. Оплетохме се. Разни неща ни разделиха — пое си дълбоко въздух, обърна глава на възглавницата и отвори очи, за да ги впие в нейните. — Отговор на твоя въпрос: аз искам теб. Ако не можем да си родим бебе по естествен път, ще си имаме по друг начин.

Тя изучаваше очите му. Погледът му бе пряк. В откровеността му разпозна безусловната честност.

Подтикната от ръката му, облегна глава и допря ухо до сърцето му, като нагоди дишането си в съзвучие с неговия ритъм.

— Ами ако разни неща отново застанат помежду ни?

— Няма да им позволим.

— Ние не осъзнавахме какво се случва с нас. Как ще познаем следващия път?

— Вече имаме опит. Това бе първото ни голямо изпитание, първият истински тест.

— Съжалявам, задето те обвиних, че си бил с Гретхен. Просто тя е бременна, а аз — не, а ти й направи разкошен план за озеленяване точно по времето, когато е заченала — когато той не отговори, тя вдигна глава. Очите му отново бяха затворени. — Кой мислиш, че е баща на бебето й?

— Не знам — промърмори съпругът й.

— Мислиш ли, че е Лий?

— Хмм.

Това означава „може би“ — реши Аманда. Тя се замисли за усложненията предвид на разговора й с Джорди горе на кулата.

— Ако наистина е Лий, поне може да има някакво влияние над нея. Може да й попречи да повдигне обвинения срещу Джорди, задето е съсипал картините й. Мислиш ли, че би го направил?

* * *

Гретхен изчака до сряда сутринта, преди да се обади. Знаеше телефонния номер наизуст. Макар да бе звъняла на Оливър Дийдс само няколко пъти, много често се бе взирала в него през ужасните месеци след смъртта на Бен. Тогава той й бе опора. Номерът му стоеше редом до този на местната полиция. Помагаше й, когато не знаеше как да се справи с нещо, беше източник на стабилност — точно както бе желал покойният й съпруг. Разбира се, Бен не би могъл да предвиди силата на реакцията на собствените си синове относно завещаното й имущество, както и факта, че това разкъсваше Оливър в различни посоки.

— Филъм и Маркърс — обади се звънко секретарката в кантората.

— Оливър Дийдс, ако обичате.

— Може ли да му предам кой го търси?

— Гретхен Таненвалд — пое си дълбоко въздух, извърна се от слушалката, изчака.

Адвокатът вдигна бързо, както винаги. Недвижимата собственост бе неговата специалност. Човек на хартията и писалката, той ставаше и лягаше с договори и формуляри.

— Гретхен?

— Да — обади се тя и побърза да изрече предварително подготвената си реч, като се стараеше да звучи колкото е възможно по-уверена и силна. — Няма да отнема много от времето ти. Искам само да ти съобщя, че разбрах кой е повредил картините ми. Познавам човека, затова няма да повдигам обвинения. Ще ти бъде много благодарна, ако уведомиш за това застрахователната компания, а също и Дейвид и Алън.

Последва известна пауза и въпрос:

— Нима твърдиш, че оттегляш застрахователния иск?

— Никога не съм предявявала официално някакъв иск. Не съм ги викала. Ти го направи.

— Имаш пълно право на обезщетение.

— За какво са ми парите, като не мога да си върна картините?

— Парите са си пари. Ти чакаш бебе. Трябват ли ти пари за него?

— Не.

— Знаеш, че ще ти помогна.

— Не.

Той замълча. Искаше ѝ се да вярва, че го е изненадала, което бе направо покъртително. Оливър я познаваше по-добре, отколкото синовете на Бен. Би трябвало да знае, че не парите са важното за нея.

— Е, кой е нарязал картините? — попита той.

— Няма значение.

— Да не би да е някой, с когото излизаш?

— Аз съм бременна. С никого не излизам.

— О! Просто се чудех. Гретхен...

— Това е всичко. Само исках да го знаеш. Дочуване, Оливър.

* * *

Греъм бе все още в леглото, а вече бе почти обяд. Не можеше да си спомни кога за последен път се е излежавал толкова дълго. Разбира се, не можеше да си спомни и откога не бяха се любили толкова много и все още не бяха свършили с това. Обърна глава на възглавницата и видя разпилените руси коси на Аманда само на сантиметри от лицето си. Голото ѝ тяло се опираше до неговото, също голо. Ръката му бе изтръпнала и безчувствена под главата ѝ, но безчувствеността му се простираше само дотук. Както я бе прегърнал, толкова близо до него в леглото, усещаше как желанието се надига в него.

Бяха се обадили в работата си, че си вземат болнични. И двамата. Не им бе за пръв път, но от години не го бяха правили.

Обърна се настрани и с доволна въздишка я придърпа гърбом към себе си. По-ранните изблици на страст бяха заситили донякъде нуждата му. Това, което изпитваше сега, бе бавната наслада от кипящата кръв, която изпълваше слабините му.

Тя си пое дълбоко дъх, задържа го, погледна през рамо, обърна се.

— Здравей — изрече сънено и въздишката ѝ се превърна в усмивка.

— Здравей — отвърна ѝ и я целуна по носа.

— Ммм. От много месеци не си целувал носа ми.

— Ти от месеци насам не си изглеждала толкова сладка.

Тя изглеждаше като двацетгодишна. Не че си падаше по помлади жени. Е, може и така да беше. Определено харесваше свежия вид на Аманда.

Все още сънена, тя затвори очи. След секунди отново ги отвори.

— Обади ли се на семейство Котър?

— Да. Звъннах им по-рано. Джорди е добре. Снощи е останал в болницата. Мисля, че са решили той да се види с някого тази сутрин.

— Да се види с някого!... Психолог ли имаш предвид?

— С такова впечатление останах.

— От Карен или от Лий?

— От Карен. Лий го нямаше. Може би той е отишъл да уреди нещата.

— Или се забавлява някъде.

— Беше доста разстроен. Не се преструваше, когато вие двамата бяхте на върха на онази кула.

Когато Аманда задържа дъха си, той разбра, че тя си спомня. Не можеше да си представи, че е възможно за нея да е по-страшно, отколкото за него. Първото, което изпита, като я видя там, горе, бе гняв. Но не задълго. Бе останала с Джорди, докато сам бе изтичал обратно за помощ. Жена му знаеше от какво се нуждае момчето.

— Ти се справи чудесно — похвали я нежно.

Тя бавно издиша.

— Това беше... изкупление — потърка брадата му с пръсти, после разпери ръка да го погали и докосна с палец устните му. — Карен и Лий трябва да решават много неща.

— Ние също — каза той, тъй като не искаше да обсъждат Котърови. Изобщо не искаше да обсъждат каквото и да било — искаше още от страстта, безгрижието и забавлението. Бе страхотно. Прекалено дълго не бяха се забавлявали. Това му липсваше. — Гладен съм. Имаме ли нещо за ядене вкъщи?

— Всъщност — замислено отвърна тя — имаш възможност да избираш предястията. Пиле, пържола или мен. Ще трябва да размразявам пилето и пържолата. А аз съм готова.

Като се претърколи отгоре ѝ, Греъм усети, че наистина е така. Вече бе проникнал в нея, когато телефонът иззвъня. Оставиха го да си звъни.

* * *

Джорджия затвори телефона със загрижено изражение.

— Дали са добре?

— Добре са — каза Ръс. — Повярвай ми. Добре са. И недей да ходиш да им звъниш на вратата. Имат нужда да останат само двамата. Щеше да го разбереш, ако беше тук миналата нощ. Боже, беше направо страшно.

Едва към десет тя бе успяла да паркира на алеята, а по това време драмата вече бе приключила. Другата, която се въртеше около бъдещето на нейната „Зеленчукова бира“, беше влязла в решителен етап.

Телефонът иззвъня. Като видя номера на адвоката си, тя вдигна слушалката.

— Да, Сам.

— Няма да отстъпят — каза той. — Ти си част от сделката. Искат да останеш за още две години. Склонни са само на това.

— Две вместо три.

— Все пак е нещо. Определено е ласкателно.

— Ласкателството не ми върши работа, когато съм на три часа път със самолет, а децата ми имат нужда от мен — отвърна Джорджия, като масажираше схванатите мускули около кръста си.

Беше уморена — уморена от опаковане и разопаковане, уморена от мъкненето на багаж по летищата и от бързането от един изход към друг, за да направи връзка между полетите; да седи притисната между други двама пътници, когато единственото свободно място е в средата — и всичко това в добавка към емоционалното изтощение, напрежението от тревогите за това какво става въкъщи, телефонните разговори отдалеч с Алисън, която растеше прекалено бързо, и с Томи, който също скоро щеше да стигне до тази възраст — а дори и това беше в добавка към Ръс и неговите нужди, и нейните нужди, и страхът какво би могло да се случи, ако разделите продължат още, и още, и още. Никога не си беше и представяла, че ще стои така и ще взема важно делово решение, докато в същото време любимият ѝ разпилян съпруг рови в кошницата с чистите изсушени дрехи и търси втория от двата футболни чорапа на Томи — бели на червени райета, с изключение на стъпалата, които щяха да останат завинаги сини от прахоляка на игрището, освен ако не ги сложише в белина. Въпросът бе дали има белина в къщата. В килера имаше кашони със „Зеленчукова бира“. Но белина?

Тя започна да се смее. Не знаеше какво друго да стори.

Ръс я погледна озадачено. Сам се обади:

— Не разбрах шегата.

Тя закри лицето си с ръка.

— Не е шега — отпусна ръка, пое си дълбоко дъх, изправи рамене и остана така за малко. — Е — каза в телефонната слушалка, докато гледаше озадачения си съпруг в очите. — Ето какво е положението. Искам да мога да ида до магазина, да купя белина и да направя така, че чорапите на децата ми да са като нови. Толкова ли е лошо?

— Не. Но не знам как да превода това на правен език — отвърна адвокатът.

— Това е лесно — обясни Джорджия, като внезапно усети как я обзема спокойствие. — Отговорът е — не. Няма да сключи сделката, ако това означава да продължа да пътувам. Ще работя от дома си. Ще поддържам връзка по телефона. Но с пътуванията приключих.

— Това може да анулира сделката.

— Тогава подготви друга — заяви тя. — Искam да се измъкна.

* * *

Когато настъпи петък сутрин, Аманда се чувстваше силна колкото Джорджия. Да прекара деня с Греъм, ѝ бе подействало като освежаващ тоник — най-вече заради това, което бяха правили. Денят не бе изпълнен с интелектуални разговори. Не бяха се задълбавали в обсъждане на доверието и общуването, даже не бяха и споменали за подозрението, изобщо не бяха се доближили до темата за семейството на Греъм и освен беглото споменаване от негова страна по-рано бяха избягвали да говорят за бебета.

Денят бе... земен. Не си бяха направили труда да се обличат, защото не бяха напускали спалнята. Два пъти прослушваха съобщенията на телефонния секретар, но иначе не вдигаха телефона. Целуваха се. Докосваха се. Любиха се толкова пъти, че не можеше да ги преброи, и лежаха сънени, тихо прегърнати часове наред. Взеха заедно душ. Размразиха си пица от фризера и я изядоха в леглото. Танцуваха под звуците на песните на Док Уотсън, поклащаха се един до друг чисто голи около леглото в спалнята.

Това бе секс, откровен, първичен като в самото начало. Беше новооткрит и изцяло сетивен. Страстта премахна всичко, което бе застанало помежду им. Бяха сами заедно, телата им бяха в пълен синхрон. Започваха всичко отначало.

Беше едно невероятно бягство от действителността — и Аманда би го направила отново тази сутрин, без изобщо да се замисли, ако не се бе обадил гласът на здравия разум. Имаше планирани доста срещи и разговори, Греъм също имаше ангажименти. Тъй като уикендът бе

почти дошъл, един-единствен ден работа изглеждаше съвсем в реда на нещата.

Като се има предвид всичко това, той постоянно я прекъсваше. Изпращаше ѝ съобщения по електронната поща на всеки час, обади ѝ се два пъти преди обяд и два пъти след това, а когато се върна вкъщи от училище в четири часа, вече я чакаше на вратата с опакован багаж.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В един-единствен миг всичките ѝ неразумни страхове се върнаха. Но нещо в широката му усмивка — не нахалната усмивка на О'Лиъри, а интимна, лично негова — възвърна доверието ѝ. Той ѝ позволи да иде до тоалетната. Това беше всичко. След пет минути бяха в камиона му и пътуваха на север.

Странноприемницата се казваше „Долината на жабите“. Намираше се в малко градче на име Панама, в Северен Върмонт, и макар че бе нова, вече бе много популярна. Всяка стая бе различна от другите, въпреки че общата тема за всички бяха жабите. Зелените площи бяха в изобилие, имаше малки езерца и туристически пътеки. Малък магазин за сувенири бе разположен точно от другата страна на улицата. В добавка към обикновените дребни бонбони там продаваха и от любимите на Аманда захаросани бадеми.

Като кътче за бягство от действителността Аманда не би могла да си представи нещо по-подходящо. Имаше само две забележки. Първата, която донякъде се компенсираше от превъзходното качество на храната, бе, че нямаше рум сървис, което означаваше, че трябва да се обличат и да излизат от стаята. Второто, което я безпокоеше, защото я разсейваше, бе желанието на Греъм да издава гърлено „фррриббит“ винаги когато тя засегнеше някаква тема, макар и отчасти сериозна.

Направи го, когато говореха за мислите на Аманда относно Куин.
— Фррриббит — каза той.

— Това е непочтително — смъмри го тя, макар че смехотворното звукосъчетание донякъде разведри атмосферата.

Направи го пак, когато говореха за това колко много обичат работата си и следователно колко бе лесно да затынат в нея, когато нещата у дома не вървят гладко.

— Фррриббит — заяви той.

Тя се опита да влезе в тона му.

— Харесваш зелените неща. Знам.

И отново го направи, когато обсъждаха семейството му.

— Фррриббит — изказа се той.

— Това казвал ли си го и на тях? — попита тя с вдигнати вежди.

Направи го и още веднъж, когато се питаха кой, ако не е Лий, би могъл да е баща на бебето на Гретхен.

— Фррриббит.

— Аз... не мисля така — отвърна му толкова сериозно, че този път той се разсмя. В своя защита тя изтъкна: — Това не е шега, Грей. Бебето стана катализатор за отприщване на толкова много съмнения. Искам да знам кой е бащата. Ти не искаш ли?

Той я обгърна с ръка и като я повдигна, я придърпа в скута си.

— Не искам да мисля за това. В момента не е най-важното нещо. Нито пък моето семейство или твоята работа, или моята работа, Джорди или Куин. Да, трябва да говорим за всички тези неща. Не мисля, че разбрах напълно какво почувства ти, когато Куин умря, или пък какво означава за някой, който няма братя и сестри, да се изправи насреща на стая, пълна с роднини като моите. Не разбирам напълно защо всички вие се чувствате застрашени от Гретхен, но е хубаво, когато ти се опитваш да ми обясниш. Какъв е изводът ли? Всичко това не е от значение. Важни сме ние. Именно това изтървахме от погледа си — очите му станаха по-наситено зелени. — Знаещ ли какво обичам най-много у теб?

Тя не можеше да проговори, само кимна с глава.

— Колко си различна от онова, с което съм израснал. Не исках повече от него, Манди — той подръпна брадата си. — Защо, мислиш, си пуснах това?

Въпросът бе интересен. Никога не бяха го обсъждали. Нито пък тя се бе замисляла над него, макар че — Господ ѝ бе свидетел — подлагаше на подробен анализ почти всичко. Бе приела брадата на Греъм като красиво допълнение към външния му вид.

— Предизвикателство?

— По-просто е. Исках да изглеждам различно от тях. Исках да тръгна по различен път от техния — той задържа погледа ѝ. — Все още го искам.

Аманда повярва на думите му. През остатъка от уикенда не отдели и минутка да мисли за семейството му и за това накъде го

дърпа то. Но почивката бе кратка. Едва бяха тръгнали за вкъщи в неделя следобед, когато мобилният телефон на Греъм иззвъня. Беше Питър, който се обаждаше, за да им каже, че Дороти е получила удар.

Не можеше и дума да става да остави най-напред жена си вкъщи. Тя не бе съгласна. Дороти бе негова майка и случаят бе спешен. Искаше да бъде редом с него в това.

Греъм продължи да кара обратно по маршрута, който бяха изминали на север в петък, докато стигнаха южните склонове на планините във Вермонт и се качиха на магистралата, която продължаваше на изток към Уудли. Чувството за веселие и безгрижие се бе изпарило още с първото обаждане, но колкото повече се приближаваха, толкова по-напрегнат ставаше Греъм. Той позвъни на Уил и научи, че Дороти е получила удара сутринта. От Джоузеф разбра, че е будна и в съзнание. Малкълм му каза, че Мегън я е намерила.

Аманда не знаеше какво да каже за това и просто замълча. Не можеше да го успокои, че майка му ще се оправи, защото не го знаеше със сигурност. Всичко, което можеше да стори — и тя го направи, — бе да го държи за ръка, за да му напомня мълчаливо, че е до него.

Бе рано привечер, когато стигнаха до болницата. Греъм паркира. Като бързаха и подтичваха, те прекосиха фоайето и се качиха в асансьора. Благодарение на подробното упътване на Мери-Ан знаеха точно накъде да завият, когато стигнаха до шестия етаж, макар че и съвсем нищо да не знаеха, щеше да е много трудно да пропуснат всички О'Лиъри, събрани пред една от стаите.

Малкълм ги посрещна пред вратата.

— Тя е добре. Всъщност е нетърпелива. Не иска да остава тук, но няма начин да я пуснат, преди да са й направили необходимите изследвания, а дори и тогава ще има нужда от помощ. Равновесието ѝ е нарушено, малко залита наляво. Предполагат, че има леки смущения в дясната част на мозъка.

— Леки — загрижено повтори Греъм.

— Леки — каза и Мери-Ан, като се присъедини към тях. — Имала е късмет.

Не беше нужно Аманда да обича жената, за да изпита благодарност. Тя почувства облекчението на Греъм.

— Каква е била причината? — попита той.

— Не знаят — отвърна Мак. — Затова са изследванията. Може да е просто заради възрастта ѝ.

— Това означава ли, че този удар е само предвестник на други подобни?

Питър, който се бе присъединил към тях, каза:

— Ще ѝ предпишат лекарства, за да намалят подобна вероятност. Греъм изпуктя.

— По-лесно е да се каже това, отколкото да се направи.

Дори и Аманда знаеше колко Дороти мрази да взема лекарства.

Мак го хвана здраво за ръка.

— Е, няма да има избор. Хайде ела. Тя ще се радва да те види. Все пита.

Когато влезе в стаята, Аманда не можеше да не изпита съчувствие към Дороти. Бе толкова дребничка, скрита под белите болнични чаршафи. Дори ударът да е бил лек и да не бе сериозно болна, беше ясно, че е много изплашена. Треперещата ръка, която протегна към Греъм, явно я издаваше.

Той пое ръката ѝ и я целуна по бузата.

— Изглеждаш доста добре за човек, който току-що скъси живота ми с десет години.

— Къде беше? — попита майка му с писклив детски глас. — Не си беше у дома. Те звъняха ли, звъняха. Добре че Уил имаше и другия ти номер.

Аманда последва Греъм, като се сведе и целуна свекърва си по бузата.

— Той е прав. Изглеждаш по-добре, отколкото се чувстваме ние. Пътят бе много дълъг заради тревогите.

Дороти едва-едва я погледна, преди отново да се обърне към сина си.

— Искат да остана тук. Аз не мога да остана тук.

— Трябва — каза той. — Трябва да ти направят изследвания.

— Изследванията убиват хората. От това умря баща ти.

— Не, мамо. Ракът го уби.

— Заради изследването беше. Ако не си беше направил онова...

— Ако не си беше направил онова изследване, пак щеше да умре, но нямаше да знаем от какво. Не го уби изследването.

— Вярвай, в каквото си искаш. Аз ще вярвам, в каквото си знам.

— Но ти грешиш, мамо. Ако вярваш в това, само още повече ще се притесниш. Изследванията са безвредни. Те не убиват.

— Лесно ти е да го кажеш — измърмори тя. — Нали не ги правят на теб. Казват също и че не мога да се върна сама у дома. Казват, че имам нужда от помощ. Но аз не мога да моля дъщерите си да са с мен през цялото време. Те си имат собствени семейства, за които да се грижат. Зълва ми е с болен кръст; няма да може да се качва по стълбите отвън, камо ли по тези вътре. Бих помолила Мегън, Мегън веднага би се съгласила, още щях да си лежа на пода, ако тя не се беше притеснила, когато видяла, че не съм си прибрала вестника сутринта, такова добро момиче е, но Мегън си има книжарницата. Тогава кого да повикам на помощ?

— Ще наемем някого.

Дороти бе възмутена.

— Някоя непозната? Не мога така.

— Какво ще кажеш за медицинска сестра? — внимателно предложи Аманда. — Те правят подобни неща. Някои даже готвят и чистят. Няма да е лошо.

— Тогава ти си вземи някоя — измърмори възрастната жена. — Вашето поколение има нужда от глезотии, не моето.

— Мамо, Аманда има право.

— Тя работи. Иска някой друг да чисти и да готви. Ако не работеше, щеше сама да върши тези неща.

— Но работата ѝ е много важна — изтъкна Греъм. — Тя помага на децата. Защо да се отказва от това, за да поддържа къщата?

Аманда усети клопката. Свекърва ѝ не пропусна да се възползва.

— Помага на чуждите деца. Това е срамота.

До другата страна на леглото се приближи една сестра.

— Време е, госпожо О'Лиъри — тя обясни на Аманда и Греъм: — Ще ѝ направим мозъчно сканиране.

Дороти хвърли на сина си един последен, отчаян поглед. Като разбра, че той няма да я спаси, тя стисна челюст и се остави да я отведа с количката.

* * *

Греъм прекара по-голямата част от нощта в телефонни разговори с един или друг от братята и сестрите си в опити да решат как е най-добре да постъпят с майка си. Изследванията не бяха категорични. Щяха да ѝ направят още през следващите няколко дни. Дороти твърдо упорстваше както срещу изследванията, така и срещу предложението да наемат някого да ѝ помага въщи и затова в няколко от разговорите обсъждаха възможността членовете на семейството да се редуват в грижите за нея.

Аманда седеше в кухнята с него, слушаше какво отговаря в телефонната слушалка и успя да вмъкне шепнешком:

— Мога да ѝ помагам всеки ден след училище.

Греъм ѝ се усмихна с признателност, но бързо поклати глава.

Тя се почувства излишна. Но не можеше да го обвинява за това. Дороти не искаше нейната помощ. Това бе факт. Можеше да се примири с грижите на дъщерите си. Можеше да се примири да ѝ помага жената на Мак или на Джеймс, на Джо, на Уил. От репликите на съпруга си разбра, че тези възможности се обсъждат. Узна също, че никой от братята и сестрите му не я смяташе за подходяща помощничка. И те също знаеха какво изпитва Дороти. Греъм можеше и да го отрича, но те всички знаеха.

Аманда остана на заден план и усети, че отново я обзема предишното безпокойство, от което се бе отървала през уикенда. Сякаш някакъв вирус бе оцелял след лечението в предишните няколко дни и сега отново се съвземаше и започваше да расте. Ако Греъм усещаше това, то той не повдигна въпроса. Бе изцяло погълнат от своето семейство, докато не приключи и с последния разговор и двамата с Аманда не си легнаха да спят.

Щом се озоваха в леглото, той я прегърна със същата любов, която тя чувстваше да струи от него, откакто бе слязла от кулата, но сега мълчанието не ѝ бе достатъчно. Страстта не можеше да унищожи този възроден вирус. Той бе реален. Аманда искаше от Греъм да го признае. Ако животът бе застанал помежду им през последните две години и основната причина за това бе стремежът им да заченат, то семейството му бе също много важен фактор.

Бе уморена да се чувства като натрапник. Искаше да му каже това.

Но не го направи. Не каза нито дума. Дороти бе болна и Греъм се безпокоеше. Сега не бе време за конфронтация.

* * *

В понеделник сутринта Карен бе на същото мнение. Сега не бе време за конфронтация. Дори и в най-добрите времена тя не бе от конфликтните характери, а настоящето не беше от тях. Джорди щеше да прекара в гипс шест седмици и щеше да се среща с психолог много по-дълго. Близнаците, които усещаха, че нещо не е наред, без да могат да разберат какво точно, си мърмореха един на друг повече от обикновено, а Джули бе като залепена за нея. Когато бе в кухнята, и дъщеря ѝ бе там. Когато бе в пералното помещение, и малката бе там. Единственото ѝ свободно време бе, когато Джули бе на училище, а тогава Карен работеше в един или друг комитет.

Аманда и Греъм си бяха взели почивни дни, и защо не? Те бяха заедно. Можеха да забравят, че останалият свят съществува. Карен не можеше. Ако не беше в училище, където се държеше все едно нищо не се е случило, да не би някой да си помисли обратното, бе вкъщи, където я дебнеше унижението. Не можеше да мине с колата си по улицата, без да се притеснява, че Гретхен може да я гледа със съжаление или презрение, а сега това бе свързано както с Лий, така и с Джорди.

Карен се бе отървала от ножа с издайническите следи от боя по него. Бе го увила, затрупала го бе с боклук в една торба и го бе изхвърлила с другите отпадъци в контейнера. Така че Гретхен нямаше да повдигне обвинения. Дори и ако Джорди си бе признал, нямаше никакви доказателства.

Сега обаче оставаше пистолетът. Тя не биваше да го вижда. Ръс го бе оставил тази сутрин. Беше увит в мека хартия и пъхнат в дебел плик, запечатан и адресиран до Лий, но тя не можа да устои. Тежестта му я бе заинтригувала.

Кухненската врата се отвори и Лий влезе вътре. Вратата се затръшна след него.

— Получих съобщението ти. Казаха ми, че е спешно.

Бавно, отмерено, Карен извади малкия пистолет от джоба си. Като го задържа на нивото на кръста си, тя го насочи към мъжа си, който се намръщи и инстинктивно отстъпи встрани. Тя го последва с дулото на пистолета, като почувства странна власт.

— Какво, по дяволите, правиш с това? — попита той, без да откъсва очи от пистолета.

— Ръс го донесе сутринта. Мисля, че е твой.

— Аз нямам пистолет.

Съпругата му си пое въздух и продължи:

— Виждала съм го в чекмеджето ти.

— Сега и чекмеджетата ми ли претърсваш? — избухна той, както бе очаквала. Беше много добър в прехвърлянето на вината, за да отклони въпроса.

Но тя не се огъна. Знаеше какво да каже, бе упражнявала думите си дни наред.

— Сгъвам бельото ти и го прибирам. Понякога ги преподреждам и изваждам отпред по-малко използваните дрехи. Пистолетът стои там от дълго време. Не е особено добро скривалище, Лий. Прекалено е явно. На Джорди не му е било трудно да го намери.

Явно решил, че отричането няма да свърши работа, Лий опита да се представи за отегчен.

— Това случайно е най-удобното място, откъдето мога да го взема, ако чуя крадец посред нощ. Освен това откъде знаеш, че Джорди е държал именно него?

— Защото твоя го няма. А ние така и не намерихме пистолета, когато свалихме Джорди. Не беше у него, когато го разсъблякоха в болницата. Мислех, че ти си го взел, но явно е бил Ръс.

Погледът на съпруга ѝ се върна върху оръжието.

— Свали го. Пистолетите могат да убият човек.

Карен кимна. И като се опита да заглуши надигащата се у нея паника, каза:

— Този можеше да убие сина ни. Снощи отново сънувах такъв кошмар.

Той протегна ръка.

— Дай ми го.

— Още не.

— За какво ти е?

— За да подчертае фактите.

Лий отново въздъхна отегчено.

— Какви факти? — попита, сякаш се опитваше да угоди на някакво дете.

На този етап Карен обикновено отстъпваше. Той бе човекът с познания за високите технологии и с успешен бизнес. Той беше умният, изискан, светски човек. Тя не би могла да се сравнява с това.

Но тя беше майка, а той не можеше да се сравнява с това. Е, може би пистолетът ѝ даваше сила. Или може би я бе унижавал прекалено дълго. Но този път нямаше да отстъпи. Трябваше да изложи фактите за проблемите в брака им. Цели три.

— Лъжи. Изневери. Насилие — изреди тя.

Все още с отегчено изражение, Лий въздъхна.

— В брака ни няма насилие. Ако ще се оплакваш от подобно нещо, нямаш никакво основание.

— То е подмолно. Безмълвно. Но оказва влияние. Дотолкова, че вече засяга всичко в тази къща. Дотолкова, че вече не мога да мисля ясно.

— Иди на психиатър. Аз ще платя. И по-рано съм ти казвал.

— Психиатър няма да помогне. Не мога да продължавам по този начин, Лий. Не мога да продължавам с женските ти истории, закъсненията вечер и гнева.

Смекчаването на изражението му ѝ беше толкова познато.

— Измисляш си разни неща.

— Не — тя отново се насили да изрече обвиненията, а оръжието в ръката ѝ напомняше, че положението е критично. — Видях разни сметки. Няма нужда да си измислям, че плащаш на акушерка, защото името ѝ е на сметката, и то неведнъж. Някой я посещава всеки месец, но не съм аз.

Това го свари неподготвен.

— Да не си ровичкала в бюрото ми?

„Няма връщане назад“, помисли Карен със страх. Той можеше и да ѝ прости това, че е видяла нещо в чекмеджето му, докато е прибирала бельото. Но не би ѝ простил, задето е тършувала в бюрото му. Винаги ѝ бе вярвал. Това щеше да се промени занапред.

Но и животът ѝ бе променен безвъзвратно. Последните две седмици се бяха погрижили за това. Испита старите си страхове — да

остане сама, да бъде без него, да е незначителна, да е бедна. Тези страхове я бяха задържали при съпруга ѝ, когато би трябвало да го напусне, можеха да я задържат и сега. Основанията бяха много сериозни.

Но не можеше да се върне назад. Не можеше.

— Да — забързано изрече тя. — И не се опитвай да извъртиш нещата и да изкараш мен виновна, защото този път номерът няма да мине. Не вярвам в развода. Това ме ужасява и ти добре го знаеш, затова те оставях да се извиниш и да се върнеш, като се закълнеш, че всичко между теб и любовниците ти е приключило, но нещата между нас не вървят и отровата се разпростира. Можех да го понеса, когато засягаше само мен, но сега става дума и за децата.

— Децата са си добре — присмя ѝ се той.

— Лий! — извика Карен невярващо. — Погледни Джорди. Виж какво щеше да стане с него за малко. И с Аманда. И какво направи той с Гретхен. Нямаше да го стори, ако ти непрекъснато не говореше за онази картина. Нямаше да го направи, ако не подозираше, че ти имаш нещо общо с нея.

— Това е по твоя вина — обвини я Лий. — Твоят гняв и подозрителност. Джорди би трябвало да е спял, за да не ги забележи.

След като бе стигнала твърде далеч, за да се върне, тя го загледа втренчено, като си мислеше, че изглежда много глупаво с разрошената си руса коса.

— Моят гняв и подозрителност са пряк резултат от твоите лъжи и изневери.

Той вдигна ръка.

— Не се опитвай да ми прехвърлиш вината.

— За малко да загубим Джорди! — изкрещя жена му. — Това не те ли смразява? — опита се да престане да вика. Аманда не би повишавала тон в подобна ситуация. Нито пък Джорджия. Те щяха да са спокойни. Щяха да говорят убедено и тихо, дори и да трепереха от гняв. — Недей да ми отговаряш — изрече го така, както според нея биха го сторили двете ѝ приятелки. — Не искам да чувам отговори. Искам просто да си опаковаш нещата. Децата ще се върнат след час. Искам да си си отишъл преди това.

— Сериозно ли говориш?

Тя кимна.

— Хайде, скъпа! — той тръгна към нея. Тя вдигна пистолета. Той спря, загледа дулото, после нея.

— Това е моята къща.

— Вече не е — бързо изрече Карен, като се бореше със силата на навика, убедена, че го прави за добро. — Ще отида в съда, ако се наложи. Имам копия от сметките. Имам и адреса на един добър адвокат. Трябва да напуснеш, Лий.

В знак на помирение той вдигна двете си ръце пред гърдите.

— Разстроена си. Мислиш за неща, които са се случили в миналото. Представяш си Джорди горе на кулата. Преди бе поразена. Аз също. Сега, когато не сме, реалността ни стряска.

— Не е само Джорди.

— Разбира се, че не е. Всички имаме трудни моменти. Сега ти си в такъв. Не мислиш рационално.

— Съвсем ясно мисля.

— Нещата се изкривяват, когато преживееш такъв страх, както ние с Джорди.

Карен си пое въздух, за да се успокои. Мина ѝ през ум, че ѝ е омръзнало да се оставя Лий да я уговаря.

— Искам да си идеш — изрече натъртено. — Не ме интересува къде си, стига да не си тук.

— Но защо?

Тя даже не мигна.

— Преспал си с една жена в повече, Лий. Ти се срещаш с някоя. Не ме интересува дали е Гретхен, или някоя друга, не искам да живея повече така.

Той сякаш щеше да отрече. Но този път тя имаше доказателства. Прочете в погледа му, че той знае за това и борбеността му се изпарява.

— Аз съм слаб, Карен. Правя грешки. Те не означават нищо.

— Тя бременна ли е?

— Няма значение. Важни са само нашите деца. И ти.

— Защо ли не ти вярвам?

— Защото си разстроена.

— Не — отвърна Карен, като се изненада колко малко я заболя. — Ние не сме важни за теб. Ако бяхме, нямаше да ни нараниш по този начин.

— Но тя не означава нищо за мен — примоли се той. — А и без това с нея е свършено. Вече приключихме. Взех си поука, когато видях Джорди горе на онази кула.

Отново не му повярва. И по-рано се бе клел, че приключва с флиртовете, и то неведнъж. В нейните очи бе изчерпал целия си кредит на доверие.

— Събирай си багажа. Веднага!

За миг той остана безмълвен. После изненадващо попита:

— Или какво? Ще използваш ли пистолета?

— Всъщност се канех да го дам пак на Ръс. Той ще знае как да се отърве от него — тя свали пистолета, но не се размекна. Сега бе обзета от гняв — бе разгневена, че е търпяла изневерите му прекалено дълго. Този гняв ѝ даде сили. — Нямам нужда от пистолет. Имам друго оръжие и ще го използвам. Ако не си събереш багажа, ако не си идеш, ако не ми дадеш солидна издръжка след развода, ще кажа на децата какво си направил. Ти ги обичаш, Лий. Няма да отричам това. Ти ги обичаш и те те обичат. Дори и Джорди, който в момента сигурно мрази и двамата ни толкова, колкото ни и обича. Но такава е сделката. Тръгваш си и се разделяме благоприлично — и така запазваш любовта на децата си. Ако ми създаваш неприятности, и аз ще го направя.

Залогът бе голям, а не бе добра в залаганията, затова моментът бе особено труден за нея. Никога не се бе осмелявала да го предизвиква по този начин, даже и когато по-рано си бе признавал за минали изневери. Една част от нея искаше предишните извинения, предишните сдобрявания. Част от нея искаше да запазят сегашното положение. Така бе по-безопасно. Нямахше да има промени и поемане на риск. Щеше да избере по-малката от двете злини.

Но предишните изневери бяха засегнали само двамата им с Лий. Тази се бе отразила и на децата. Ето кое правеше ситуацията различна.

* * *

В понеделник следобед Аманда си тръгна рано от училище и мина да посети Дороти. Не беше казала на Греъм, че ще ходи. Не го правеше заради него, а заради себе си. Надяваше се, че ако се постарее — ако Дороти види, че се старее, — тя може и да омекне спрямо нея.

Отново цяла група О'Лиъри се разхождаха по коридора. Този път имаше и внуци, понесли рисувани от самите тях картички с пожелания за оздравяване и други малки подаръчета. Възрастните ги въвеждаха и извеждаха от стаята на баба им по няколко наведнъж.

Децата поздравиха Аманда с повече ентузиазъм, отколкото който и да било друг. Тя ги поздравя и ги прегърна подред, после попита Шийла, жената на Джеймс:

— Как е Дороти?

— Горещо-долу. Днес я вдигнаха на крака и я раздвижиха наоколо, но тя се страхува, че може пак да падне.

— Направиха ли й нови изследвания?

— Да. Определено е бил лек удар. Няма сериозни поражения. Дори равновесието й е почти възстановено.

Аманда се приближи към вратата тъкмо когато двете най-големи деца на Уил излизаха. Като се опита да не обръща внимание на лекото неразположение в стомаха си, тя влезе вътре.

Очите на свекърва й бяха затворени.

Поздравя я тихо:

— Здравей. Изморила ли те децата?

Жената отвори очи, видя я и отклони поглед.

— Къде е Греъм?

— Не може да дойде. Има среща с един клиент в Личфийлд. Аз само исках да проверя как си.

Дороти махна с ръка към групичката в коридора и отново затвори очи.

— Те ще ти кажат.

— Вече ми казаха — призна Аманда. — Изглежда, диагнозата е благоприятна. Това е облекчение — тъй като болната не отговори, тя разгледа рисунките на таблата до леглото й. — Май имаш много красиви картички тук.

— Имам чудесни внуци.

— Да. Имаш. С малко повече късмет ще имаш и още.

Тогава свекърва й отвори очи. Обвинителният й поглед контрастираше странно на безпомощния й вид.

— Мак ми каза, че сте престанали да опитвате. Така не се правят деца.

— Не сме престанали да опитваме. Само си дадохме малка почивка.

— Аз никога не съм го правила. Никога не съм го искала. Обичах съпруга си. Правенето на деца не беше тежко задължение за мен.

Подтекстът не хареса на Аманда. Но не искаше да спори. Затова се усмихна, кимна и каза:

— Преди е било по-лесно. Понякога се чудя дали не е от въздуха.

— Джими казва, че Греъм е много разочарован.

— И аз изпитвам същото. И двамата искаме деца.

Дороти отново погледна покрай нея. Този път се усмихна.

— Ето я Кристин — жената на Джоузеф влезе. — Колко хубаво, че си дошла, Кристин. Ти си толкова заета.

Без да забелязва подтекста, новодошлата намигна на Аманда, преди да се обърне към свекърва си.

— Никога не съм толкова заета, че да не те посетя. Как си, майко?

И това бе достатъчно за Дороти, за да игнорира напълно Аманда. Тя се опита да вземе участие в разговора за работата на Кристин като организатор на тържества. Държането на свекърва ѝ обаче бе толкова явно нелюбезно, че не издържа дълго. Докато си мислеше с тъга за това, напускайки стаята, дори обвини Кристин. Етърва ѝ би могла да се заинтересува от нейната работа например, там, пред Дороти. Подозираше, че тя би го направила, ако вместо нея до леглото на възрастната жена бе заварила Мегън.

Не започвай с това — напомни си тя. — То няма нищо общо с теб и Греъм.

Проблемът бе, че по мъничко и без да иска, но много болезнено това все още я тревожеше.

Греъм го усети вечерта, въпреки усилията на Аманда да го прикрие. Тя бе приготвила вкусна вечеря, която включваше и вино, и любимия му ягодов сладкиш. Разказа му новини за съседите им — че Джорджия е приела предизвикателството на купувача си и сега очаква присъдата, че Карен е изритала Лий от къщи. Сподели колко ѝ е било приятно в училище след чудесния уикенд, който бяха прекарвали заедно. Каза му, че се е чувствала така, сякаш си има малка тайна,

която я е карала да се усмихва през целия ден, която я е крепяла въпреки унинието, тегнещо по коридорите.

Но имаше нещо, което спести. Едва по-късно, след разговор по телефона с Питър, той разбра, че е ходила в болницата.

— Защо не ми каза? — попита я, разстроен от мълчанието ѝ.

Бяха се разбрали да споделят един с друг. То беше част от онова, което бяха постигнали през уикенда.

Тя се опита да избегне темата, като вдигна рамене с пренебрежение.

— Не беше особено плодотворно посещение. Аманда Кар отново пропуска да достигне целта.

— О, Манди! Майка ми е възрастна. Сега е ядосана и уплашена. Трябва да имаш това предвид.

— Знам. Но ми е трудно. Може би трябва да започна да я наричам „майко“. Това вероятно би ѝ харесало. Но ми се струва толкова... фалшиво. Имам предвид, че тя не ми е майка, тя е твоя майка.

* * *

Греъм не спря да мисли над това цялата нощ. Тя не е моя майка, тя е твоя майка, бе казала Аманда и наистина го чувстваше по този начин. Не бе го карала да взема страна, не бе искала нищо от него, що се отнася до Дороти. Приемаше факта, че жената е болна, и изглеждаше склонна да се примири донякъде със студенината ѝ.

Но студенината не бе нещо ново. Това тревожеше Греъм, когато се събуди във вторник сутринта. Тя не е моя майка... се бе превърнало в ума му, тя не е мой проблем, твой е. Харесваше му новото начало, което двамата бяха поставили. То го бе накарало да види всичко, което обичаше у Аманда, в нова, ярка светлина, всичко бе толкова истинско и жена му бе активен участник в този процес. Стараеше се също толкова, колкото и той. Когато ставаше въпрос за Дороти обаче, тя можеше да измине само част от пътя. Можеше да направи първата крачка само определен брой пъти, преди да се откаже.

Сега не му е времето, каза си Греъм. Той никога не би пресадил един голям чинар по време на най-голямата жегата през лятото,

независимо колко голямо е значението му за успеха на някой проект. Чинарите имаха нужда от влага — също както Дороти имаше нужда от внимателно уговаряне. Ударът, който бе прекарала, може и да е бил лек, но тези дни бяха особено опасни за нея. Щеше да дойде по-добро време. Докато шофираше към болницата, за да я види същата вечер, той си даде дума да мълчи.

Майка му обаче имаше други планове.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, мамо — поздрави Греъм с влизането си в стаята.

Беше се сблъскал с Мак в асансьора и знаеше, че другите са се прибрали за вечеря. Наближаваше шест часът. Вечерята на Дороти си стоеше полуизядена на подноса. Телевизорът ѝ беше включен, звукът бе намален, а тя бе извърнала глава на възглавницата. Гледаше навън през прозореца. Щеше да е спокойно посещение, или поне Греъм си мислеше така. Едва бе стигнал до леглото и тя тъкмо се бе обърнала с усмивка, когато нахълта Уил.

— Надувах клаксона, за да ти се обадя, бях две коли зад теб — каза той на Греъм. — Здравсти, мамо. Как си?

— Вече съм по-добре, щом момчетата ми са тук — отвърна Дороти. Звучеше доста по-бодро от миналия ден. — Понякога съм самотна. Почвам да се питам дали отсега нататък няма да е така.

Уил я погледна подозрително.

— Ако се вярва на жена ми, тук цял ден е имало задръстване от посетители.

— И Мак каза същото — вметна Греъм, за да не може тя да ги накара да се чувстват виновни. — Мислех си, че ще се зарадваш на почивката.

— Не. Обичам семейството ми да е наоколо. Твоите момиченца са толкова сладки — каза тя на Уил, като махна с тънката си ръка към дъската за съобщения на стената. — Часове наред седяха тук и рисуваха.

Греъм се приближи, за да разгледа по-добре.

— О! Ето я баба в леглото. Виждам една сестра отстрани — би било трудно да не забележи големия червен кръст, макар все още да не бе виждал сестра с шапка.

— Има много машини. И кой още?

Дороти изброи гостите си.

— Там са Мери-Ан и Шийла. Няколко братовчеди. И жена ти, Уил.

Греъм я изчака да продължи. Бе забелязал нарисувани с жълт молив къдрици, които не биха могли да са на друг, освен на Аманда, за чието посещение знаеше. Но майка му замълча.

За да продължи разговора, той подхвърли:

— Това тук прилича на Аманда. Идвала ли е?

— Може и да е идвала. Не помня.

Уил се опита да замаже положението.

— Нали ти дават разни лекарства. Сигурно много се объркваш.

Греъм се ядоса и на него, й на майка си, но реши да премълчи. „Моментът не е подходящ“ — напомни си и вместо това каза:

— Радвам се, че Аманда е успяла да намине. Сега й е много напрегнато в училище.

— Все още заради самоубийството ли? — попита Уил.

— Заради него и заради края на срока. Има много типични за този период проблеми.

— Няма нужда да си прави труда да идва — каза болната. — Всички други ме посещават.

— За нея това не е особен труд — увери я синът й и предупредително погледна брат си. — Тя е също толкова загрижена за теб, колкото и всички ние.

— Да, но е различно — отбеляза Дороти с изненадваща решителност за толкова слаба жена. — При нея я няма връзката. Нали знаеш?

— Не е била омъжена за О'Лиъри достатъчно дълго ли? — подметна Уил.

Но Греъм се засегна.

— Каква връзка, мамо?

— Знаеш, скъпи. Имам предвид всички останали деца наоколо. За нея е различно.

— Ако е различно за нея, значи и за мен е различно. Така ли мислиш?

— Грей — промърмори Уил, — не сега!

Греъм си пое дълбоко въздух. Брат му беше прав.

Но по дяволите! Аманда заслужаваше нещо повече!

Като се съобразяваше със състоянието на майка си, той заговори тихо и спокойно. Но не можеше да остави нещата така.

— Аманда се старае, мамо. Би искала да помогне. Иска да е част от нас.

— Но не е — мило отбеляза Дороти. — Винаги е била различна. Това не означава, че не можем да се разбираме с нея. Сега, като си помисля, вероятно е наминала по-рано, защото тя винаги е била много добра с децата, а те бяха особено примерни днес.

Греъм се насили да замълчи. Брат му обаче взе отношение:

— Моите деца обожават Аманда. От нея ще излезе превъзходна майка.

На Греъм му идеше да го удуши.

— Ще трябва да се доверя на думите ти за това — каза Дороти и затвори очи.

Греъм изгледа Уил и ядосано му прошепна само с устни:

— Затваряй си устата!

Брат му му отвърна по същия начин:

— Какво?

— О, не се ядосвай на Уил. — Дороти се скара на Греъм. — Той само се опитва да помогне. Ти толкова го защитаващ това момиче. Човек ще си помисли, че е направена от порцелан.

— Мамо, моля те! — предупреди я той.

Но докато лежеше в болничното легло, тя вероятно усети някаква власт в положението си. Затова продължи:

— Мога да разбера защо го правиш. В нея има нещо особено крехко. Винаги е била различна от нас в това отношение. Мегън не беше. Тя беше стабилна.

— Не започвай с това, мамо!

— Тя се отби тази сутрин с аудиокасети. Даже ми донесе и касетофон, за да ги слушам. Помислила е за всичко.

— Мамо!

— Тя е чудесен човек. Така и не можах да разбера какво стана между вас двамата.

— Казах ти какво стана — отвърна Греъм.

— Грей — обади се с предупреждение Уил.

Но на Греъм му бе дошло в повече. Щом майка му бе достатъчно добре, достатъчно силна и с ясно съзнание, за да обижда жена му в полза на бившата му съпруга, то тогава можеше и да чуе какво има да й казва:

— Мегън е лесбийка.

Дороти продължи със собствените си мисли.

— Тя толкова добре се оправя с онази книжарница. Много се гордея с нея. И партньорката ѝ ми харесва. Брук. Казах ли ти, че Брук се премести да живее с Мегън?

— Брук ѝ е партньорка и в живота, мамо. Те са любовници. Мегън ме напусна. Приеми го.

Дороти даже не мигна.

— Ще го направя, ако и ти го приемеш. Но съм сигурна, че все още ти е трудно. Особено сега, след всичко това.

— Кое всичко? — попита Греъм, макар да знаеше за какво намеква.

— Тази работа с бебето.

Уил го докосна по ръката, но Греъм не мислеше да се укротява. Вероятно би предпочел моментът да е друг, но някои неща трябваше да бъдат казани. Щом Дороти бе достатъчно силна, за да го предизвиква, значи бе достатъчно силна, за да го изслуша докрай.

— Аз не съм искал дете от Мегън.

— Мога да те разбера защо го казваш.

— Не, мамо, не мисля, че можеш. Не исках дете от Мегън, защото двамата с нея бяхме много добри приятели, но нещата помежду ни като семейство не вървяха, а това би било ужасно за едно дете. Мегън ми направи услуга, като разруши онзи брак.

— Не казвай такова нещо.

— Вярно е. Това, което имаме с Аманда, е много по-хубаво. Не сме просто стари приятели, чиито семейства толкова са искали ние да се оженим, че на нас и през ум друго не ни е минало.

— Ти беше самотен — каза Дороти и Греъм не я опроверга.

— Да, бях самотен. Но излизах с доста жени, преди да срещна Аманда, и никоя не означаваше нищо за мен, докато не се появи тя. Тя е всичко, за което съм мечтал. Аз не просто... не съм се спрял на нея като последен изход. Аз я избрах.

Майка му изглеждаше леко обезкуражена, но съвсем не бе приключила.

— Ето че отново те кара да избираш.

— Моля?

— Кара те да избираш. Или тя, или ние.

Бе поразен.

— Тя не го прави. Ти го правиш.

— Не съм само аз — заяви в изблик на възмущение Дороти. — Отнася се за всички ни. Мак знае, че тя не е права. Също и Мери-Ан, и Катрин, и...

— Мамо — намеси се Уил. — Стига вече.

— Ти да не би да вземаш неговата страна? — попита майка му.
— Чуваш ли го какви ги приказва?

— Казва, че обича жена си.

— И това е само като начало — заяви Греъм. Бе много напрегнат и сега изричаше неща, които се бяха загнездили в главата му от много време. — Казвам, че съм с Аманда за цял живот. Казвам, че тя е единствената, която искам за майка на моите деца. Казвам, че ако не можем да заченем свое дете, ще си осиновим и ако това дете не бъде посрещнато от семейството с отворени обятия, тогава и ние ще се махнем — той вдигна ръка към врата си, където мускулите му се бяха втвърдили като стомана. — По дяволите — промърмори, — и бездруго ще се махна оттук — обърна се към вратата и се сепна при вида на Аманда, която очевидно току-що бе пристигнала. В следващата секунда обаче отново тръгна. — Ела, скъпа — каза и ѝ протегна ръка. — Хайде да си вървим.

* * *

Аманда пое ръката му, но не помръдна. Очите ѝ пробягаха от ядосаното му лице към разтревожения Уил и после към вцепенената Дороти. Явно бе пристигнала преди около две минути, по средата на спора. Но бе чула достатъчно, за да обикне Греъм повече от когато и да било, да започне да го уважава още повече и да разбере, че на карта са поставени бъдещите взаимоотношения със семейството му.

— Манди — изръмжа той, — нека да вървим.

— Почакай — прошепна тя. Като освободи ръката си от неговата, жена му влезе отново в стаята, която бе напуснала преди час. Хвърли извинителен поглед към Уил и се обърна към свекърва си: — Бях долу в кафенето. Знаех, че Греъм ще идва, и мислех да го изненадам. Отсреща на улицата има италиански ресторант. Надявах се, че двамата

може да вечеряме там. Той се тревожи за теб, тревожи се за мен и е напрегнат заради много неща, макар че не трябва.

— Нямах право да подслушваш — обвини я Дороти.

— Не чух нищо, което да не ми е известно. Знам, че Греъм е силно привързан към семейството си. Знам също, че изпитва силни чувства към мен. Винаги съм го обичала и заради двете неща. Да го караме да избира между нас, би било грях.

— Аз не го карам да избира.

— Нито пък аз — протичко отвърна Аманда. — На мен ми харесва, че той има голямо семейство. Приемам роднините му. Искam и те да ме приемат.

— Приемаме те — заяви Уил.

Снаха му го погледна с леко тъжна усмивка.

— Мисля, че искате да е така. Мисля, че се стараете. Но мисля също, че всички вие стъпвате като на пръсти около Мегън — а на Дороти каза: — Аз харесвам Мегън. Мисля, че тя е чудесна жена. Ще ми се да вярвам, че тя ще се отбива у дома с книги от книжарницата си, когато си имаме деца, но Грей е прав. Тя е имала нужда от собствено пространство, а той — от нещо различно. Аз просто искам да му го дам. Ако съм различна от това, което ти си искала, съжалявам.

— Не става дума само за Мегън — разфуча се Дороти. — Става дума за децата! Греъм беше нещастен през изминалите няколко месеца.

— Аз също. Това, което преживяваме, не е никак забавно.

Свекърва ѝ поучително я попита:

— А дали в това няма някакво послание?

— Боже господи, мамо — промърмори Уил.

Аманда не се поколеба. Имаше готов отговор.

— Да, има послание. Посланието е, че невинаги животът е забавен. Ако питаш Грей — тя му се усмихна топло, — той щеше да ти даде пример със скубането на плевели. Щеше да ти каже, че колкото повече време отделиш на борбата с тях, толкова по-здрава ще бъде лехата ти, защото бурените изсмукват хранителните вещества. В нашия случай в тяхната роля са изблиците на неразбирателство, които възникват, когато се опитваш да си имаш бебе, а не можеш или когато се мъчиш да се разбираш добре с близките си и не успяваш.

Неразбирателството отнема от жизнените сокове в едно семейство. Затова се опитваме да се отървем от него. Аз вярвам, че той ме обича.

И как би могло да не е така след всичко, което бе чула преди малко?

— И вярваш, че той е приключил с Мегън? — попита Дороти, която явно се съмняваше.

Аманда и на това имаше отговор:

— Да. Вярвам му и по този въпрос. Затова оставате само вие. Не го карам да избира. Никога не бих постъпила така. Но ако не можете да отворите сърцата си и да ме приемете, от това най-много би страдал Греъм. И двете го обичаме. Не можем ли да предотвратим подобна мъка за него?

* * *

На Греъм не му бе лесно да се успокои.

— Тя е нетърпима — мърмореше той, докато крачеше по коридора.

Аманда трябваше да бърза, за да не изостане.

— Майка ти много упорито вярва в своите разбирания за живота. Ти не се подчиняваш на тези правила. Трудно ѝ е да се примири с това.

— Тя е груба и неблагодарна. Не вижда по-далеч от носа си. Ако си мисли, че децата ни ще искат да са с нея... ако си мисли, че ще им позволим да са с нея...

— Разбира се, че ще го направим — отвърна жена му, макар да я заболя от това, че четири години се опитват да си направят поне едно бебе, какво остава за няколко деца. — Ще ни идва на гости. Тя ти е майка, Грей. И не е добре със здравето.

Той изсумтя.

— Достатъчно здрава беше, за да спори. Но грешката е моя — след тези думи той намали малко темпото. — Трябваше още преди месеци да изясня нещата. Трябваше да го сторя още преди години — натисна ядно копчето на асансьора. — Много съжалявам. Разочаровах те.

Аманда го хвана под ръка.

— Преди малко каза каквото трябваше. Благодаря ти.

Вратите на асансьора се отвориха. Вътре имаше няколко души. Двата влязоха и се обърнаха напред, като отложиха разговора, докато стигнат до първия етаж. Вместо да говори обаче, Греъм я хвана за ръка. Малко срамежливо, тя попита:

— Ще идем ли да вечеряме?

— Надявам се. Вкъщи няма нищо.

— В италианския ресторант?

— Звучи чудесно.

Той замълча, погледна надолу към преплетените им ръце, вдигна очи към нейните и в погледа му се четеше уязвимост.

— Наистина ли го мислеше? Онова, което каза преди малко — за доверието...

Тя кимна.

Съпругът ѝ продължи да я изучава още миг. Зелените му очи потъмняха, когато самоувереността му се върна. Аманда бе едновременно удивена от факта, че може така да въздейства на самочувствието му, и благодарна за това. Греъм О'Лиъри бе невероятен мъж. Когато я гледаше по този начин, забравил за хората, които ги заобикаляха по пътя си, сякаш бяха някаква скулптура в средата на фоайето, тя му вярваше с цялото си сърце.

Той издиша облекчено, придърпа я до себе си, прегърна я през рамо и я поведе навън от болницата.

* * *

Два часа по-късно, всеки в своята кола, тъй като бяха отишли до болницата отделно, те се върнаха в дома си на тихата уличка. Това, че не пътуваха заедно, не означаваше, че са разделени и духом. През цялото време си бяха говорили по телефона, с малки прекъсвания. Сега, когато бе намалил съвсем скоростта, Греъм продължаваше да говори:

— Нощта е тъмна — произнесе с леко мистериозен тон. — Ако има луна, то тя е скрита зад облаците, но ние не можем да ги видим, тъй като няма луна, така че как изобщо бихме могли да знаем какво има там, горе?

— Няма звезди — отбеляза Аманда от своята кола. — Това ни подсказва.

— Точно така. Но тук, долу, има светлини. Всички от семейство Ланг са си у дома. И Джорджия ли си е вкъщи?

— Може би за постоянно.

— И семейство Котър. Притихнали. Няма танцуващи сенки по прозорците. Няма скачащи деца наоколо. Мислиш ли, че ще се оправят?

— Не знам. Зависи от Карен и Лий. Тя казва, че ще се справят. Казва, че Лий няма да оспорва развода, и така е правилно. Що се отнася до доказателствата за изневерите му, тя го е хванала здраво. Той се е преместил у бременната си любовница.

— Поне не е Гретхен. И като стана дума, нейната къща е тъмна.

— Почакай — прекъсна го Аманда, докато колата ѝ се придвижваше бавно напред, — почакай... ето, в дъното на всекидневната, там свети. Какво прави в библиотеката толкова късно?

— Учи — отвърна Греъм.

— Като например френски ли?

— Много неща. Записала е курс за дистанционно обучение, за да вземе диплома от колеж.

Аманда натисна спирачката. Това хвърляше нова светлина върху книгите на масата у вдовицата и то бе чудесно. Попита мъжа си:

— Откъде знаеш?

Греъм отговори с ясен глас.

— Тя ми каза.

— Защо не каза и на мен? — учуди се жена му. Какво бе сторила Гретхен вместо това — бе се опитала да скрие книгите.

— Тя се притеснява от теб. Хайде, Манди. Не се ядосвай.

— Не съм разстроена. Е, може би малко. Имам предвид, ако иска да сме приятелки, защо ще крие подобно нещо?

— Ти не би направила подобно нещо. Но тя не е така самоуверена като теб — обясни съпругът ѝ, докато завиваше по алеята.

Аманда паркира до него. Докато слизаше от колата, вече бе потиснала лекото раздражение, което изпита за момент. Ревността нямаше място в отношенията ѝ с Греъм. Той бе верен съпруг. Обичаше я. Нямаше причини да го подозира заради когото и да било, включително и Гретхен.

Едва бяха минали няколко минути, след като влязоха вкъщи, и телефонът иззвъня. Първата мисъл на Аманда бе, че след посещението им състоянието на Дороти се е влошило. Ако се съди по разтревоженото му изражение, и Греъм мислеше същото.

Той бързо вдигна слушалката.

— Да?

Аманда го наблюдаваше и се опитваше да отгатне нещо по изражението му, докато слуша гласа в слушалката. Хвърли ѝ бърз поглед, но тревогата остана на лицето му.

— Кога? — попита кратко. После: — Сигурна ли си?

До ушите на Аманда достигна разтревожен женски глас и сърцето ѝ се разтуптя. Ако думите ѝ към свекърва ѝ бяха причинили някакво усложнение или — още по-лошо — ако бяха провокирали нов удар, този път по-тежък, тя никога не би си простила.

„Греъм — мислеше си тя с тревога — вероятно също не би могъл.“

— Идвам веднага — каза мъжът ѝ и затвори телефона. — Гретхен кърви. Страхува се, че ще загуби бебето.

За миг Аманда остана абсолютно неподвижна. Толкова ѝ трябваше, за да се пренастрои. Гретхен. Обажда се на Греъм.

Но не, сепна се тя в следващия миг. Не се обажда на Греъм. Звъни в този дом и говори с Греъм, защото той вдигна телефона. Защото той бе работил с нея и бе спечелил доверието ѝ дотолкова, че тя се чувства достатъчно самоуверена да сподели с него за дистанционното си обучение например. Защото той се бе държал любезно с нея, докато Аманда и останалите жени не бяха го направили.

— Трябва да ѝ помогнем — каза съпругът ѝ. — Тук сме и нямаме деца, за които да се налага да се грижим. Тя ни има доверие. Няма си никой друг.

След като бе пропъдила от главата си подозренията, Аманда отвърна с приятелска загриженост.

— Ще вземем моята кола — каза и му подаде ключовете си, докато излизаше през задната врата.

Разчитайки на Греъм да докара колата наблизко, тя забърза да пресече улицата. Гретхен вече бе на вратата. Пребледнялото ѝ лице

изглеждаше мъртвобледо на светлината на газените лампи на верандата. Гласът ѝ бе изтънял и треперлив:

— Бях си много добре. Наистина много добре. После се изправих и почувствах болка, а тогава имаше и кръв.

Аманда обви кръста ѝ с ръка и я насочи към приближаващата се кола.

— Обади ли се на доктора?

— Каза да ида в болницата. Не ми се щеше да ви притеснявам. Имате си други неща, за които да мислите. Но не знаех към кого другото да се обърна.

— Сега имаш ли болки?

— Контракции — гласът ѝ бе на път да се скъса. — Но е много рано. Бебето е прекалено малко — докато Греъм приближаваше на заден, тя стисна здраво ръката на жена му и прошепна напрегнато: — Греъм не е бащата. Между нас никога не е имало нищо. Той се държи приятелски, но това е всичко. Просто бях ядосана, затова не го казах по-рано.

— Знам — Аманда отвори задната врата.

— Не е нито Ръс, нито Лий. Не бих постъпила така с никоя от вас — тя се хвана за корема и затвори очи.

Аманда вдигна ръка, за да спре Греъм, който бе излязъл от колата и искаше да помогне. Когато Гретхен започна да диша по-спокойно, те я настаняха в колата. Без да се замисля, Аманда я последва на задната седалка и се настани до нея, като ѝ подаде ръка, за да чувства опора при всяка болка.

Греъм караше бързо. В района имаше само една болница. Беше същата, която познаваха толкова добре, същата, в която бе и клиниката по безплодие. Само мисълта за това бе достатъчна, за да се разбунтува стомахът ѝ. Стегна се и се съсредоточи върху Гретхен, която прошепна:

— Няма да загубя бебето, нали?

— Не и ако зависи от нас.

Минутка по-късно бременната попита:

— То може да оживее, когато е на седем месеца и половина, нали?

— Определено — отвърна Аманда.

— Но ще бъде мъничко. Ами ако не е напълно оформено? Ако има поражения на мозъка? Или на дробовете?

— Не мисли за тези неща — посъветва я Аманда, макар самата тя да си бе мислила същото миг преди това.

Не бе зачевала, но си бе фантазирала, че е бременна. Даже и само в представите си бе изпитвала силна тревога. Затова знаеше какво чувства жената до нея.

— Защо излиза по-рано? — прошепна Гретхен. — Да не би нещо да не е наред?

Аманда я успокои, доколкото можеше, макар че в случая определено един слепец водеше друг.

— Вероятно бебето просто няма търпение — опита се да се сети за други безобидни причини: — Или е готово. Може да не си пресметнала правилно.

Но това не обясняваше кръвотечението.

— Не съм объркала. Знам кога съм заченала — облегна се назад в седалката и прошепна: — Загубих толкова много. Не мога да загубя и него.

— Ето пристигнахме — заяви Греъм.

Той мина през паркинга пред болницата и зави направо към спешното отделение.

Изведнъж се появиха санитарите, отвориха вратата, помогнаха на Гретхен да излезе, настаниха я в количка. Акушерката ѝ — тя се бе грижила и за Аманда, макар да не отговаряше за изкуственото осеменяване — бе там, също стискаше рамото ѝ и я уверяваше, че всичко ще е наред.

Изблъскана встрани заради засуетилите се наоколо медицински работници, Аманда почувства дълбок копнеж. Когато Греъм застана до нея, тя срещна погледа му. Не си казаха нито дума, но мислите им бяха еднакви.

Това трябваше да сме ние, по дяволите. Трябваше да сме ние.

* * *

Гретхен се остави изцяло в ръцете на лекаря си. Бе повярвала от самото начало, най-вече защото от него се излъчваше увереност, както бе и в случая, въпреки кръвенето. Докторът действаше бързо. Приеха я в отделението и я подготвиха. После я закараха с количка в

операционната зала и ѝ сложиха гръбначна упойка. Направиха ѝ цезарово сечение, което бе добре, защото заради липсата на партньор не бе ходила на курсове за безболезнено раждане и нямаше да знае как точно да диша.

Една завеса скриваше от погледа ѝ какво точно става, но акушерката се виждаше над нея и пациентката наблюдаваше очите ѝ — бяха спокойни и знаещи, загрижени за около минутка-две, макар това вероятно да бе само във въображението ѝ. Скоро в тях светна усмивка и се разнесе невероятният бебешки плач.

— Имаш син, Гретхен — каза гинекологът. — Определено ми изглежда съвсем здрав. Усеща се и по гласа му. Чуй го само.

Гретхен си мислеше, че този плач е най-прекрасният звук, който някога е чувала. Не знаеше дали да се смее, или да плаче, затова направи и двете едновременно. И когато ѝ поднесоха бебето, тя едва можеше да го види през сълзите си. Но видя достатъчно. Видя набръчкано лице, мъничко телце, тънички ръце и крачета с необходимия брой пръстчета. После бързо го отнесоха нанякъде. Обясниха ѝ, че трябва да го прегледат, да го почистят и да го сложат в кувьоз, докато решат дали няма никакви странични ефекти от преждевременното му раждане.

Искаше ѝ се да попита какви биха могли да бъдат тези ефекти. Най-напред обаче, след като момченцето вече бе в добри ръце, ѝ се искаше да знае дали тя самата ще оживее.

— Да оживееш? — попита акушерката с хитър поглед. — Още не се е случвало да загубя пациентка заради малко ненавременно кървене. То вече спря. Сега ще те оправим. Да оживееш, ха! Ще живееш дълго и щастливо с този хубавец.

На Гретхен това много ѝ хареса. Затвори очи и макар да усещаше придърпване в корема си, болката не бе силна и тя се опита да се отпусне.

* * *

Аманда и Греъм бяха до прозореца на отделението за недоносени деца, когато докараха бебето на Гретхен. То бе увито в пелени.

Сестрата го повдигна и изрече нещо само с устни. Аманда усети как кожата ѝ настръхва и задържа за малко дъха си.

— Момченце. Това е чудесно.

Хванал ръката ѝ в джоба на джинсите си, Греъм я стисна лекичко.

— Щеше да кажеш същото и ако беше момиченце.

Но Аманда бе като омагьосана.

— Погледни го. Толкова е мъничък.

— Той добре ли е? — Греъм зададе въпроса на сестрата. Ако се съдеше по прошарената ѝ коса и лекотата, с която държеше бебето, тя определено бе експерт и в четенето по устни.

С окуражително вдигнати палци, жената го занесе при педиатъра, който чакаше в дъното на залата.

Аманда не изпусна новороденото от очи, докато фигурата на лекаря не го закри. После погледна и към другите преждевременно родени бебета. Ако в тази болница се родеше дете с някакви сериозни отклонения, го преместваха в друга, по-голяма. Това означаваше, че кърмачетата, които оставаха тук, бяха мънички, но здрави. Тя видя розова шапчица, синя шапчица, тройка жълти панделки. На един кувьоз имаше табелка с надпис „Тимъти“. На друг беше поставено плюшено зайче.

— Е — попита Греъм, — на кого прилича?

— Не на теб — отвърна Аманда. — Представяла съм си твоето бебе хиляди пъти. Виждала съм други бебета в семейство О’Лиъри. Това не е такова.

— Може би прилича на майка си.

— Неее! Гените на твоя род винаги доминират. Бебетата О’Лиъри имат определено изражение.

— Това просто е родено преждевременно.

Аманда вдигна очи към него. Той или я изпитваше, или я дразнеше нарочно.

— Ти на кого мислиш, че прилича? — попита тя.

— На Бен.

Тя се засмя.

— И двамата са плешиви.

Известно време останаха мълчаливи. Постепенно вълнението от нощта — възторгът от новото раждане — се разсея. Не ѝ бе нужно да

поглежда към съпруга си, за да разбере, че и той изпитва същото. Докато стоеше до прозореца на детското отделение с пълното съзнание, че би трябвало да наблюдават така своето дете, тя отново почувства празнота. Питаше се дали и Греъм я усеща, дали, втренчен в тези бебета, не си мисли за жените, които са успели да ги изнесат и да ги родят. Питаше се дали той не си мисли, че се е оженил за безплодна жена. Питаше се...

Сепна се, като се усети, че отново се е запътила към стария капан. Да си задава подобни въпроси, бе достатъчно опасно. Да си ги поставя и после да си въобразява разни неща, й бе докарало големи неприятности по-рано. Не можеше просто да се пита. Не можеше просто да си въобразява. Трябваше да знае.

— Какво изпитваш? — попита го тихо.

Той остана мълчалив за минутка. После премести ръцете си в задните си джобове.

— Завист.

Отговорът му бе откровен. Това чувство гризеше и нея.

— Какво друго?

— Решителност — личеше по стиснатите му челюсти. — Ако опитаме още веднъж, само още веднъж, трябва да се получи — профилът му бе силен — да, решителен. Когато обаче обърна поглед към нея, в очите му имаше и още нещо. — Страх — добави той. — Думата е грозна. Но е истина. Никак не ми е приятна мисълта да започнем всичко отначало. Не искам да загубим това, което преживяваме през последните няколко дни.

— Хей, вие двамата — извика ги някой внимателно. Беше Емили, специалистката по оплождане. Приближаваше се към тях по коридора.

Аманда й се усмихна за поздрав, но не каза нищо. Нито пък Греъм.

Жената кимна към детското отделение.

— Да не би да се настройвате психически за новия опит?

— Не — отвърна Аманда. — Бебето на една съседка е тук. Има ли някои от твоите?

Емили посочи към средата на стаята.

— Онези трите, с жълтите панделки, вързани над кувьозите. Тризнаци от изкуствено оплождане, две сестри и братче. Малки са, но

са здрави — като се извърна към тях, лекарката опря рамо до прозореца на детското отделение. — Лошото при вас е, че не знаем причината за проблема. Хубавото е, че точно заради това има много неща, които можем да опитаме. Най-простото е да увеличим дозата на кломида.

Тази идея никак не хареса на Аманда. По-ниската доза ѝ бе докарала топли вълни, подпухване и изпадаше в лошо настроение, а и според тестовете препаратът си бе свършил работата. Беше произвела достатъчно яйцеклетки. Но те просто не бяха оплодени.

Освен това увеличаването на дозата повишаваше риска да се прекали със стимулирането на яйчниците и да се стигне до образуване на кисти. Заради това щеше да се наложи много строго да я наблюдават, което означаваше почти ежедневни посещения в клиниката. Ако се развиеше голяма киста, щеше да се наложи да я оперират.

— Може да продължим с кломид и да добавим хормонална инжекция, която да стимулира яйчниците — предложи Емили. — Това се прави на петнайсетия или шестнайсетия ден от цикъла. Така се предизвиква овулация.

— Проблемът не е в овулацията ми — каза Аманда.

— Не, но това би могло да координира освобождаването на яйцеклетките от обвивките им. Да съсредоточим всички усилия, така да се каже. Или можем да направим многократно осеменяване — изкуствено ще те осеменяваме всеки ден или през ден. Или може да опитаме с хумегон, самостоятелно и в добавка към хормоналната инжекция.

Аманда потрепери само при мисълта за това. Препаратът „Хумегон“ също се инжектираше. Бе неприятно. Освен това той предизвикваше спадане на нивото на прогестерона, което трябваше да бъде възстановено преди хормоналната инжекция. Цялата процедура бе неприятна. Говореше се, че страничните ефекти са толкова големи, колкото и ползата.

— Можем да опитаме вътрематочно осеменяване — предложи лекарката — или направо да минем на оплождане ин витро. Това, което искам да кажа, е, че имате възможност за избор.

Аманда не искаше възможности за избор. Искаше бебе. Като хвърли поглед към Греъм, разбра, че в главата му се въртят същите

мисли.

— Надявам се да се върнете тук двамата — продължи Емили. — Какво ще кажете?

Греъм не промълви и дума. Очите му бяха приковани в очите на Аманда и в погледа му се четеше, че ще приеме нейното решение. И още — че ще я подкрепя докрай. Това ѝ даваше известна увереност.

Тя му се усмихна, издиша, после се обърна с усмивка към Емили.

— Починах си. Готова съм.

* * *

Гретхен почти не спа. Бе прекалено възбудена, за да заспи. Освен това я болеше, след като упойката престана да действа, а тя вземаше само от най-слабите успокоителни. Не искаше да бъде като упоена. Нямаше търпение да стане от леглото колкото е възможно по-скоро и да отиде в другия край на коридора при детето си. Тя бе всичко, което синът ѝ имаше. Ако той се бореше с нещо, искаше да е там, до него.

Когато попита, ѝ казаха, че момченцето ѝ е добре. Една сестра даже го доведе с количка в стаята ѝ и ѝ разрешиха да го подържи в ръце, но само за малко. Млякото ѝ още не бе потекло, а и то още не можеше да суче. След като бе поревало с всичка сила след раждането, сега спокойно спеше.

Но дишаше. Тя много внимателно провери това. Докосна устата, нослето и бузките му и усети топлината им. Лекичко го целуна по мекото кръгче, което пулсираше отгоре на главичката му. Внимателно сложи ръка на гръдния му кош и усети как се повдига. Докосна мъничката му длан и усети как пръстчетата му се свиха около нейните.

Беше леко пожълтяло, но ѝ казаха, че това е нормално за преждевременно родените. Нямаше дори и кичур коса. Но със сигурност бе най-красивото бебе, което някога бе виждала. Когато го държеше, очите ѝ се насълзяваха и я обземаха толкова силни чувства, че отначало се уплаши.

— Това е майчинството — каза ѝ Аманда, когато се отби по обяд с букет от балони. — Поне така са ми казвали. Има ли си вече име?

— Още не — беше избрала име за момиче, но не и за момче. Беше го отлагала с надеждата, че може би нещата ще се променят и ще има мъж, на когото да го нарече. — Все се връщам на Бенджамин. Но ако го направя, синовете на Бен ще побеснеят.

— Прави каквото искаш — подкрепи я Аманда.

Гретхен ѝ бе благодарна за това, както и че дойде да я види. Сигурно не беше лесно нито за Греъм, нито за нея.

— Тежко ли ти е да идваш тук?

— Не. Обичам бебетата. Като идвам, само си припомням колко много ги обичам.

— Ще си имаш бебе. Ти си добър човек.

— Двете неща невинаги са свързани — изтъкна Аманда, после вдигна високо брадичка. — Но ние ще си имаме. По един или друг начин. По този повод Греъм цитира Ралф Уолдо Емерсън: „Приемим ритъма на природата. Нейната тайна е в търпението.“

Гретхен помълча, докато запомни думите — бяха така успокояващи.

— Ще си имате бебе — повтори тя.

— Е, ти вече имаш. Казах на Джорджия и Ръс и те много се развълнуваха. Има ли някой друг, на когото би искала да съобщя?

— Не. Няма.

Очите ѝ се отместиха към вратата и сърцето ѝ пропусна един удар. Там стоеше Оливър Дийдс с ваза с рози в ръка.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Гретхен не искаше Оливър да е там. Това ѝ напомняше, че Бен е мъртъв и че синовете му — тоест заварените ѝ деца, колкото и абсурдно да бе това, щяха с радост да я изхвърлят от къщата, щяха да я изритат на улицата само с дрехите, които бе носила, когато за пръв път срещна баща им. Сега имаше бебе. Но някак си не вярваше, че това е от голямо значение. Те бяха много коравосърдечни хора, същите тези мъже, кръв от кръвта на нейния добър Бен.

Аманда докосна ръката ѝ и каза тихо:

— Трябва да тръгвам.

За миг родилката се уплаши.

— Недей. Моля те, останни.

— Бих искала, но трябва да се връщам в училище. Имаш ли нужда от нещо?

Гретхен поклати глава.

— Благодаря ти за балоните.

— Няма защо — отвърна Аманда и сякаш ѝ бе близка приятелка, добави: — Ще ти звънна по-късно.

Младата майка кимна с благодарност. В очите ѝ напиряха сълзи, а дълбоко в себе си почувства топлота. Бе мечтала за приятелка и не би могла да намери по-добра от жената до леглото ѝ.

Но Аманда излезе бързо. Оливър обаче остана — адвокат от главата до петите, с тъмния си костюм и напрегнат поглед. Той пристъпи в стаята.

— Балоните са хубави. Много мило от нейна страна, че ги е донесла.

Гретхен избърса сълзите от бузите си.

— Добре ли си? — попита той.

— Направо чудесно. Аманда и Греъм ме докараха снощи.

— Знам. Отбих се у вас да те видя тази сутрин. Ръсел Ланг ме видя пред вратата и ми каза. Трябваше да ми се обадиш.

— Мога сама да се грижа за себе си.

— Казаха ми, че са ти направили цезарово сечение.

— На много жени се случва. Въпреки това мога да се грижа за себе си. И за моето бебе.

Оливър извърна поглед с мрачно изражение. Когато се обърна отново към нея, кичур коса падна над челото му.

— Видях го. Показаха ми го. Много хубаво дете.

Вдовицата остана мълчалива.

— Виж — започна той, но тя успя да събере кураж и го прекъсна.

— То е мое дете — каза му. — Имам достатъчно пари и съм в състояние да се грижа за него. Ако Дейвид и Алън решат да ми създават проблеми заради детето, ще се боря с тях. Можеш да им го кажеш.

— Няма да ти създават проблеми. Няма да им позволя.

— Нямам нужда и от твоята помощ — каза тя, защото не можеше да разчита на него. В един момент бе до нея, в следващия го нямаше. Истинските приятели не се държаха така.

— Гретхен, искам да ти обясня.

Тя прикова очи в него.

— Няма нищо за обясняване.

— Не съм те изоставил. Но ти си ми клиентка. Не биваше да правя това, което направих. Беше неетично.

Неетично? Наричаше бебето им неетично? Наричаше топлотата, която ѝ бе засвидетелствал, нежността и грижата, страстта неетични? Ако Оливър бе такъв човек, не искаше нищо от него.

Мислите ѝ сигурно се бяха изписали на лицето ѝ. Или това бе причината, или просто не го бе грижа. Той погледна към вазата в ръката си, намръщи се и се приближи само колкото да я остави на масичката до леглото, после се върна до вратата. Тя реши, че ще си тръгне така, без да каже и дума повече. В такъв случай щеше да позвъни за сестрата и да помоли да изхвърлят цветята му. Но той се върна.

— Избрала ли си му вече име? — попита я.

— Да — взе решението в същия миг. — Бенджамин.

— Това е голямо име за такова малко момченце.

Но Бенджи не беше. Щеше да му вика Бенджи. Детето нямаше да познава съпруга ѝ, но щеше да израсне в сигурността на един дом, осигурен от него. Аманда беше права, Алън и Дейвид не бяха важни,

тя можеше да прави каквото си иска. Сама си бе господарка. И сега имаше свои приятели. Нямахте нужда от Оливър. За пръв път през живота си имаше свои собствени приятели.

* * *

Греъм отказваше да мисли за Емили, за клиниката по безплодие, за хапчета, отичане, лошо настроение или за мастурбиране. Отказваше да мисли за правенето на бебе. За пръв път разбираше какви са мотивите на някои негови приятели, които изчакваха доста години, преди да си родят деца, за да могат да имат съпругите си само за себе си. Разбира се, това бе егоистично. Но кой мъж не желаше да е единствен, да е център в живота на една жена? Греъм със сигурност го искаше. Обичаше да вечерят с Аманда и правеше всичко по силите си, за да се върне от работа много по-рано. Обичаше да я наблюдава как готви. Обичаше да ѝ помага в това.

Изобщо... обичаше да прави всичко с нея. Тя бе красива, беше му приятно да го виждат с нея. Бе умна, харесваше му да споделя с него за работата си, което Аманда все по-често правеше — сега, когато отново бяха започнали да си говорят. А и сама питаше за неговите дела, интересуваха се от подробности, което известно време не бе правила.

Обичаше близостта между двамата им. Тя щеше да остане дълго след като децата им пораснеха и напуснеха дома си. Когато се замислеше за старостта, си представяше как седят с Аманда на верандата на мечтаната им вила за почивка. Може би щяха да седят в люлеещи се столове или на широките дървени стъпала. Щяха да се наслаждават на спокойствието и да наблюдават залеза.

После щяха да се разхождат по брега и да поспират, за да погледнат някоя падаща звезда.

Бяха изгубили тази близост за известно време. Харесваше му, че тя отново се бе върнала. Когато Емили пак започнеше да ги притиска, трябваше да се погрижат да не я загубят отново.

* * *

Аманда не искаше да мисли за Емили и за клиниката, за хапчетата, таблиците, календара. Също като съпруга си не желаше да живее със затаен дъх и сезонът много ѝ помагаше в това отношение. Тъй като оставаше по-малко от месец до края на учебната година, тя бе по-заета от когато и да било със срещи с родители и ученици. Като се прибавят и учителските съвети, благотворителните задачи, разговорите с абитуриентите, както и това, че бързаше да се прибере у дома преди четири, за да прекарва колкото се може по-дълго с Греъм, не ѝ оставаше много време да мисли за следващия тур от процедури, свързани със забременяването.

Дороти бе изписана от болницата в четвъртък и Аманда много настояваше да я посетят. Греъм бе против, предпочиташе да даде на майка си известно време да поразмисли над думите си, но тя не искаше да го остави да се отчужди от семейството си, затова го заведе със себе си.

Оставаше Гретхен. Те я взеха от болницата в събота и я заведоха в дома ѝ заедно с Бенджи, който бе здраво закрепен в бебешкото столче за кола, което майка му бе купила преди месеци. Аманда трябваше да запази емоционална дистанция. Би трябвало да го направи, защото според нея човек направо се пристрастява да стои близо до новородено. Само уханията — от току-що купеното дървено креватче, от бебешката пудра и лосиона, от бебешките пеленки — я караха да изпитва болезнен копнеж.

Би трябвало да запази дистанция, но не можеше. Отчасти я привличаше фактът, че Гретхен няма по-голям опит с бебетата от самата нея, и това ги правеше един вид съзаклятнички. Но в конкретната ситуация и най-опитната майка би се притеснила, защото момченцето бе родено шест седмици по-рано и беше много мъничко. Аманда сменяше памперси. Помогна да изкъпят Бенджи за пръв път и го люлееше, докато заспи, когато Гретхен капнеше от умора. Но тя не бе единствената, която искаше да е наоколо. Ръс се отбиваше. Джорджия стоеше с часове. Съседските деца звъняха на вратата и молеха да видят бебето. Даже и Карен бе любопитна.

— Все не мога да реша на кого прилича — изтъкна тя, като че ли имаше нужда от извинение, задето стои до детското креватче.

Аманда не смяташе, че е нужна някаква особена причина. Карен имаше грижовно сърце. Като опитна майка с удоволствие би

наблюдавала едно новородено — което и да е то.

Всъщност тя бе по-спокойна, отколкото бе месеци наред. Сега, когато Лий го нямаше, гневът ѝ се бе поуталожил. Без него се бе превърнала в жената, която Аманда добре помнеше. Решена да изгради нов живот за себе си и за децата, бе наела една вила на остров Мартас Винард за седмицата след края на учебната година. Психоложката смяташе, че това е една много смела постъпка.

Сега, докато гледаха бебето заедно, Аманда каза:

— Аз не виждам никаква прилика.

— Е, щом бащата не е някой от нашите мъже, кой е тогава? — попита Карен.

* * *

Аманда имаше своя теория, но изчакваше съседката ѝ да се почувства достатъчно уверена, за да ѝ се довери. Така и стана, но по заобиколен начин.

Една вечер през следващата седмица Аманда бе там, когато Оливър Дийдс намина отново. Ако отказът на Гретхен да го вижда не бе показателен, че отношенията им не са само служебни, то начинът, по който той гледаше бебето, определено го издаваше.

Греъм също го забеляза. Той държеше Бенджи, когато адвокатът се появи на вратата. Тъй като идваше от кантората, мъжът изглеждаше строго официален, освен израза в очите му. „Тъга“ бе едно от определенията за него. „Тревога“ бе другото, както и „беззащитност“.

Това бе първият път, в който Оливър виждаше детето отблизо. Той се опитваше да погледне към Гретхен иззад гърба на Аманда, да потърси къде да остави подаръците, които бе донесъл, да гледа към пода, към стълбите или към вратата, но очите му все се връщаха към бебето.

— Искаш ли да го подържиш? — попита Греъм, а жена му побърза да го освободи от пакетите.

И преди да може да откаже, преди изобщо да успее да каже каквото и да било, малкото увито вързопче бе поставено в ръцете му.

Мъжът се изчерви.

— Аз... аз никога досега не съм държал бебе — измърмори той, но ръцете му се нагласиха правилно и дори бебето да бе усетило, че това е непривично за него, то не протестира. Очичките му бяха затворени, а кожата — нежна като коприна. — Мислех, че ще го задържат, в болницата по-дълго, нали се роди по-рано, и въобще...

— Прегледаха го много внимателно — успокои го Аманда. — Здравое, така че по-добре да си е у дома.

— Но то е толкова мъничко — промълви Оливър. Когато момченцето отвори очички, нервно прошепна: — Може ли да вижда?

— Само смътно. Вижда преди всичко форми.

Бебето сви устни и размахна юмруче.

— Сигурно ще си смуче палеца — отбеляза Греъм.

— И аз съм бил същият — вметна Оливър. После бързо вдигна поглед, като почервения още повече, но не се опита да поясни думите си. Отново се загледа в новороденото. — Не тежи много.

— Два килограма и половина — обади се Гретхен откъм стълбите.

Всички се обърнаха към нея.

За момент настана тишина. После Дийдс заговори, в гласа му се долавяше гордост.

— Много е красиво.

Тя кимна, но остана на мястото си, облегната на перилата.

— Храни ли се добре?

Ново кимане.

— Кърмиш ли го?

— Да. Сега трябва да го взема — погледна към Аманда и в погледа ѝ имаше едновременно молба и заповед.

Аманда взе нежно бебето от адвокатата и ѝ го занесе. Жената се качи горе, без да каже и дума. Оливър я проследи с поглед.

Аманда не можеше да не забележи копнежа му. Твърде често бе виждала същото в очите на Греъм, за да не разбере какво означава. Опитваше се да измисли как по-тактично да повдигне въпроса, когато Греъм изтърси направо:

— Къде беше ти през всичките тези месеци?

За своя чест, Дийдс не се опита да отрича.

— Бях в неведение — отвърна той и в очите му отново се появи тъга. — Не знаех, че е бременна, докато не съсипаха картините ѝ.

— Значи просто... си го направил и си изчезнал?

Оливър се намръщи. Адамовата му ябълка се раздвижи над стегнатия възел на вратовръзката, която би могла да е сива, зелена, кафява или нещо средно.

— Не беше толкова просто.

— Как така?

— Тя беше жена на Бен. Току-що бе овдовяла. Беше самотна и уязвима. Беше ми клиентка. Не трябваше да се увличам по нея.

— Но си го направил — изтъкна Аманда, ядосана като Греъм.

Въпросът за самоличността на бащата на бебето бе от толкова голямо значение през последните седмици. Ако се бе появил по-рано, би могъл да спести на съседите им много неприятности и мъка.

— Мислех, че това, което изпитвам, е взаимно — каза мъжът в своя защита. — Мислех, че ако се отдръпна и тя поеме инициативата, няма да е толкова лошо. Но тя също не ме потърси.

— Не би го направила — вметна Греъм. — Тя няма никакво самочувствие, когато става дума за човек от другия пол.

Оливър срещна погледа му.

— Нито пък аз.

* * *

Гретхен слезе минути след като Оливър си тръгна. Не беше време за кърмене, само бе искала да вземе детето от него. Седна внимателно на едно стъпало и сложи бебето в скута си. То се взираше в лицето ѝ. Тя гледаше Аманда и Греъм — искаше да разбере дали са разочаровани от нея. Но всичко, което видя, бе нежност.

Аманда се приближи и седна по-ниско.

— Трябваше да ни кажеш.

— Не можех. Той трябваше да го направи.

— Какво се случи?

Откъде да започне... Не бе искала да стане така. Не беше го планирала.

— Оливър беше наблизко често след смъртта на Бен. Знаеше отговорите на всички правни въпроси и можеше да се оправи с Алън и Дейвид. Помогна ми и за други неща. Аз даже не знаех как да се

оправя с чековата книжка. Никога по-рано не съм имала достатъчно пари, никога, преди да срещна Бен. Много тъпо, нали? — каза тя и хвърли поглед към Греъм.

— И аз съм минал през това — отвърна й той.

— Все още е така — каза Аманда с любеща усмивка. — Аз съм тази, която прави баланса на чековата книжка.

Гретхен се почувства малко по-добре.

— Беше само една нощ. Това е всичко. Една нощ. Чаках го да се обади след това, но той не го направи. Може би е трябвало аз да го потърся. Но бях сигурна, че вече не се интересува от мен. Не исках да бъда наранена.

— И аз съм минала през това — каза Аманда и хвърли кратък поглед към Греъм, но не поясни. Отново се обърна към домакинята: — Мислила ли си да му се обадиш през зимата?

— Стотици пъти — отвърна Гретхен. — Хиляди пъти. И все губех кураж — тя докосна бузката на бебето, а то обърна главичка към пръстите й. — Видях го няколко пъти, но посещенията бяха свързани с правни въпроси. Той не даваше вид, че иска нещо повече. Тогава бременността още не ми личеше. Даже и когато наедрах, можех да се прикрия с някой пуловер.

— Обичаш ли го? — попита Аманда, както много пъти се бе питала и Гретхен.

— Тогава мислех, че е така. Мислех, че е знак от съдбата, сякаш Бен лично е избрал мъжа, който да се грижи за мен — думите прозвучаха нелепо и за самата нея. Можеше да си представи какво си мислят Аманда и Греъм. Добави бързо: — Имам предвид не че ми е нужен мъж, който да се грижи за мен — гласът й изневери. — Само че тогава не го знаех.

— Щом вече го знаеш, това те поставя в силна позиция — каза Греъм, като прекоси фоайето и се приближи до тях.

Гретхен не го разбра и премести очи към Аманда.

— Сега си по-силна — обясни й тя. — Можеш да си изясниш нещата с него, да разбереш какво иска, да видиш дали има нещо, което си заслужава да се преоткрие.

Жената се колебаеше.

— Ами ако той каже, че нищо не ни свързва?

— Няма да го направи — заяви Греъм. — Той се интересува от теб.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Видяхме как гледа детето.

— Ако е само заради него, няма смисъл — изрече Гретхен.

Нуждаеше се от някой, който да обича нея. Не, поправи се. Не ставаше дума за нужда. Искаше го. Имаше разлика.

— Никога няма да разбереш, ако не опиташ — каза Греъм.

* * *

В това е смисълът на живота, реши Аманда в един от кратките мигове, в които си разрешаваше да мисли за следващия етап от процедурите. Да се поемат рисковете. Да опитваш нови неща.

Реши също, че най-важното е да не оставяш желанието за нещо, което ще се случи в бъдеще, да разруши това, което имаш в момента. Тя имаше Греъм. Само като се сетеше за Карен — с четири деца и предстоящите ѝ трудни години, — и разбираше каква късметлийка е. Помислеше ли за Гретхен — несигурна в чувствата на Оливър, — и веднага оценяваше своя брак още по-високо. Винаги бе усещала, че връзката ѝ с Греъм е много специална. С всеки изминал ден се убеждаваше, че не е сбъркала.

* * *

Греъм не можеше да се насити на съпругата си. Предполагаше, че след първия изблик на страст, последвал кризата с Джорди, гладът му ще намалее. Това, че той продължи и след разправииите с Дороти, че дори нарасна заради удоволствието от времето, прекарано с Гретхен и бебето ѝ, означаваше много за него.

През последните няколко седмици Аманда бе показала на какво е способна. Това адски го възбуждаше. Тя прекрачваше прага — и той вече бе възбуден. Още като се приближаваше с колата си по улицата —

и той бе възбуден. За бога, само като се обадише, че скоро ще си дойде — и вече бе възбуден.

— Това е невероятно! — промърмори той с устни до шията ѝ след поредния възбуждащ изблик на страст до пералнята.

Малко преди това жена му бе влязла в къщата, съблякла си бе пуловера, върху който бе изляла чаша кафе, и се бе запътила направо към пералното помещение. Как би могъл да не я последва?

— Даже не ми каза „здрасти“ — укори го тя, обвинява кръста му с крака и склонила глезени. Не го пускаше, макар и двамата да бяха преживели бурен оргазъм.

— Ти ме замая — отвърна той и взе лицето ѝ в ръце. Устните ѝ бяха влажни и розови, бузите — толкова гладки, колкото и на онова бебе в къщата от другата страна на улицата, но това, което най-много го вълнуваше — винаги, — бяха очите ѝ. Те не се бяха променили. Греъм не вярваше, че това някога ще стане. Когато го гледаше по този начин — сякаш бе центърът на вселената ѝ, — той направо се побъркваше. — Казвал ли съм ти напоследък, че те обичам?

Тя се усмихна широко и мързеливо.

— Мммда. Но можеш пак да го кажеш.

— Обичам те. Обичам да правя любов с теб. Обожавам, когато сме само двамата. Усещането е толкова ново.

— Не е така. Завърна се, макар че го бяхме изгубили.

— Сега е още по-хубаво — вярваше в думите си. Бяха преживели тежък период. Ако това бе изпит за тях като двойка, бяха го издържали успешно. Пъхна ръце между пералнята и дупето ѝ. — Дали да не се позабавляваме още малко?

— Какво означава това? — попита го, като проточи думите, все още широко усмихната, с очи, впити в устните му.

— Може би трябва да изчакаме още един месец, преди да... нали знаеш — поясни той, като даже не искаше да произнесе думата.

Тя бавно поклати глава.

— Казах, че ми трябва само месец. Не съм казала два.

— Аз казвам два. Искам два.

— Това е, защото ти харесва да го правим по всяко време.

— Защото ме е страх — изрече Греъм, макар да не го осъзнаваше до мига, в който го каза. — Ти не се ли страхуваш?

Усмивката ѝ помръкна. Дълбоко си пое дъх.

— Разбира се, че ме е страх. Страх ме е, че ще стане същото, само че този път ще е още по-лошо, защото това е последният ни опит за изкуствено осеменяване. Ако се окаже неуспешен, ще трябва да продължим нататък.

— Нямам предвид само правенето на бебе. Говоря за нас.

— Знам — каза Аманда, вече напълно сериозна. — Но няма как да го избегнем. Можем да се забавляваме още три месеца или три години, но само ще се окажем по-далеч от мечтата си да станем родители. Ти искаш бебе. Аз също.

— Можем да си осиновим. Това ще ни освободи от психическото напрежение. Тогава със сигурност ще забременееш.

— Не още. Още не съм готова за осиновяване.

Той отметна глава назад.

— Господи, никак не изгарям от желание да започнем отначало!

Тя потърка буза в челото му.

— Това е, защото процедурите са толкова студени — вдигна поглед, взе лицето му в ръце и го погледна в очите. Гласът ѝ бе съблазнителен. — Трябва малко да ги посгорещим. Мога да опитам. Нямах нужда от „Плейбой“. Аз ще се погрижа за теб.

Пъхна ръка между телата им и го докосна малко над мястото, където все още бяха свързани един с друг. И на мига той отново я пожела.

— Би ли го направила? — попита я дрезгаво.

— Разбира се — отвърна тя.

* * *

Решиха да започнат с по-висока доза клоמיד, с хормонална инжекция и многократно осеменяване. Договориха се с Емили да се обадят, когато Аманда влезе в цикъл, и да се отбият в клиниката до ден-два, за да получат лекарствата, инструкции за приемането им и напътствия.

Аманда не си правеше справки с календара. Нямахше нужда. Цикълът ѝ бе редовен и точен. Щеше да ѝ дойде в сряда. Тогава щеше да се обади на Емили в четвъртък и да се отбие в клиниката в петък. После двамата с Греъм заминаваха. Той бе направил резервация за още

един уикенд извън града, този път в една странноприемница на брега в Мейн. Бяха твърдо решени да отделят най-голямо внимание на връзката си, докато следваха инструкциите на Емили. Този път щяха да правят всичко заедно, като се започне от прегледите с ултразвук, отбелязването на температурната графика, тестовете за овулация и се стигне до производството на сперма и вливането ѝ.

По-рано тя бе прекарвала дните почти без да става от стола, защото не искаше да направи нещо, с което да провокира месечния си цикъл. Сега го предизвикваше да дойде. Той би отбелязал началото на нов опит за забременяване. Колкото по-скоро, толкова по-добре, мислеше си тя и решена да ускори нещата, не подвиваше крак от мига, в който прекрачи училищния праг сутринта, до последните минути, преди да потегли за вкъщи.

Единствената причина да намали темпото в този момент бе появата на Джорди Котър на вратата на кабинета ѝ. Все още бе в гипс, но можеше да ходи. Подпираше се само на една патерица, а в другата ръка носеше раницата си.

— Здравей, сладкиш — обади се Мади от клетката си.

— Хей! — тихо го приветства Аманда. — Ела, влез.

— Ти си тръгваше.

— Винаги имам време за теб — с жест го покани вътре. Не бяха разговаряли след онази вечер на кулата. — Често си мисля за теб. Как вървят нещата?

— Горе-долу — като се приближи, той посочи с брадичка към гипса. — Не мога да играя бейзбол, така че нямам поводи да се оплаквам, че само седя на резервната скамейка. В това отношение съм добре. Другото е по-странно.

— Странно... Баща си ли имаш предвид? — попита тя.

Не вярваше, че има смисъл от заобикалки, когато бе толкова очевидно. Децата веднага го разбираха.

— Да. Баща ми. Отбива се често. Дори се държи добре с мама. Според Джули двамата отново ще се съберат.

— Ти на същото мнение ли си?

— Не — отвърна той, но се замисли. — Прекалено много неща се случиха. Понякога обвинявам себе си.

— Недей.

— И те казват същото. Казват, че са имали проблеми от години.

— Мисля, че е вярно. Във всеки случай имат право. Това, което се е случило помежду им, не е по твоя вина.

— Гретхен мрази ли ме?

— Не. Гретхен не е такъв човек. Освен това е прекалено щастлива със сина си, за да мисли за друго.

— Но картината ѝ е съсипана.

— Ще намери какво да окачи на нейно място.

Джорди кимна. После каза тихо:

— Надявам се да стане така — той закуцука обратно към вратата. — Мади е ужасно тиха.

Аманда седна на ръба на бюрото, подпряла ръце отстрани.

— Няма причина да ругае. Ти си много спокоен. Добре ли се разбираш с новия терапевт?

Момчето спря на прага.

— Да, добре. Но той не е като теб.

— Това е много мило от твоя страна.

Той се обърна. Очите му срещнаха нейните, после се отклониха засрамено, но след миг се опита отново да я погледне.

— Дълга ти много повече. Онова, което направи тогава, бе невероятно — говореше за общото им преживяване на върха на кулата.

— Направих каквото трябваше. Аз се нуждаех от това колкото теб.

— Заради Куин ли? — когато тя кимна, той продължи: — На мен Куин ми липсва.

— С всички е така.

— Никога няма да забравя датата. Нали се сещаш... деня, в който почина, и всичко останало. Изминаха точно четири седмици и един ден от вечерта, когато пихме от водката на баща ми. Имам чувството, че е изминала цяла година.

— Четири седмици стават днес — внимателно го поправи Аманда.

— Неее. Беше вторник. Помня точно къде бях, когато ми се обадиха да кажат, че са го хванали. Това бе началото на всичко останало.

Аманда не отговори. Той имаше право, инцидентът с напиването се бе случил във вторник. Опитваше се да разбере как е могла да обърка дните, а после и да схване какво означава това.

Сигурно си бе проличало по лицето ѝ, защото Джорди разтревожено попита:

— Добре ли си?

Сърцето ѝ биеше ускорено.

— Добре съм — отвърна и докато умът ѝ препускаше напред, попита по навик: — Искаш ли да те откарам до вас?

— Не. Баща ми ще дойде да ме вземе.

Бе благодарна за това, защото нямаше да се прибира направо вкъщи. Трябваше да се отбие до едно място. О, разбира се, че имаше тестове за бременност у дома, но искаше съвсем пресен.

* * *

Купи три. Всеки бе произведен от различна компания и действаше по различен начин, но можеше да се направи по всяко време, и то още в първия ден след пропуснат цикъл. Имаха точност деветдесет и девет процента.

Цялата трепереше, когато се прибра вкъщи и се наложи да изхвърли единия, тъй като намокри лентичката от грешния край. Оставаха ѝ два. Направи първия, изчака необходимите пет минути и видя положителен резултат. Не смееше да повярва. Направи и втория, изчака две минути, както пишеше в упътването, и видя две червени ивици. Две означаваха, че е бременна.

Остави лентичките една до друга на мивката в банята. Изми си ръцете. Взе мобилния си телефон и набра служебния номер на Греъм.

— Аз съм — каза тя, когато той вдигна отсреща. — Трябва да си дойдеш у дома.

Той се стресна.

— Какво е станало?

Аманда преглътна и се опита да сдържи вълнението си. Искаше сам да види лентичките, да изпита съмнението, изненадата, възторга.

Направихме го, по дяволите! — искаше ѝ се да изкрещи от удоволствие, защото и той бе пропуснал датата. Нямаше представа как са могли и двамата да се объркат.

— Нищо лошо — отговори тя, като внимаваше вълнението да не проличи в гласа ѝ. — Само трябва да ти покажа нещо.

— Нещо хубаво или нещо лошо?

— Хубаво.

— Нещо голямо или нещо малко?

— Греъм... Връщай се вкъщи веднага!

След десет минути той се появи на уличката. С разтуптяно сърце, тя го посрещна на вратата, хвана го за ръка, поведе го нагоре по стълбите към банята и му показа лентичките. Той се вгледа в тях, после в нея. Приблужи се с любопитство, разгледа едната, след това другата. Погледна кутийките, от които бяха извадени лентичките. Очите му се разшириха.

— Господи! — едва успя да прошепне и развълнуван се обърна към нея. — Направихме ли го?

Тя кимна.

— Но днес...

— Вчера — извика Аманда, неспособна да съдържа въодушевлението си и секунда повече. — Объркали сме дните. Трябваше да ми дойде вчера!

— Ти си бременна!

— Аз съм бременна!

Най-прекрасното нещо в този миг бе радостта в очите му.

Той я вдигна от пода и я завъртя наоколо, после я притисна в прегръдките си толкова силно, че тя помисли, че направо ще се пръсне от цялото това възмущение. Когато я остави да стъпи на крака, Греъм сведе лице до нейното.

— Кога е станало?

— В един от стотиците пъти, когато правихме любов през последните две седмици.

— Но ти не си усетила нищо. Никаква искра. Никаква женска интуиция.

Тя започна да се смее.

— Как бих могла да усетя нещо друго, освен теб? Само това усещах през цялото време. Само теб.

В това определено имаше някакво послание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.